II-A-III

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIↃIↃCCXCI

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν 1
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

SATURNALIA.

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc videris, ſacrificatumque tibi a nobis ac litatum eſt; quidnam potiſſimum inter ſacra petitum abs te licet conſequi?

Sat. Illud quidem te ipſum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi ſit, niſi ſimul divinatorem eſſe vis eum, qui imperat, ut ſciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem poſſunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia iſta & promta, divitias, & aurum multum, & virorum eſſe

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἄλλα, ὁπόσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

2 ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ᾔτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἴτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἢν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καί που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾷν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὡρισμένοις. G.
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, quae ſeptem diebus abſolvebantur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & veſtem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretioſa ſunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipſe quoque fructum aliquem tui imperii conſequar, nec ſolus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiiſti, quod in mea poteſtate ſit: nec enim tribuere talia meum eſt. Itaque noli graviter ferre, ſi ea non conſequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo poſt tranſierit imperium. Ego vero conditionibus quibuſdam capio poteſtatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egreſſus continuo ſum privatus, & de promiſcua multitudine unus. Illis ipſis vero ſeptem *diebus* ſerium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; ſed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges *vini* conſtituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ᾄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥᾳδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ὁ δ' οὐκ ἐπαΐει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμὺ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς, ὁ δὲ παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremulos plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μή σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾷν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοὐπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τἄθλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθὸν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἁπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίγνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ᾄδειν, καὶ τῶν ἃ κατηριθμησάμην, θαῤῥῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιξομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἀλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἢν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πεσσὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πολιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Κἀγὼ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασι περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἴει γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἔγνως ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἑξῆς, ἔγνως ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖτό μοι. V.

ſubducto furtim Iove, lapidem ſubiectum pro puero devorandum tibi dediſſe: illum vero, adultus cum eſſet, bello te victum regno expuliſſe, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi ſe adiunxerant, deieciſſe in tartarum.

Sat. Heus tu, niſi feſtum diem ageremus, & inebriari licitum eſſet, atque maledicere, prout libitum, dominis, diſceres ſane, iraſci mihi permiſſum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & ſenem Deum.

Sac. Atqui ego iſta, Saturne, non mea ſponte interrogo; ſed Heſiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope univerſos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, paſtorem illum, iactabundum impoſtorem, ſani quidquam de me ſcire? Conſidera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἑκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ περιπεσὼν, ἤσθιε· καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσειε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βίᾳ τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἑκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὅμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγώ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἴκασαν) οὐ γὰρ ἠδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιόρκους, ἢ

4 Ἀνάλγητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Eſtne, ut homo, neque enim dicam Deum, ſuſtineat ſua ſponte ſuos ipſe devorare liberos, niſi quis forte Thyeſtes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc ſi forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero poſſit, niſi forte ſenſus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum geſſimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, ſed mea cum ſponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non eſſe, neque in tartaro, ipſe quoque vides, arbitror, niſi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur cauſa, Saturne, motus reliquiſti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In univerſum ſenex cum iam eſſem, & ipſa aetate podager, unde etiam compeditum me coniiciebat vulgus: neque enim ſufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc ſunt, iniuſtitiam; ſed currendum ſemper erat ſurſum deorſum, fulmine intentato,

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ᾽ ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τἀναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ᾽ οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος ἦν ὁ ἐπ᾽ ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ᾽ ἕτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔῤῥει ποταμηδὸν, καὶ

quo periuros, aut ſacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laborioſa & iuvenis vires poſcens: itaque Iovi, quod nondum poenitet, ceſſi *imperium.* Et alioquin decens mihi videbatur, diviſo filiis imperio ipſum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque moleſtias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem deiicere interdum cogerer; ſed vitam hanc agerem ſenilem iucundiſſimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille moleſtias; niſi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi viſum eſt, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum ſerente nullo aut arante naſcerentur illis omnia, nec ſpicae, ſed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium inſtar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῖ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἁπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8
δούλους καὶ πεδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα λήρων;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-

7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniiciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas sortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευον, αὐτοὶ ὁλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδέ τι ἐνενόησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾶτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μεῖζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἁμιλλώμενοι. οἵ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσοδον οἱ πολλοὶ πεποίηνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λῃστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους· οἱ δέ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἑκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κόρακας. G. 9 Αἱ Θρᾶτται) Threïssae. *G.*

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incursione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὢν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπηνθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἑορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὗτος, ἤδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἤδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἤδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὁπότε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἤγετο. V. 11 Παρήρυσαι) Ἀφήρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum ſis & ſenex, electa iniucundiſſima *anni parte*, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores ſiccae ac nudae, deſtitutaeque foliis, & prata informia, ac ſine floribus, & contracti homines inſtar valde ſenum, ad focum plerique ſunt, tum feſtos dies agis? Nec enim vel ſenibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum eſſet. Exemiſti enim mihi tempus feſti huius diei non parvum, iſta non neceſſaria mecum philoſophando. Itaque iam iſta omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges conſtituamus, illiſque obſequamur: ſic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἃ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν· ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros ſenes ait fieri.

Sac. Sed utinam ſitiens bibere non poſſit, ſi cui iucunda non ſunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa reſpondiſti. Et placet mihi, deſcriptum in libro hunc noſtrum ſermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius reſpondiſti, legendum offerre, quotquot amicorum noſtrorum percipere tuos ſermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὲν τοὺς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἔπεμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἂν οὕτω μὴ ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδήτης, οὐδὲ αὐχμοῦ πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

CRONOSOLON
ſ. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturniſolon.)

HAEC edicit Cronoſolon, ſacerdos Saturni & propheta, atque legum, quae ad feſtos ipſius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda ſint, ea in alio deſcripta libro ad illos iam miſi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut ſtatim futuros poenis obnoxios, quae contra inobſequentes magnae ſane ſtatutae ſunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicunque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a ſe ſpretum iri, ſed Saturnum ipſum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adſtans, ſed nuperrime videnti vigilantique praeſens oblatus. Erat autem non compeditus, neque ſqualore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἅρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τάδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερὸς, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
11 τα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βοῤῥᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχήσωνται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὄπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae caussam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon, videris affligtari? Non enim merito*, inquam, *cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥᾴδιον ἀλλάττειν, ὁπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἃ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφην. Ἐγὼ, ἦδ' ὅς, δι- 12
δάξομαί σε· κᾆτα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἣν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἅρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε-

12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἅρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

sacerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, *mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon,* inquit, *& leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi,* inquam ego. *Ego vero,* inquit, *te docebo;* deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, *Etiam dic illis,* inquit, *Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-*

ποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδιὰν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοὶ, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφρασίαν, τέρψιν. V.

lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut tanquam *Galli stipem* Magnae *Matri colligant cum tibiis & cymbalis!* Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii operosi sunto. Aequali iure omnes sunto & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι, καὶ φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέκατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς, καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωνται, θυόντων Διῒ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum & iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuiusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promtu, decimam circiter annui reditus partem; & quod superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promtu sunto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo eiiciuntor sordes, & avaritia, & lucri cupiditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum datori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Καταvείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ πρὶν ἥλιον δῦναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβῦται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμμάτιον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων· ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότιμον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Diſtributione autem ex dignitate cuiuſque inſtituta ante ſolem occaſum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures ſint tribus aut quatuor, & quidem fidiſſimi ſervorum iam ſenes. Inſcribatur autem in tabellam, quid ſit, quod mittatur, & quantum, ne ambo ſuſpectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quiſque calice epoto recurrant: plus ne poſtulent. Eruditis dupla mittuntor omnia: aequum enim, illos eſſe duplicarios. Quae ſimul cum donis nuntiantur, quam moderatiſſima ſunto & pauciſſima: odioſum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio ſui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum depromta fuerint, eorum nihil ſervator; neque poenitentia muneris ſubeat. Si quis ſuperiore anno abſens ea re expers liberalitatis fuerit,

θανέτω κἀκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἵτινες ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
ρία, καὶ τὸ πεμφθὲν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον, καὶ συμποτικὸν ᾖ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ ἀπόθηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἅρπης ἀπειλῇ ἔνοχος ὢν, κἂν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis pauperibus solvunto, atque habitationis mercedem, si qui eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, magnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pinguis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Saturnalicia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecunque potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & acceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat falcis se minis obnoxium, etiamsi, quantum oportebat, miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

17 Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ᾽ ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι᾽ αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέγει σκιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοιχεῖον ἐκάλουν. V.

ro pauper veſtem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miſerit diviti; quod miſſum erit, publicum eſto, venditumque theſauro Saturni infertor: pauper vero poſtridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta ſupra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum ſex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces ſunto & tali. Quo quiſque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunto. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui eſto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut ſolus ea cauſa de meliori bibat. Carnium diſtributio aequaliter fiat per omnes: miniſtri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: ſed neque cunctantor, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ δὲ ἡ γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ὀξὺ δε- 18
δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δεσπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἤν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἤν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι. πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἤν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύσῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βούληται. ἐπὰν δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipſis videtur, praetermittant *ac differant*, quae ferenda ſunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva apponuntor, neque uni femur, alteri vero maxilla ſuis; ſed aequalitas eſto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut* de ſpecula in unumquemque, & minus in dominum: & acutius etiam audito. Sunto varii generis calices. Ius eſto propinare, ſi quis velit, amicitiae poculum. Propinanto omnibus, ſi voluerint, etiam ante divitem. Neque neceſſe ſit bibere, ſi quis non poſſit. Saltatorem aut cithariſtam tironem in convivium ne adducito. Dicti iocoſi, ſi quis velit, ius eſto: modus, quod nemini doleat. Super omnia alea de nucibus ludunto: ſi quis pecuniam luſerit, poſtridie eſurito. Maneat unuſquiſque & abeat, quando lubitum ei fuerit. Si vero ſervos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη μένῃ, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλλο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἷα πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo miniſtranto. Haſce leges unuſquiſque dives inſcriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque legito. Sciendum eſt, quamdiu ea pila manſerit, neque famem, neque peſtilentiam, neque incendium, neque aliud quidquam mali in eam domum illis ingreſſurum. Sed ſi quando (quod quidem abſit) deſtruatur, quid illis eventurum ſit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ἘΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
εἴην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεὶς
(μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾷν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθείρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δέ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέστειλας, ἡγησάμην δεῖν αὖθις ἀναμνῆσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ

13 Μύρμηξ ἢ κάμηλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλαυχουμένων ἡ παροιμία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonſtravi, quo loco eſſem, & ut prae paupertate in periculo verſarer, ne ſolus ſim expers eius, quam denuntiaſti, ſolemnitatis: adieceram etiam, probe commemini, vehementer eſſe rationi adverſum, alios noſtrûm opibus deliciiſque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque inſtantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; faciendum putavi, ut iterum de iiſdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, ſublata *prius* illa inaequalitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde imperare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis*

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον, θατέρῳ μὲν τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνῃ· τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἄν, εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν, εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκείνοις. Καίτοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυεν αὐτοῖς τὰ ἀγαθά, δεῖπνον ἕτοιμον ἑκάστῳ ἐς κόρον· ποταμοὶ δέ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero *eius* pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere, olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potiente; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam

ἔῤῥεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἂν εἰκότως δοκοίημεν, ἀλλ᾽ εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον· ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἄν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γοῦν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἧττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ᾽ αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἑωρῶμεν τοσαύτῃ εὐδαιμονίᾳ συνόντας, οἳ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ᾽ οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν 21

qui melle. Quod vero maximum, illos ipſos homines aiunt fuiſſe aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos acceſſiſſe. At nos contra ea ipſi quidem vix plumbum videamur merito, aut ſi quid illo vilius: victus autem cum labore pleriſque contingit: ceterum paupertas, & conſilii inopia, & deſperatio, & illud *hei mihi!* &, *unde nanciſcar?* &, *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, niſi divites in tanta eſſe felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluſerint, veſtes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim ſingulorum poſſideant; tantum abeſt, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adſpicere de plebe homines dignentur. Iſta nos praeſertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, iſtum quidem iacen-

μὲν ἐφ᾽ ἁλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντρυφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, ἀεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὀνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτούς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν ὑπὸ σητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ᾽ ἁλουργίδων) Πορφυρῶν χλαμύδων. V.

10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σητῶν) Σκωλήκων. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γὰρ . . . οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτήναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχήν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quantum e tineis si corrodatur, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ᾽ ἐς τὸ δημοτικώ-
τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἑστῶ-
τα, ἔστ᾽ ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ᾽ ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος συὸς,
διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὀστᾶ φέρειν ἐγκε-
καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
νειν, ἔστ᾽ ἂν ἑπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
λὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι, καὶ ἀναδοῦναι
μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ.
καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ τῷ πίνακι. V.

computreſcant. Verum etiam coena excipere illos *iube* aſ-
ſumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
men praeſenti modo coenarum, ſed populari magis ratio-
ne, ut ex aequo participes ſint univerſi; nec alter quidem
obſoniis ſe ingurgitet, manente ſervo atque adſtante, do-
nec ille edere non amplius poſſit; ad nos vero cum vene-
rit *idem ſervus*, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
praetereat, oſtenſa modo patina, aut quantum eſt placen-
tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
apponat dimidium ipſum cum capite, reliquis vero invo-
luta oſſa offerat. Praecipere porro *illos iube* pocillatoribus,
ne exſpectent, dum ſepties bibere unuſquiſque noſtrûm po-
ſtulaverit; ſed cum ſemel iuſſerit, infundere ſtatim, & tra-
dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
cem. Vinum vero ipſum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
23 διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μετακοσμήσῃς, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔσῃ πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατᾶξαι· τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ἐπιλαθόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τόν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ᾽ ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὗν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν φησί· μᾶλλον δὲ μὴ ἕρπειν μόνον, ἀλλ᾽ ἀναπηδήσαντα φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ ἡδέος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que eſſe *impera;* ubi enim ſcriptam eſſe illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a muſto rumpatur venter? Haec ſi correxeris, Saturne, tum demum ut vita vita ſit, & feſti dies ſint feſti, effeceris. Sin minus, feſtos illi dies obeant: nos vero ſedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everſam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens piſculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum aſſantur, ſimile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, ſed exſilientes in montem ipſis cum verubus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
νας, ἀναπταμένας οἴχεσθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι
ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὃ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἵους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀνορύτ-
τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρίᾳ τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς
σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
τοὺς ὡραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
λέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
σι τὸ ἔκπωμα, φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑποῤῥεούσης τῆς
κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὀξὺν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
ῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώγωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαλαντίας ὀφρῦς ἀνεσπασμένος, ὀξυγένειος· ὁ δὲ οἰκέτης ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ, ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων ἀγγέλῳ. V.

nae autem saginatae, licet vulsis iam pennis apparatae, evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur. Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in publicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam curatorum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri illorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles, vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, coma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, quales sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis temporibus plane hirsuta, vehementerque pungens, interiectis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἂν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κενόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὅπόθεν φιλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, ſi noluerint, relicto illo nimio ſui ipſorum amore, in commune eſſe divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Τι ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἷς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἃ φὴς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

Quid ſic deliras, o noſter, qui de praeſentibus rebus ad me ſcribas, & bonorum diviſionem me iubeas inſtituere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, ſi ſolus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, diſtributo filiis imperio, unum eſſe deſiſſe: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem noſtrum *regnum* intra talos, & plauſus, cantumque & ebrietatem *fere contineri*, idque ſeptem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes ſint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δεί-
πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθήτων,
ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς φατὲ, εἰ μή τι εὔλογον
ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ 26
πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
πολυτελῶς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
αἵ τε γὰρ φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ᾽
ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλα-
κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας) Μαλακισθείς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam aliquid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus, ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vino inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus esse, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducat, ne acescat

σῖτος φθειρίζήσῃ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτούς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
27 ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεὶτοι οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρὸς μὲ, ὡς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἑκάτερον αὐτῶν·

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V.
12 Ἐποτνιῶ) Ποτνιᾶσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὡς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ᾽ ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάῤῥαφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae ſequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut iſti, per ebrietatem capite poſtridie ſurgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum iſtum *divitiarum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido imperaverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum oſtendere facile poſſis, qui non plane ſit pallidus, non multum cadaveri ſimilis? Quem autem, ſi ad ſenectutem omnino pervenit, ſuis ipſum *utentem* pedibus, non quatuor hominum humeris invectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero conſutilem, quales ſunt tragicae veſtes, de pannis plane vilibus conſarcinatae. Vos autem piſces ne guſtatis quidem, nedum ut iis veſcamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾶθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν, καὶ συῶν.
29 Ἐῶ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἢν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipſorum quoque vos expertes eſſe? aut ſi quid *tale ſimili* alia cauſa accidat. Quamquam ne ipſis quidem ſuave iam eſt ipſum illud quotidie, & ultra, quam ſatis eſt, de his edere. Verum videas illos adeo oleris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita leporum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant, aut filius corruptus, aut uxor amans ſervum, aut puer neceſſitate potius praebens, quam amore. Multa ſunt in univerſum, quorum vos ignari aurum modo illorum ſpectatis & purpuram. Et ſi videas illos aliquando albis equis vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero deſpiceretis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum carpentum; nec inter agendum cum illis ad ſmaragdum in anulo reſpiceretis, & cum ſtupore quodam mollitiem veſtium admiraremini; ſi pro ſe divites illos eſſe patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς
ἐπιδείξαιντο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ
τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις
εἴη. Τά γέ τοι πλεῖστα εὕροιτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30
κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως
ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς
τὸν βίον ἑκάτερον, καὶ ἄξιον ἑορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι
μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κἀ-
κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας.
πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ'
ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipſi ad vos, bene noritis, veniant, ut ſecum coenetis rogent, uti ſuos vobis lectos, & menſas, & pocula oſtendant, quorum uſus nullus eſt, ſi teſtibus careat poſſeſſio. Certe pleraque veſtra illos cauſa poſſidere videatis, non quo utantur ipſi, verum vos ut admiremini. Haec conſolandi vos cauſa ſcribo, qui utrumque vitae genus norim. Et *ve' hoc nomine* ſolemne hoc a vobis celebrari dignum eſt, ſi cogitetis, abeundum eſſe paulo poſt de vita omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate. Verum etiam ſcribam illis, ut promiſeram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ πένητες ἔναγχος ἐπεστάλκασί μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 Ἔναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miſerunt pauperes, quibus vos accuſant, qui de veſtris opibus nihil ſibi impertiatis. At-

ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλέον, τῷ δὲ μηδ᾽ ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ᾤοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἑώρων ἐπ᾽ ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ, φασι, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κἀκείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ᾽ ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασὶ, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituatur aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu*, *& fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμὸν, ἐπειδὰν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῇ.
ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἃ
καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νὴ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, 32
ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἠξίουν τῇ
ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾷν, ἐπικλεισα-
μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κἀκείνων τινὰς ἑστιᾷν διὰ
μακροῦ ἐθελήσετε, πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ
ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γί-
γνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν,
Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν
ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον
ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ ἐς κόρον ὅμως
φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
δυσσέως ἑταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ
ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἃ περὶ

10 Καταγινώσκειν) Λαιδορεῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carnium divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν μὲν παρεστώτων, ἔστ᾽ ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τούτου ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.
33 Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε, οὐδ᾽ ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ᾽ ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢν μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ πρα-

ſione & miniſtris dicunt, qui vobis adſtent, dum ultra modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, & alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime digna liberis. Suaviſſimum enim & maxime convivale eſt illa aequalitas: & praeeſt hanc ob cauſam conviviis veſtris aequus ille dapium diviſor *Bacchus*, ut aequum omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accuſent, ſed honorent potius amentque, minutorum iſtorum participes, quorum vos ſumtum non ſentiatis; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad uſum tempore datum, perpetua ipſi memoria proſequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes poſſitis, niſi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis, qui divitias admirentur veſtras, ſi ſoli & privatim, & in tenebris ſitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum veſtrum, & menſas, & ami-

πινόντων φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὔξαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδὺ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς φασι, καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιοῖς ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἳ πρῶτα μὲν οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐάσουσι εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιώσεις. V.

citiae poculum *sibi invicem* propinent; atque inter bibendum considerent poculum, cuius pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expressum sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers. Neque enim aeque iucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum solivago: atque in convictu hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabulis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδισται διατριβαὶ, φίλαι μὲν Διονύσῳ, καὶ Ἀφροδίτῃ, φίλαι δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευάζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἁλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐῶ λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι τρυφᾶν ἐθέλητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀποτρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστῆναι τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλακοῦντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἡ φακῆ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιώσεσιν ἢ προσηνείαις. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verſabuntur: quod genus ſuaviſſimae conſuetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis. Tum vero poſtridie narranda apud omnes dexteritate veſtra amorem *vobis* conciliabunt. Haec vero vel magno redimere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, ſi clauſis oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne vobis id moleſtum eſſet? non habentibus, quibus oſtenderetis veſtes purpureas, & pediſſequorum turbam, aut ſpeciem anulorum. Omitto dicere, fieri non poſſe, quin inſidias & odia contra vos concipiant pauperes, ſi vivere in deliciis ſoli velitis. Quae enim ſe vota contra vos facturos minantur, abominanda ſunt; & abſit, ut in neceſſitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen guſtabitis, neque placentam, niſi ſi quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἕξει· ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὗται, παρ᾽ αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὡραιότατοι τῶν οἰνοχόων φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τάδε βουλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γένοιτ᾽ ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ᾽ ὀλίγου τελέσματος φίλους οὐ μεμπτοὺς ἕξοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφύαι καλάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταριχευμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ ὕεια τεμάχη ἃ γόνδης Παφλαγόνες φασί. V.

3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

querit: lenticula vobis ſaperdae tabem habebit: aper & cervus, dum aſſantur, fugam de culina meditabuntur in ſaltum: & gallinae, ilicet! contentis *alis* etiam implumes ad ipſos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formoſiſſimi, calvi vobis uno momento fient, idque fracta inſuper amphora. Ad haec, quae tum dies feſtos deceant, tum vobis ſint tutiſſima, ſtatuite, & multam illis paupertatem levate, quos parva penſione *interpoſita* amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γάρ σε οἴει μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te ſolum ſcripta eſſe a pauperibus iſta, Saturne, exiſtimas? Nonne etiam Iuppiter diu eſt cum ab iſtis obtunditur clamantibus, & diviſionem fieri poſtulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τήν τε εἱμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιοῦμεν; ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισιν ἡ αἰτία, καὶ διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπείπερ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας, ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διετελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδιαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
37 ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαί τι. Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίεσαν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθὺς, μηδὲ πρὸς ἔπος λαμβάνοιεν, ὀργὴ, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι· κἂν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἵ γε ἀκουον-

14 Πάντα εὐθὺς) Ἤτοι παρευθὺς, ἢ ὅσα ᾔτησαν. V.

tibus, & fatum accuſantibus, quod inaequalem illam diviſionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui ſit Iuppiter, penes utros culpa ſit, & ob id ipſum preces illorum ſurda fere aure tranſmittit. Interim tamen cauſam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae ſcripſiſti, ante oculos verſarentur omnia, tanquam pulchrum eſſet auxilium ferre de ſua copia indigentibus, & ſuavius, verſari cum pauperibus atque epulari, ſemper faciebamus ita, aequo ipſi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accuſaret, haberet. At iſti, qui paucis initio opus ſe habere dixerant, cum ſemel fores iis aperuiſſemus, alia ſuper alia petere non deſierunt. Si vero non omnia ſtatim neque in ipſo verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promtu. Ac ſi quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὰν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωσιν, ἢ παιδὸς ὡραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἶτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα· ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὁπόσον οἷόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἔστωσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιο, κἀκείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducti decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. Ποικιλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβήν φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθὲς ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον, καί τινας φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ᾽ αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. 1

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ᾽ ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἀφωμοίωται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριθόου τετελεσμένοις· κἀκεῖ γὰρ οἱ Κένταυροι μεθυσθέντες, εἶτα ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ὑβριστικῶς ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνων προὐχώρησαν, ἀφ᾽ οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδον. τῶν Λαπιθῶν γάρ τις γάμους ἐπιτελῶν, ἐκάλεσέ τινας τῶν Λαπιθῶν, καὶ τινας τῶν Κενταύρων· εἷς δὲ τῶν Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τὴν νύμφην ἐβουλήθη βιάσασθαι. κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (*Maro* in Georg. C.)

CONVIVIUM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. Varia vos ratione tempus fefelliſſe aiunt heri in coena apud Ariſtaenetum, & philoſophos quoſdam ſermones habitos, & contentionem non parvam ſuper iis ortam, ac, ſi non mentitus eſt Charinus, ad vulnera uſque rem proceſſiſſe, ac ſanguine diſſolutam diſputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, ſciebat iſta Charinus? neque enim nobiſcum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἄν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse, supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἑστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρῴνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοήθων τινῶν ἀνθρώπων ᾖ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἃ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γὰρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἔξω βέλους) Δεξιώτατα κέχρηται τούτῳ, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλών. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἑστιάσει πόλεμος μεθυόντων συνεῤῥάγει, εἶτα τἀκεῖ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἅτε διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθεσινοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

ce & ſine ſanguine, extra teli iactum epulabimur, ſive ſenes vinolento furore turbarint convivium, ſive iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus iſta & perſequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta ſunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda ſint omnia: qui neſcio an quemquam ſuis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis ſacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum ſit accurate exquirere talia, quibus in ipſo convivio relictis decet diſcedere. Namque *Odi*, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem.* Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρῖνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἄπαγε, οὐκ ἄν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

4 ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ᾽ οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καί μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, κἂν πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐθελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ᾽ ἕξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ. κἀγὼ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πευσόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

8 Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρ᾽ Ἀθήναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατὴρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδησε μὴ πιὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρωῒ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἕωλον γὰρ τὸ χθεσινόν. εἴρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστὶ) Ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuamve cupidè accessurus, effusurusque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπείπερ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἱστία ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσοφοῦντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νὴ Δία, μειρακίῳ, ἁπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδειότερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεθέμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; ſed ne multis dicas.

Phil. Niſi plane ego Lycini ingenium oblitus ſum, ipſe tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus ſit. Sed illud mihi dic prius, filione ſuo Zenoni Ariſtaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: ſed filiam ipſe Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philoſophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adoleſcentulo, ſed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honeſtus eſſe videretur, & animum appli-

φίαν ὡρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἁπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὔκριτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκῖνε, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἄν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὕσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοίαν καὶ ἐναγῆ μυσαττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἴκημα σκολιώτατον. καὶ ἐπειδὴ σκολιὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῆ) Ἀκάθαρτον, μιαρόν. G.

cuiſſe ad philoſophiam, inſuper vero unicum in domo Eucriti divitis, ſponſum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras cauſam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philoſophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Ariſtaeneti filii, magiſter. De Peripateticis autem Cleodemus. Noſti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant diſcipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem ſtatim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averſabantur, manifeſte velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Ariſtaeneti ipſius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
τὸν Χαιρέαν, Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων· καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἴων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών.
Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἁπάν- 8
των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11 Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾶς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνειστίων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς ἐκάθιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Hiſtiaeus & Dionyſodorus Rhetor. Propter ſponſum vero Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magiſter, venerabilis adſpectu atque auguſtus, ipſo qui vultu multum prae ſe ferret honeſtatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri ſemper rectam reſpicientes. Advenienti igitur aſſurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, ſalutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praeſentia. Cum vero iam accumbendum eſſet, praeſentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas ſponſa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae oppoſito alia multitudo, pro ſua quiſque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκριτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον. ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γάρ με, φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος, τουτουῒ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπών, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐῴκει. καὶ ὁ Ἕρμων, Ἔχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδέν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὅμως ὁ Ἕρμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἠμφισβητεῖτο. V.   Ἄνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ
4 Τοῖν Ἀνάκοιν) Τῶν Διοσκούρων.   Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Ariſtaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe ſenem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Caſtorum, & primi in civitate generis. Sed ſolvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *poſt Hermonem duces, virum iſtum, ne quid aliud ſiniſtri dicam, Epicureum, diſcedo, ſolidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum ſe ſimulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum, Zenothemi. Verum, ſi nihil aliud, ſacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *ſacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & poſt ipſum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & ſub illo ſponſus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαὶ, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτάτην ἑορτὴν ἄγων, τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾷν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺσδ' οὒ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας. 10

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἱστιώμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμεῖσθαι, χυμοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακούντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaenetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim *aderant* omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden'*,

Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος,
12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e ſpecula. C.)
9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελευόμενος, σκώπτων. G.
10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἢν δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφερέ σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ δηλοῖ Ἄλεξις ἐν τῷ, Ἄνθρωπος εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δεῖπνον ἕνα καλεῖ, πάρεισιν ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες δεκαπέντε. τούτοις δὴ δεῖ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστον μηδένα καλέσαι. 1148. παρ' Ὁμηρ. *Euſtath.* Vide & reliqua illic. At.... G. (Hos *Alexidis* verſus emendatos a Caſaubono, & ſuis numeris reſtitutos invenies ad Athen. p. 199. *Solan.*)
12 Ἀφραίνεις) Μωραίνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

inquit, *ſenem*, (Zenothemin deſignabat; audiebam enim) *ut ingurgitat ſe pulmentariis, quam oppleta iure illius veſtis, & quantum ſtanti poſt ſe puero porrigat! dum non videri ſe putat a reliquis, immemor illorum, qui poſt ſunt? Oſtende ergo iſta etiam Lycino, ut ſit teſtis.* Ego vero nihil opus habebam oſtenſuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e ſpecula videram. Adhuc dicebat iſta Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidamas, communi illo venuſte proverbio uſus, *ſponte venire Menelaum.* Pleriſque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promtu erant, maxime muſſitantes ſubiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὔστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἁπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινὰ
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἱστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε, φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὕπτιοι κα-
τακείμενοι, ἑστιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, κἂν ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπογογγύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μάχην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρῴδησεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκιδάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγήν. οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ ἐστι κρακτικὸν καὶ θορυβώδη. ὃ καὶ διὰ τῶν ἑπομένων παρέστησεν κρακτικὸν ἐπηνέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου, σκάμνου. G.

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes. Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Alcidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collaudatum Aristaenetus iussit sella capta assidere ad Histiaeum atque Dionysodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, *muliebre quiddam iubes ac molle, in sella assidere, aut lecto, ut vos, qui molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, subiecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιϊὼν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφθονωτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστῶν. Καὶ μέντοι καὶ σιτούμενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξιὼν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκώπτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοὔδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζωρ. ἐγχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Ariſtaenetus, *ſiquidem ita mavis.* Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidamas coenabat, caſtra ſubinde, ut Scythae ſolent, ad copioſiorem paſtum transferens, & circumferentes opſonia miniſtros proſequens. Verum dum paſcitur, operoſus tamen erat, qui de virtute & vitio interim diſputaret, & aurum atque argentum ſibi haberet deriſui. Interrogabat enim Ariſtaenetum, quid ſibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem uſus eſſet? Sed eum, cum iam moleſtus eſſe inciperet, ad quietem in praeſentia redegit Ariſtaenetus, quod innueret puero, uti ſcyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur ſibi pulchrum quiddam excogitaſſe, neſciens, quantorum ſcyphus iſte malorum initium dediſſet. Ceterum ſumto illo tacuit paululum Alcidamas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. Ἤδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὁμιλίαι, καὶ φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην· ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἷς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προεφέρετο C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἥδιον. G.

10 Ὅ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀττικῷ ἔθει. V.

abiectus iacuit feminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, inprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνεῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνουμένου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἠμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τοῦτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστῆναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος.
16 Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non obſervavit. Illo itaque non ſumente, ſtrepitum cadentes duae drachmae dederunt, utriſque, quod aperte obſervares, erubeſcentibus. Dubitabant proximi, utrius eſſent nummi, negante puero ſibi excidiſſe, Cleodemo autem, apud quem fuerat ſtrepitus, a ſe abiectos diſſimulante. Neglectum itaque hoc & praetermiſſum, quod non multi vidiſſent, praeter ſolum, ut mihi videbatur, Ariſtaenetum. Tranſtulit enim puerum paulo poſt, quem nemine ſentiente exire iuberet, & Cleodemo adſtare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robuſtis, mulionem quendam aut equiſonem. Et hoc quidem ſic abiit, magnae ſane ignominae Cleodemo futurum, ſi prius inter omnes percrebuiſſet, neque exſtinctum ſtatim fuiſſet, dextre Ariſtaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidamas, qui iam abbibiſſet, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη· πυθόμενος ἥ τις ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθι, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἢν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. αὖθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὃς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἄν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖται. V.

3 Προπίνω σοι) Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγιείας. ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo ſponſa vocaretur, imperatoque ſilentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de cauſa omnibus, *Riſiſtis*, inquit, *purgamenta, quod ſponſae propinavi, advocato Deo noſtro Hercule? Quin bene noritis, niſi capiat a me ſcyphum, nunquam illi talis naſcatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robuſtus!* hic magis ſe, ad ſummam uſque turpitudinem, denudabat. Rurſus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus ſurgere, atrox quiddam & furioſum cernens, ut manifeſtum eſſet, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιϊών. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστὸν
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξῄει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιν ἐφεστώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς
ἐρραψῴδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ
αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἁπάντων μίαν ᾠδὴν παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καὶ,

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμόν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον,
ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχα-
νώμενος Ἀρισταίνετος μηδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινοὺς) Καὶ μὴν Ὁμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πινδάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

niſi tempeſtive illata eſſet placenta bene magna: coniectis in hanc oculis fiebat manſuetior, ac, dimiſſa ira, proſequens illam ſe ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam clamore plenum convivium. Dionyſodorus enim rhetor ibi dictiones quaſdam per vices recitabat, laudantibus ipſum, qui a tergo adſtabant, ſervis. At qui poſt ipſum accumbebat Hiſtiaeus Grammaticus, conſuebat verſiculos, collatis in unum Pindari & Heſiodi & Anacreontis quibuſdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quaſi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &,

Hic vero gemituſque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutiſſimis ſcriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more, qui opſonia inferebant, curaverat Ariſtaenetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόντα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ διαστρέφων, ὡς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας.
19 Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαντα ὅμοιόν τι ἀπέῤῥιψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀποῤῥίψας τὸν τρίβωνα, προὐκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.) Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα· ἰδίως δὲ τῷ ῥυθμῷ . . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ παράλληλον θέσιν στάσις τῶν χορευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἔλεγον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελίτης, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν, καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανώδη. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, iusso introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque corpore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum varia gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronuntiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. Atque alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidamantem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere *scurrae*, quod probaretur atque teneret convivium, pallio abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ᾐδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἑαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητήν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ δύναιτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam ſe illi impacturum minatus. Ita ergo miſer Satyrion, (id enim ſcurrae nominis erat) conſiſtit, certat pancratio. Erat res iucundiſſima, philoſophus vir compoſitus cum ridiculario, feriens, verbera viciſſim excipiens. Qui vero praeſentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In riſum ergo homines illorum cauſa effuſi. Hic Dionicus ſupervenit medicus, paulo poſt illud certamen: retardatus fuerat, quod ipſe dicebat, dum curat correptum phrenitide Polyprepontem tibicinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingreſſum ſe nempe ad illum, cum neſciret iam morbo illum teneri. Hunc vero ſurrexiſſe ſtatim, & clauſa ianua, ſtrictoque pugione, tibias ſibi porrexiſſe, iuſſiſſe canere. Deinde cum non poſſet, pulſaſſe ſcutica manus ſibi ſupinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθμῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ μὲν Διόνικος, οὐ μεῖον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἱστιαίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 'Αμυχὰς) 'Αμυχὴ ἐπιπόλαιον ἕλκος. Cicatrix, puto, est. G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ στενώσεως κατακλίνας. βῦσαι γὰρ τὸ φράξαι. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac primo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque quam celerrime per fenestram deiecisse in impluvium; & ab hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Ostendebat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum, quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coenabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adveniens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt. Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ· ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

2 ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδέ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

ſe Stoico venire dicens, cum libello, imperatum ſibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus poſſet, recitare, eoque facto rurſus diſcedere. Cum permiſiſſet Ariſtaenetus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, ſponſae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus ſim, ſuperior omnis vita mea perhibeat teſtimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiuſmodi conviviorum & vinolentos furores. De ſolo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore aſſiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἠξίωσας ἐναριθμῆσαι κἀμὲ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλέον, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγωοῦ, ἢ πλακούντων, ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελὲς, ὥς φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23
εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἑνὶ ἀποφράξαι ἄν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τὶς αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut placentarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerrime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τὶ, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ θερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἴσω ῥᾳδίως
24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχῃς καταφεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δίς σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἕωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι.
25 Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως·

2 Ὁ μέντοι σωρείτης σοφιστικός ἐστι λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδηλον ἢ ψεῦδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ, πότερον ἡ πρώτη ῥανὶς ἔδρασέ τι εἰς τὴν πέτραν, ἢ οὔ. εἰ γὰρ ἔδρασε, πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἐσχάτη, πῶς ἡ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὄναιο αὐτ.) Ἀπολαύσειας. V.

8 Ἐν τῷ Ἀνακείῳ) Ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν ἐχόντων τὴν ει δίφθογγον. καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον, οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἆθλος. Χαρώνειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βασίλειον, καὶ Μαυσώλειον ἔργον. V.

losophia? *aut prima ista*, quid differat habitudo ab habitu? *Ne quid de difficilibus illis dicam*, Cornutam, *aut* illam de Acervo, *aut* Metentem ratiocinationem. *Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusationem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione oblitum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Castorum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non invitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem sic fere de illa Homerus:*

Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς
Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέμην, ὅπως μά- 26
θῃς οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἑστιᾷς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῷ παραδέδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄν τι προσέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco Lucianus ex *Meleagro Euripidis* adducit, *Aristoteles* III (ed. Ald. 559.) *Rhetoricorum* quibusdam visus est sub Sophoclis nomine adducere. Vide tamen *Victor.* locum defendentem; item apud Aristophanis Interpretem in *Ranis*, ex Euripidis Meleagro haec & alia. *G.*

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελοποννήσου λέγει· αὕτη δέ ἐστι Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,
Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem. Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea adiicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

E 2

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ'
οὕτως αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος,
δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ
οἰκέτῃ τούτῳ, ἢν διδῷς αὐτῷ μοῖράν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλά-
φου, ἢ σησαμοῦντος, ὡς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ
τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀνα-
γινωσκομένων μεταξὺ, ἱδρώς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰ-
δοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν
ηὐχόμην, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ,
καὶ μάλιστα ὅσοι ᾔδεισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν
ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος
ὢν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πώγωνι, καὶ
τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει
μοι οὐκ ἀμελείᾳ παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχραῖς αἰτίαις) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) Ἢ καταισχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoſcere. *Verum nuptias turbare non decet, neque accuſare alios, praeſertim de turpibus adeo cauſis. Etſi enim Diphilus dignus eſt, qui duos iam a me diſcipulos abduxerit; at ego philoſophiae cauſa tacebo. Imperavi autem huic puero, ſi dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e ſeſamo placentae, mihi afferendam, ut ea ſit coenae excuſatio; ne accipiat, ne videamur hac illum cauſa miſiſſe.* Haec dum legerentur, amice, & ſudore diffluebam prae pudore, &, quod eſt in proverbio, hiſcere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unumquodque *verbum*, qui aderant, praeſertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognoviſſent, barba iſta atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermiſiſſe Ariſtaenetus, ſed, quod non ſperaret

σας κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί· ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. Ἐπεὶ 29
δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διεῤῥήγνυτο, οὐκ ἔχων ἀρχὴν εὔλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα. καὶ ἔνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus ſibi condiceret, non voluiſſe in eum ſe caſum committere: atque adeo ne tentare quidem ſuſtinuit. Cum ergo legere tandem ſervus deſiiſſet, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconſtantia fidem criminibus Hetoemoclis ipſi facientes. Ariſtaenetus, perturbatus ipſe quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & ſubridens bene vertere, quae facta erant, ſtudet. Ac ſervum quidem remittit, his verbis uſus, *ſibi curae fore.* Paulo poſt ſurgit clanculum Zeno, diſcedere ipſum, patris imperio, iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occaſionem, (volebat enim manus conſerere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) praebente tum initium epiſtola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύ-
σιππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥη-
μάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα
Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι·
καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαὶ, καὶ τὸ τε-
λευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ
Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὔφημα πάντα, καὶ ἑορτῇ πρέ-
31 ποντα. Νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ἕρμων ὑπερκατακείμενος· ἠκη-
κόει γὰρ, οἶμαι, ὗν τινὰ ἐσκευάσθαι Ἀρισταινέτῳ ἐς
τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ᾤετο μεμνῆσθαι τοῦ Κα-
λυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε
ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύ-
της ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθείς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνετο. τῷ Μελεάγρῳ γὰρ συνεγεννήθη λαμπὰς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἅπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν, σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσε τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεῖα. ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεῖοι, καὶ γενομένης μάχης, ἀνεῖλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελεάγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

quit, *praeclarus ille Chryfippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaenetus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemni decora. Sic per Iovem*, ait, qui super illum cubabat, Hermon; *audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri il-*

καίτοι οὐδὲν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς ἄνδρας; οἵ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἕρμων, τοὺς πλοκάμους περικέκαρκας, χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεσθε οὖν τοιαῦτα συνεπιστάμενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικὸς, ἦδ' ὃς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξένου μαθητοῦ λαβὼν τοὐφόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς,

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

lius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis, erectus, & magna voce usus, *& ab uno viro non legitime philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen metimini & Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Verum non meae ipse uxoris leno sum,* Cleodemus inquit, *quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me negavi: neque quaternarum* [in mensem] *drachmarum foenus exer-*

ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ἀλλ᾽ ἐκεῖ-
νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχὶ
33 φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
περὶ ἥμισυ σχεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὤν. ὁ μὲν
οὖν Ἕρμων, ἀπεξύετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
προνενευκὼς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
στερᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παίσειν κατὰ
κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ᾽ ἐμαυτὸν ἐνενόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπέχυσεν. V. 14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, *venenum patri propinandum Critoni te vendidisse.* Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuit Zenothemin, &, prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incussurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinuisset manum Aristaenetus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, &, se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἑώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἱ δ' ἔλεγον αἴσχιω. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων τοῦτο τῶν μανθανόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόντως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν θύραθεν νοῦν προσεκτήσαντο, τὸν δὲ ἴδιον ἀπώλεσαν. V.

8 Ἀτενὲς) Συνεχές. V.

bam, illud *praesertim*, quod cuivis in mentem venire necesse est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis videbam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὕσγε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων· οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενεπίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἂν ἄριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἔριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ᾽ οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ᾽ Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις μὴ κληθεῖσα, ἔῤῥιψε μῆλον ἐν τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἠμφισβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη, Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν παρὰ τῷ Πάριδι. Προκριθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι᾽ ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos; puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidamas etiam in medio *convivio* mingebat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola illa, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεικοῦντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθείητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὔριον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον· ἀπόκριναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀθόνην περισπᾷν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀποῤῥίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

eſſet Ariſtaenetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *ſatis fuerit, ſi ruditatis convincamini; cras vero vos, uti par eſt, ulciſcar. Reſponde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatiſſime Diphile, qua ratione, cum indifferentem eſſe dicatis pecuniarum poſſeſſionem, nihil aliud quam hoc unum ſpectetis ex omnibus, uti quamplurima poſſideatis, & hanc ob cauſam circa divites ſemper verſemini, & foenori detis pecuniam, & uſurarum exſculpatis uſuras, & mercede doceatis. Rurſus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipſi voluptatis cauſa turpiſſima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, ſi quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum ſervis detis...* Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carnium, ſoluta illa proiecturus in ſolum omnia. Sed non dimiſit puer, firmiter eam retinens.

37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἕρμων, Εὖγε, ἔφη, ὦ
Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὗ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦ-
σιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ,
ἀλλὰ σὺ, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ᾽ ὅ,
τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ.
καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας
ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δο-
κεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς
καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε,
καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ
Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάν-
τες ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν
Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς
ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρι-
σταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλ-
38 πίσας. Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομα-
ζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ κρέας ὑὸς, καὶ

Et Hermon, *Euge*, inquit Cleodeme, *dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non*, inquit Zenothemis; *sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu.* Et diu talia erant, *quae utrinque dicerent*, donec Ion proferens se manifestius, *Desinite*, ait; *ego enim, si videtur, materiem ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumta est.* Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaenetus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaenetus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae *absoluta coena* vocatur, gallina unicuique una, & offa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκειτο δὲ οὐχ ἐν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἕρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις· εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἴωνι· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γά-

1 Τηγάνου) Ταγήνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e ſeſamo, & bellaria, licebatque ea domum ferre. Neque vero ſua unicuique lanx proponebatur, ſed Ariſtaeneto & Eucrito in menſa una communiter, oportebatque unumquemque, quod ſibi proximum eſſet, ſumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni ſimiliter in commune ipſis quoque *offerebatur:* deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; poſt quos ſponſo & mihi; Diphilo autem, quod Zeno diſceſſerat, utriuſque *admota portio.* Et memento mihi horum, Philo: eſt enim in his quoque aliquid narrationi noſtrae utile.

Phil. Meminero ſane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *ſi videatur, incipio.* Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praeſentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philoſophia*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας,

40 ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὑρίσκοιμεν τὸν ζῆλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάθαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ᾽ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά-

41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα,

9 Τὸν ζῆλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζῆλος ἐπὶ τοῦ γυναικὸς ἐρᾷν; ἐζήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ᾽ ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τουτέστι περὶ γυναῖκας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεῖα) Ὅλα τὰ ἐλεγεῖα χωλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

ſequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, ſed, Platoni obſequentes & Socrati, amare pueros: ſoli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiſcantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus eſt; ex Platonis placitis, uxores illorum [philoſophorum] *eſſe communes, uti extra zelum ſimus.* Super his riſus exortus eſt, ut quae minime opportune dicerentur. Dionyſodorus autem, *Non deſines,* inquit, *barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum!* ille ait. Et, puto, Dionyſodorus quoque viciſſim, quae ſolent, maledicturus erat. Sed Hiſtiaeus Grammaticus, bellus homo, *Deſinite,* inquit. *Ego enim epithalamium vobis recitabo;* & recitare incepit. Erant vero elegeia, ſi quidem memini, iſta:

Ἠ οἵη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις,
  Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
Προὔχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
  Κρέσσων τῆς Κυθέρης, ἠδ' αὖ τῆς Σελήνης.
Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφήβων,
  Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παιδός.
Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμήιον ὕμνον
  Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ᾀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, ἀρέ- 42
σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὔκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτε-
ρος, κἀγὼ τἀμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἠξίου
καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξεπίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ ποιήσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμῳδίαν τῶν ἑστιωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδήλωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.
9 Ἀρέσθαι) Γραι. ἀνελέσθαι. G.
14 Ἀπιόντι) Γραι. ἀπόντι. V.

Unica tandem qualis Ariſtaeneti in domibus
  Diva Cleanthis hera ſollicite eſt alita!
Omnium excellens aliarum Virgineatum,
  Et Venere melior, ſive adeo Luna.
Salve tu quoque, ſponſe, bonorum optime iuvenum;
  Nereo praeſtans ac Thetidis nato.
Nos vero hunc vobis rurſus thalameium hymnum,
  Communem ambobus ſaepe canemus olim.

Riſu ſuper his, qualem credere par eſt, exorto, auferendi appoſita iam tempus erat; auferuntque Ariſtaenetus & Eucritus quiſque, quod ante ſe erat: & ego mea, & Chaerea, quae ipſi erant poſita, atque Ion ſimiliter & Cleodemus. At Diphilus ea quoque auferre poſtulabat, quae egreſſo iam Zenoni fuerant poſita, ac ſibi ſoli poſita eſſe

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνικήθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρασχὼν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει
43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδικημένος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἕρμωνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος, πιμελεστέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχὸν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καί μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὴ Ζηνόθεμις, φημὶ, τὴν παρ' αὐτὸν ἀφεὶς, τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἀνείλετο, πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν. ὁ δ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κινηθῆναι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου σώματος. V.

10 Πιμελεστέρα) Λιπαρωτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum miniſtris: tendebantque adeo in diverſa, gallina utrinque comprehenſa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimiſit, riſu multo convivis praebito, praeſertim cum poſt iſta indignaretur, velut iniuria maxima affectus eſſet. Hermon & Zenothemis iuxta, ut ſupra dictum eſt, accumbebant: ſupra Zenothemis, alter infra. Appoſita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque iſta pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & ſuam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; iam enim in ipſo capite quaſi rei geſtae verſamur. Zenothemis ergo, ſua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἕρμων· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ῥιπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἕρμωνα· 44

Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ·

διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαὶ, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῷ μάλα) Ἀγαθῷ, μεγάλῳ. V.

tera parte prehendit, nec patitur iſtum plus iuſto ſibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in ſe invicem, ipſas ſibi gallinas in faciem impingunt, prehenſiſque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamantem & Diphilum: coëuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, ſolo excepto Ione; hic enim ſe ſervabat medium. At illi conſertis manibus pugnant. Zenothemis ſublatum de menſa ſcyphum, qui ante Ariſtaenetum ſtabat, in Hermonem coniicit:

Ille ſed inde alio temere converſus aberrat,

ſponſique frontem luculento ſane ac profundo vulnere diffindit. Clamor igitur oritur a mulieribus, proſiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praeſertim ſponſi, cum videret ſanguinem; exſilit etiam, quod illi metueret,

τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἕρμωνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεόδημος, ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥῖνα προσφὺς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἕρμων τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος.

45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λὰξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἷμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

ſponſa. Interim praeclare rem gerit Alcidamas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, ſervorumque quoſdam, qui auxilii ferendi cauſa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, ſed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morſu naſum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Hiſtiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret eſſe Diphilum. Iacuit ergo miſer, *vomuitque*, Homeri ſui verbo, *cruorem.* Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfuſae circa Chaeream mulieres, reliqui ſedare tumultum ſtudent. Maximum malorum omnium fuit Alcidamas, qui, cum ſemel oppoſitam ſibi aciem fugaſſet, pulſaret, in quoſcunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς, ἑώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὸ τοῦ Ἱστιαίου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν, τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ γὰρ οὐ ῥᾳδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ· εἶτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidiſſet. Et multi, bene noris, perierant, niſi ille fregiſſet clavam. Ego vero ad parietem ſtans erectus, videbam ſingula, non immiſcens me, monitus nempe Hiſtiaei exemplo, quam periculoſum eſſet talia dirimere. Quae cum ita eſſent, Lapithas videres Centauroſque, everti menſas, ſanguinem effundi, volare ſcyphos. Tandem Alcidamas candelabro everſo tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculoſiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hiſce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adeſſet tandem, qui lumen inferret, deprehenſa ſunt. Alcidamas tibicinae ſublata veſte vim inferre ſtudens; Dionyſodorus autem in ridiculo alio facinore oppreſſus. Scyphus enim de ſinu ſurgentis excidit. Deinde excuſandi cauſa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι, φοράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἕρμωνα, καίπερ ἐν κακοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρεσθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ ἄθλιος τοὺς γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδόμενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.

6 Πονήρως) Ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.

13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἤτοι φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse: Ion autem providentia quadam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convivium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcidamante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes exportabantur, ita male se habebant: senex inprimis Zenothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera oculum, perire se doloribus clamitans: adeo ut etiam Hermon, licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi, te indifferentem iam non putare dolorem!* Sponsus vero, alligato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi sponsam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48
Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπιως κραίνουσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:
Multa Dii insperata patrant:
Certa fides ast irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ

1 Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρή, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίης. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκεομένῃ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν· μετὰ δέ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριας τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἱσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐών· καὶ τῶν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθών· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην,

DE DEA SYRIA.

Est in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cognominis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utuntur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt. Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fabulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; partim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aetatem meam

ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται Θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἵσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἱρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοστῷ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι ἐς Θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὄπωπα. τό γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες ἀείδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτή ἐστι τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico, multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astarten autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἐοῦσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε· καί μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέονται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διΐ·

5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μέν μιν οὐκ ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-

6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἄδωνιν ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν ἁρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατεφήμισαν. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σιδώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην κατανενωτισμένην. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis audivi, & nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καί σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὸν ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσίη γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἳ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὄσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἄδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὄσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo *illius imaginem* exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est *his suus* Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium confit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος
ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν
μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων. καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέου-
σι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην
τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶυμα.
καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόν-
τος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθηησάμην
8 Βυβλίνην. Ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θῶυμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυ-
βλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος, ἐς τὴν ἅλα
ἐκδιδοῖ· οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέαται· ὁ δὲ
ποταμὸς ἑκάστου ἔτεος αἱμάσσεται, καὶ τὴν χροιὴν
ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ
πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταυτῃσὶ τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἄδω-

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπικερτομεῖ καὶ τωθάζει [ἐν] τῷ κατὰ Δαμασκοῦ ῥήματι, δι' ὧν φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλοίων πτέρυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὅμηρα ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστολὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀποσημαίνων. ὡς καὶ τῷ ἐν ἁγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde iſta quoque fide digna videantur. Caput ſingulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum ſpatium, quod ſeptem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nuſquam, ſed ſolam Byblum pervenit. Eſtque univerſum hoc miraculum: idque annis ſingulis contingit, quod me etiam praeſente Bybli factum eſt, ac vidi caput papyraceum. Eſt vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: impoſitum nomen flumini Adonis. Illud flumen ſingulis annis cruentatur, ſuoque amiſſo colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, ſuos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hiſce ipſis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ
ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν
ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ
τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἑτέρην ἀπη-
γέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ
ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λί-
βανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι· ἄνεμοι ὦν τρηχέες ἐκεί-
νῃσι τῇσι ἡμέρῃσι ἱστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπι-
φέρουσι, ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ
μιν αἱμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα,
τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μέν μοι Βύβλιος
τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ
μὲν δοκέει κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη.
Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ
Κινύρης εἵσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχίη) Συντυχία ἡ ἕνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius ſanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius cauſam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hoſpes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui ſtatos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde ſimilem. Haec illud terra reddit ſanguineum: huiuſque mutationis non ſanguis, quem dicunt, ſed regio ipſa cauſam ſuſtinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipſa venti opportunitas videtur. Aſcendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum eſſe conſtitutum a Cinyra. Ac vidi templum, ſane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά.
10 Τοσούτων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέει, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἱδρώει γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ κινέεται καὶ χρησμηγορέει· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκέαται, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαίδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum ſint; nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius eſſe, nec aedes alia auguſtior, neque ſanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo ſumtuoſa, & donaria antiqua, & ſpectanda multa, & ſigna auguſta, praeſenteſque valde iis Dii. Sudant enim apud illos ſimulacra, & moventur, atque edunt oracula. Clamor etiam ſaepe in aede multis exaudientibus ortus, cum clauſum eſſet templum. Verum etiam divitiarum cauſa eorum, quae ego novi, primum eſt. Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Babyloniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cilices afferunt, quaedam Aſſyrii. Vidi ego, quae in templo occultis locis repoſita ſunt, veſtem multam, & alia, quae in aurum & argentum diſcreta ſunt. Feſtorum dierum quidem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἱστορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν Θεὰν αὐτοὶ ἥν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεες· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐδαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἵσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἕλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο. οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσί· τὸ αὖθις ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκετο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται. ὑβρισταὶ κάρτα ἐόντες, ἀθέμιστα ἔργα ἔπρησσον· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam putarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham, aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalionem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc seculum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis, quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem auctum est. De istis vero *prioribus* hominibus haec narrant: *Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque enim iuris iurandi religionem servabant, neque ricipiebant hospi-*

νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ᾽ ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὁ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλίης τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δέ οἱ σωτηρίη ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δέ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο· καί μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλά σφισι μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τα μὲν Δευκαλίωνος πέρι Ἕλληνες ἱστορέουσι.
13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίης τόδε πρήσσουσι· δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ, τοῖός δέ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem vero, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi: & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi, ille parvus est. Signum huius narrationis *est*, *quod* hoc faciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum venit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare accedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in templo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capitque ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem latam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narratio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἵσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετὼ οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθηησάμην, θέημα ξένον· ἡμισέη μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετὼ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα κου δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας

per Aſiam opera exſtant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque ſedem conſtitutam eſſe, arbitrantur: nec vero Iunoni conſtituiſſe, ſed ſuae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro ſpeciem vidi in Phoenice, mirum ſpectaculum. Dimidia eſt mulier: quod eſt autem a feminibus inde ad extremos pedes, piſcis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota eſt mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Piſces rem ſacram arbitrantur, & nunquam piſces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba ſola non veſcuntur, ſed eſt ea illis ſacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis cauſa: alterum, quod piſcis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus eſſe, forte receperim; Dercetus autem eſſe delubrum, nequaquam vero mihi ſit ſimile, quandoquidem etiam apud Aegyptios ſunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 1
δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα· ὅτι ἡ μὲν θεὴ Ῥέη ἐστί· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττεω πάντα ἔμαθον. ὡς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηΐου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκετο. ὡς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἳ

qui piſcibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus gratia faciant. Eſt vero alia etiam ſacra narratio, quam a ſapienti viro accepi, Deam illam Rheam eſſe, delubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primuſque orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, & Samóthraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore caſtravit illum Rhea, virilem victum deſiit, ſpecieque permutavit feminea, & veſtem induit muliebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, & enarravit, quae paſſus eſſet, & Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei neque ipſum reciperent, neque orgia, illo ipſo loco hoc ſibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet, & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὔ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἁνδάνει δέ μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ᾽ ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ᾽ Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε, καὶ Φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΥΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo ſunt, Gallos Iunoni nuſquam, ſed Rheae caſtrari, & imitari Atten. Haec ſpecioſa quidem mihi videntur eſſe, vera non item: quandoquidem etiam caſtrationis illius cauſam aliam audivi, multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de templo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem conſentiunt, qui *nempe* Deam Iunonem putant eſſe, opus vero a Baccho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac ſunt multa in templo Bacchi auctoris indicia: in his & veſtes barbarae, & gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Aethiopibus Bacchus attulit; & ſtant phalli in veſtibulo duo maximi, in quibus talis eſt inſcriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec ſatis ſunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες
Διονύσῳ ἐγείρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδέ τι φέρουσι,
ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα
ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ
τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ
χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὴν ἀμφὶ τῶν 17
οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ
νηοῦ πέρι, θέσιός τε ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποιή-
σατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἐόντα μὴ ἔμμεναι τὸν
τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι
χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἐόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολΰμνος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολΰμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολΰμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου πελεκήσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυΰμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δέ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθεῖαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod eſt in templo Bacchi ſacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid uſurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neuroſpaſta [*q. d. nervis tracta*]. Eſt hoc etiam in delubro. In dextra templi poſitus eſt vir parvus, cum magno veretro. Iſta de conditoribus ſacri narrant. Iam vero de ipſa aede dicam, & illius poſitione, quomodo ſit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae *nunc* ſit, non eſſe illam ab initio ſtatim ſtructam, ſed iſtam temporis iniuria collapſam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἰητροῦ ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχρῷ δοκέοντι, κατ᾽ ἡσυχίην ἐνόσεε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καί οἱ ἥτε χροιὴ πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι᾽ ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀῤῥωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήϊα, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέες, καὶ φωνὴ, καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἠρεμίῃ μεγάλῃ ἦν. ὡς δὲ ἡ μητρυιὴ ἀπίκετο, τήν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ ἱδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίεε.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intrantibus tranquillus admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodi-

καί μιν ὧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
ρα, κάρτα ὀῤῥωδέοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
ὅδε ἀῤῥωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὅδε γάρτοι
ἀλγέει μὲν οὐδὲν, ἔρως δέ μιν καὶ φρενοβλαβείη ἔχει.
ἐπιθυμέει δὲ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, φιλέων γυναῖκα
ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιᾶδε σοφίῃ
ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρός τε σοφίης, καὶ
ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσῃς· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ
συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλά οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιληΐῃ,
μηδὲ ἰητρὸς ἐὼν, φόνον προξενέεις ἰητρικῇ. ὁ μὲν ὧδε
ἀγνὼς ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν ἄνδρα
βιώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
ναῖκα ἐπόθεε, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλε-
γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἄν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum ſanavit. Vocato patre adoleſcentis vehementer anxio, *Iſte morbus*, inquit, *non morbus eſt, ſed iniuria. Nihil enim ipſi dolet; ſed amor illum tenet atque amentia. Concupiſcit enim, quae nunquam conſequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam.* Haec ille aſtu quodam commentus eſt. At pater ſtatim ſupplicare, *Per*, inquit, *tuam ſapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, ſed involuntarius ei morbus eſt: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno univerſo; neque, medicus cum ſis, mortis huius infamiam conciliare medicinae.* Sic ille imprudens orabat. At ita reſpondit medicus: *Neſarium eſt, quod ſtudioſe adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipſe facias, ſi tuae uxoris deſiderio teneretur, qui me iſta depreceris?* Ad haec ille, neque ſe uxori unquam parſurum,

παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνεε, εἰ καίτοι μητρυιῆς ἐπεθύμεε· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τουτέοισι, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληίην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

19 Ἥδε δὴ ὦν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε ἐθηήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίην ὤρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἱλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiamsi suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, coniugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit, *me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, confista erant omnia.* His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convaluisset, misit

ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλὴν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δέ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ οὔνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἐόντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαο· νῦν δέ μοι χρειὼ μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τάδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀῤῥώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. Ὡς δὲ

illam vir ſuus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim ſecuritatis cauſa. Advocatum vero quendam amicorum ſuorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, *Ego*, inquit, *Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo ſapientiae pariter & benevolentiae in nos cauſa, quam oſtendiſti. Iam vero magna mihi fide opus eſt: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & ſacra facere, & exercitui cum imperio praeeſſe. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur.* Ad haec Combabus ſtatim ſupplicare, & multum rogare, ne ſe mitteret, neque commendaret ſibi res multum ſe maiores, pecunias, uxorem, opus ſacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi poſtea zelotypia de Stratonice oreretur, quam ſolus abducturus erat. Cum vero perſua-

οὐδαμᾶ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμᾶζε, τοιάδε ὠδύρετο· Ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἕψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε, καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγῖδι τὴν ἐφορέε σημηνάμενος, τὸ τρῶμα ἰῆτο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε· Ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri ſibi rex non pateretur, ad novam ille ſupplicationem converſus, ſeptem ſibi dierum tempus dari petit: poſtea ſe mitteret, ubi perfeciſſet, quod maxime facto opus eſſet. Hoc facile cum impetraſſet, domum ſuam abit, & humi procumbens, ita ſuam ſortem deplorat: *Miſerum me, quorſum iſta mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem proſpicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, niſi omnem ego mali cauſam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus eſt, quod omnem mihi metum ſanet.* Haec ubi dixit, ipſe ſe mutilat, & reſecta pudenda in vaſculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde ſuo, quem geſtabat, anulo obſignat. Tum curat vulnus, & cum iter facere poſſe ſibi videretur, accedens ad regem multis praeſentibus, cum vaſculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ᾽ ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἑτέρῃ σφρηγῖδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὦν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καί σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τά περ ὁ Κομβάβος ὀῤῥώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἐόντα λαθέειν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, valde mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, salvum rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo, quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὡς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καί οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ, ἀμηχανέουσα τῇ ξυμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίζετο. ἄλλῳ μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ἠδέετο. ἐπινοέει ὦν τοιάδε· οἴνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἴνῳ ἐσιόντι παῤῥησίη τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίη οὐ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρέει. ὡς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκήϊα, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἅπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὡμολόγεε. ὁ δὲ τόν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καί οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste affli&abat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἰρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναιξὶ Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ οὐδεὶς, ἀλλά σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τά δ' ὦν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρατονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσαν. καὶ τὸ Ἕλληνες Σθε- 23

7 Γάλλοι) Οἱ πάντη ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὓς νῦν καρτζίμους καλοῦσιν. M.

rem ipſam aperte demonſtrat. Ubi conſpexit, quae nunquam ſperaverat, Stratonice, furor ille quidem conſtitit: amoris autem neutiquam oblivifcitur, ſed ſemper cum illo verſata hoc habet irriti amoris ſolatium. Viget eiuſmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo eſt, ſed res ea valde ſancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arceſſit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulſae eſſent illius preces, ipſam ſcripſiſſe marito, accuſaſſe Combabum, tentatae ab illo pudicitiae ſuae reum feciſſe. Et quod de Sthenoboea ſua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη.
24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅκως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἤϊε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο. καί μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε καὶ ἐν φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορέειν ἄρχετο, καί οἱ μοιχίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, πίστιν τε καὶ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnossia, idem de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, neque Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hippolytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Combabus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset defensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum, cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in medium accusare occipit, & adulterium illi atque malam libidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam contumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisisset talia. Multi adstantes *eum* convincunt, quod aperte am-

τέλος ἐδόκεε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἑστήκεε, λέγων οὐδέν. 25
ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, φθέγξατό τε, καὶ τὸ
κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τά οἱ ἀπιὼν
παρεθήκατο. πρὸς τάδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
μίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τά οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνει-
κε, λύσας τὴν σφρηγῖδα ὁ Κομβάβος, τά τε ἐνεόντα
ἐπέδειξε, καὶ ἑωυτὸν ὁποῖα ἐπεπόνθεε· ἔλεξέ τε, Ὦ
βασιλεῦ, τάδε τοι ἐγὼ ὀῤῥωδέων, εὖτέ με ταύτην ὁδὸν
ἔπεμπες, ἀέκων ἤϊον. καὶ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη
ἐκ σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοιόσδε μέντοι ἐὼν, ἀν-
δρὸς ἐπ᾽ ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε θαμβώ-
σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, Ὦ

plexantes vidiſſent. Tandem placet omnibus, mori ſtatim Combabum, qui morte digna perpetraſſet. At ille huc uſque ſteterat nihil dicens. Cum vero ad ſupplicium iam ducendus eſſet, loquitur, pignus ſuum repoſcit, interfici ſe dicens non contumeliae *regi illatae* aut matrimonii *illius violati* cauſa, ſed quod illorum cupiditate *rex* teneretur, quae diſcedens ipſi commendaſſet. Ad haec vocato quaeſtore rex afferri iubet, quae cuſtodienda illi tradiderat. Cum attuliſſet, detracto Combabus ſigno, quae inerant, demonſtrat, ſeque ipſum adeo, quomodo affectus eſſet; dixitque, *Haec ipſa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, & ivi invitus, & cum magna abs te mihi neceſſitas impoſita eſſet, hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime ſecundum. Talis tamen cum ſim, facinoris, quod non niſi vir committere poteſt, reus ſum.* At ille obſtupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο; τί δὲ σεωυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε· οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδεε. ἀλλ᾽ ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μέν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλὸς, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαι, καὶ ἵπποι βασιλήϊοι. ἀπίξεαι δὲ παρ᾽ ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ᾽ ἢν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολελοίπε) αὖτις ἐπέμπετο, καὶ τόν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intuliſti? Quod in te tam incredibile facinus ſolus virorum deſignaſti? Non omnino laudo iſta, miſer, qui ea ſuſtinueris, quae utinam neque tu paſſus eſſes, neque ego vidiſſem! Hac enim defenſione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis cauſa dabitur, mors delatorum: poſtea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immenſum, & veſtimenta Aſſyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quiſquam a noſtro te conſpectu arcebit, neque ſi cum uxore iaceam. Haec dixit ſimul & fecit. Illi ſtatim ducuntur ad ſupplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Aſſyriorum quiſquam ſapientia par Combabo aut felicitate. Poſtea cum petiiſſet, *ut liceret ſibi*, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πον αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δέ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίης εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρηΐην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστά οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἑλέσθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑωυτοὺς, καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅκως μὴ
μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρηΐῃ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπει- 27
δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἑκάστου ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρῃ χαριζόμενοι. τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἵδε οὐκ ἔτι ἀνδρηΐην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικήϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, *inquam*, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem iacturae illius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscent negotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc multis illam castrandi se mentem iniecisse, ne solus ademtam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, postquam semel susceptus est, etiam manet, multique singulis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Combabi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Exsecant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem habent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηΐην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτὴν διεργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο, ὅκως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἶσα ἐξαπατέοιτο. ἥδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μέν μοι πέρι τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνονται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δέ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάθεος, καὶ δῆτα ἐρέω.
28 Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ, κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καί οἱ

lierum faciunt. Quantum audivi, etiam horum origo ad Combabum refertur. Nam uſu illi venerunt & iſta. Peregrina mulier, in conventum *ſacrum* quae veniſſet, conſpecto homine ita pulchro & veſtito viriliter, magno illius amore exarſit: poſt cum comperiſſet mutilum eſſe, ipſa ſe interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, ſibi infeliciter adeo ſuccedere Venerem, muliebrem veſtem ſumſit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec cauſa Gallis veſtitus feminei. Ac de Combabo iſta mihi dicta ſunto. Gallorum autem deinde procedente ſermone mentionem faciam, & caſtrationis illorum, *hoc eſt*, quomodo caſtrentur, & ſepulturae, qua ſepeliantur, & cuius rei cauſa in templum non ingrediantur. Prius autem cogito de poſitione templi & magnitudine dicere: & iam dico. Locus ipſe, in quo ſacrum conſtitutum eſt, collis eſt. Iacet autem in media urbe, & duplici muro eſt circumda-

τείχεα δοιὰ περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱροῦ, ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ Φαλλοὶ ἑστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἑκάστου ἔτεος δὶς ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δέ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὕψου τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαΐουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὔρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀῤῥωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τουτέοισι. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus eſt, alter non multum aetate noſtra ſuperior. Veſtibulum templi in Boream ventum porrectum eſt, centum circiter paſſuum magnitudine. In hoc veſtibulo etiam ſtant phalli, quos Bacchus ſtatuit, iique altitudine tricenorum paſſuum. In horum unum phallum vir ſingulis annis bis aſcendit, moraturque in ſummo phallo tempus ſeptem dierum. Cauſa illi huius aſcenſionis iſta memoratur. Vulgus putat, in alto illum verſari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eoſque ſic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis cauſa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altiſſimas aquarum multarum metu aſcenderunt. Mihi quidem iſta quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτευ μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δέ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ ἑωυτόν τε ἅμα, καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδός· ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. εἰ δέ τις τόδε μὲν οὐκ ὄπωπε, ὄπωπε δὲ φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἑτέρην ἀφεὶς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἵματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ τῶν ἕδρην συνδέων, ὁκοίην καλιὴν, ἱζάνει. μίμνει τε χρόνον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἶτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, οἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, κιναιδείαν Διονύσου κατάγορον. παρ' ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορνευκότος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα, μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μήνυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei caussa, non dixerim equidem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu, catenam in altum reiicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico, intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit, quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & argentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τὲς ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιᾶσι, λέγοντες τὰ οὐνόματα ἕκαστος. παρεστεὼς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει· ὁ δὲ δεξάμενος τοὔνομα, εὐχωλὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται. ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ ἀείδει μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὕδει δὲ οὐδαμᾶ. ἢν γάρ μιν ὕπνος ἕλῃ ποτὲ, σκορπίος ἀνιὼν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καί οἱ ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέεται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρρωδίη. Φαλλοβατέων μὲν δὴ πέρι τοσαῦτα ἀρ-
κέει. ὁ δὲ νηὸς ὁρέει μὲν ἐς Ἠέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ κάρτα μακρή. ἀνελθόντι δὲ θῶυμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine, preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & excitat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσί τε ἤσκηται χρυσέῃσιν· ἔνδοθε δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καί σοι τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἢν αὖτις ἀπίῃς, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλά σευ τά τε εἵματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνήσεαι.

31 Ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη· θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον. οὐ μέντοι πάντες ἱρέες, ἀλλά τοι μάλιστα ἀγχίθεοί τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε ἕαται τὰ ἕδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα ἑτέρῳ οὐνόματι κληΐζουσι. ἄμφω δὲ χρύσεοί τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum eſt. Intus autem aedes auroque multo relucet, & lacunar totum eſt aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo aſcendenti ſpiritum inhalat optimum; & ſi inde diſceſſeris, non deſerit; quin & veſtimenta tua diu ſervant odorem; & ipſi tibi ſemper obverſabitur. Intus vero aedes non ſimplex eſt, ſed thalamus in ea factus alius. Aſcenſus etiam in hunc parvus. Valvis non eſt ornatus, ſed totus ex adverſo *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero ſoli ſacerdotes, ac ne ſacerdotes quidem omnes; ſed ii, qui proximi cenſentur Diis, & quibus omnis adminiſtratio ſacrorum curae eſt. In hoc collocata ſunt ſigna, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum ſit, alio ipſi nomine appellant. Ambo aurei, ambo ſedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἕζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φορέουσι· ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἵματα, καὶ ἕδρην· καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις.
Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32
καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρη ἐστί· ἔχει δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ πῦργον, καὶ κεστὸν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. ἔκτοσθε δέ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέαται, καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδατώδεες, πολλοὶ δὲ πυῤῥώδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῷοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσι Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris insidet. Nempe Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vestibus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules. Verum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Universim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae, & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet, colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & cestum *habet*, quo solam Coelestem *Venerem* ornant. Extra vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae valde pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, multae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὔνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἡ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαείνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἢν ἑστεὼς ἀντίος ἐσορέῃς, ἐς σὲ ὁρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθέει, καὶ ἢν ἄλλος ἑτέρωθεν ἱστορέῃ, ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει.
33 Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἕστηκε ξόανον ἄλλο χρύσεον, οὐδαμὰ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴδεα. καλέεται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὔνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ᾽ οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ πέρι καὶ εἴδεος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσέη ἐφέστηκε. τοὔνεκα δὴ μυθέον-

tem magis commemoratu dignum eſt, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipſa dedit. Ab hac noctu ſplendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdiu ſplendor ille imbecillior, ceterum ſpeciem habet valde igneam. Etiam aliud eſt in illo ſimulacro admirabile. Si ſtans contra intueare, te reſpicit, tranſeuntem obtutus ille perſequitur: & ſi ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque ſtat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus ſimilis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum ſpecies: ſignum vocatur ab ipſis Aſſyriis, nec nomen illi proprium poſuere: ſed neque de ortu illius aut forma dicunt; ſed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius ſtat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ δὶς ἑκάστου ἔτεος ἐς Θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδατος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέαται 34
πρῶτα μὲν θρόνος ἠελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου γὰρ Ἠελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτευ δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέεσθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἴδεα· Ἠέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ σφέας πάντες ὁρέουσι. κοίη ὦν αἰτίη ξοανουργίης, τοῖσι ἐν τῷ ἠέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἥγηνται, καὶ πρωθήβην ποιέουσι. μοῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων,

ſam Semiramidis eſſe ſimulacrum illud fabulantur. Abit [*defertur*] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi, aquam. In ipſa porro aede ad ſiniſtram intrantium Solis primum thronus poſitus eſt: ipſius vero ſimulacrum non ineſt. Solius enim Solis ac Lunae ſimulacra non oſtendunt. Cuius autem rei cauſa hoc inſtituerint, id ipſum quoque didici. Aiunt, reliquis Diis ſimulacra facere fas eſſe: illorum enim ſpecies non eſſe notas omnibus. At Sol & Luna plane conſpicui, & vident illos univerſi. Quae igitur cauſa ſimulacrorum illis faciendorum, qui in aethere ſe conſpiciendos praebeant? Poſt illum thronum Apollinis ſignum poſitum eſt, non quale fieri conſuevit. Nam reliqui omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem pubertate faciunt. Hi ſoli vero barbati Apollinis ſignum oſtendunt. Haec dum faciunt, ſibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἱλάσκονται· αἰτίη δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἓν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι. μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηΐου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἰρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὅδε δὲ αὐτός τε κινέεται, καὶ τὴν μαντηΐην ἐς τέλος αὐτουργέει. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε. εὖτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται, οἱ δέ μιν ἰρέες αὐτίκα ἀείρουσι. ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἱδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dîs formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιρεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἤν τι μὴ θέλῃ ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει. ἢν δέ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τοῦτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηίου πέρι, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μέν 37
μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἠέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἄτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμέω καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39
σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio transilit. Tandem obsistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam *modo*, profectionem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacerdotum: recensebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεὼ Σεμιράμιος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογέειν· καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς οἱ θεόθεν ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὴ, καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖθις ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τοὔνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἕκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλην, καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Hominibus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem, negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a furore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis civibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit. Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se, sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & Hecubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achillis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Philomelam, & Procnen, adhuc mulieres, & ipsum Tereum volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ Σαρδανάπαλος ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. Ἐν 41
δὲ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι, καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεες. Ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται· τῶν οἱ μὲν 42
τὰ ἱρήϊα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθὴς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκή· καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιρεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστου ἔτεος ἐπιγίγνεται. πορφυρέην δὲ μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσέῃ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
πων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίη 44
δὲ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alexandri ipſi illi ſimile. Adſtat illi Sardanapalus, forma alia & veſtitu. In aula ſoluti paſcuntur boves magni & equi; & aquilae, & urſi, & leones, qui nequaquam nocent hominibus, ſed ſacri omnes ſunt & manſueti. Sacerdotes autem illis multi recepti ſunt, quorum alii mactant hoſtias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium aſſeclae. Me quidem praeſente trecentis plures ad ſacrificandum accedebant. Veſtimenta illis omnia candida; pileum geſtant in capite: ſacerdos ſummus ſingulis annis novus ſuccedit: purpura hic ſolus indutus eſt, tiara redimitus aurea. Eſt autem alia quoque multitudo ſanctorum hominum, tibicinum, fiſtulatorum, Gallorum; & mulieres furioſae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε ἀείδον-
τες, οὔτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.
45 καί μοι τούτου πέρι, σαφὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἑκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δέ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσεον αὐτέων ἀνεκέατο. καί μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκέει στύλος ἐφεστεὼς μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἔστεπται δὲ ἀεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem ſilentio ſacrificant, neque ſua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de iſto nihil mihi certi dicere poterant. Eſt etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo piſces ſacri nutriuntur multi, & varia ſpecie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me ſpectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum ſuſpenſum erat. Illum ego ſaepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non ſum expertus: dicunt vero ducentorum amplius paſſuum eſſe. In medio ſtat altare lapideum. Putes ad primum conſpectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita eſſe arbitrantur. Mihi vero videtur columna ſubiecta ingens ſuſtinere altare. Vittis illud ſem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγύριές τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν
ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδηται. ἢν γὰρ
τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἱσταμένη ἀπείρ-
γει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἶ-
παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ὁδοιπορίης. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγή-
σομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται· καί μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ποίᾳ μηχανῇ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος οἰκήσει; V.

per ornatum eſt, & ſuffitum habet. Multi quotidie precandi cauſa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus maximi, vocanturque deſcenſiones in lacum, quoniam illis numina omnia ad lacum deſcendunt, inter quae Iuno prima advenit piſcium cauſa, ne primus illos Iuppiter conſpiciat. Hoc enim ſi fiat, perire aiunt univerſos. Ac venit ille quidem viſurus: at illa adverſum conſiſtens illum arcet, & multum ſupplicans remittit. Sed maximae illis celebritates habentur, quae inſtituuntur ad mare. Verum de his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipſe acceſſi, neque illam profectionem expertus ſum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua plenum pro ſe quiſque afferunt: illa obſignata ſunt cera: nec vero ipſi eam ſolvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξηται τὰ ἀγγήϊα, τήν τε σφρηγῖδα ὁρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καί μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἑστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἶγάς τε, καὶ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ, ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἵματα, καὶ χρύσεα, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιᾶσι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

eſt ſacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vaſa recepit, ſigillumque inſpexit, accepta eius rei mercede, ſolvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipſi illatam aquam fundunt, & ſacrificio facto retro abeunt. Dierum feſtorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiuſmodi. Arbores excisas ingentes in aula ſtatuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus ſuſpendunt: addunt aves, veſtes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem ſubiiciunt: illa vero ſubito ardent omnia. Ad hoc ſolemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque ſuos omnes Deos, & quae ſigna ha-

τοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τάδε μεμιμη-
μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
πολλοὶ δέ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται. οὐδὲ
ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
τῃσι τῇσι ἡμέρῃσι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὰν γὰρ οἱ
ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέην ἀπικό-
μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἵ-
ματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστη-
κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀποῤῥίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν ἀείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὕπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι· φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τουτέων, ἢν ἐσέλθωσι,
53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι· ἢν μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηΐων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abſcidit. In quamcunque vero domum iſta abiecerit, ex ea veſtem muliebrem & mundum accipit. Haec in caſtrationibus agunt. Mortui vero Galli non ſimili aliis ſepultura ſepeliuntur: ſed ubi mortuus eſt Gallus, ſodales illum ſublatum ferunt in ſuburbia: depoſitum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde ſeptem dierum numero, ſic in templum intrant. Ante hos ſi intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hiſce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: poſtridie autem, ubi luſtravit ſe, intrat. Sed qui domeſtici fuere mortui, triginta dierum obſervato numero ſinguli, & raſis capitibus, intrant: ante vero quam iſtuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊας. σύας δὲ μοῦνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι· καὶ ἢν ἀέκοντες ἅψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσί. τοὔνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55
ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας ὄϊν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἕζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectionem suscepere. Tum abla-

κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε
ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
ἐς πάμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
ὅσιον, πρὶν τήν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
56 αὖτις ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεταί μιν
ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἑκάστης πό-
λιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσί· καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέκον-
ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἵδε διδάσκαλοι, ὅτι
57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
ἱρῷ· ἀλλ᾽ ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπι-
σπείσας, αὖτις ἄγει ζωὸν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ᾽
58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὔχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
σίης τρόπος τοιόσδε· στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζωὰ, ἐκ τῶν
προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
τοῖς κτήνεσι, ἀλλ᾽ ἐς πήρην ἐνθέμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum ſuo de capite, in viam ſe dat, uſus ad balnea pariter & potum aqua frigida, humi ſemper decumbens: nec enim lectum ante conſcendere illi fas eſt, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipſa Hierapoli excipit illum publicus hoſpes ignotum: certi enim uniuſcuiuſque civitatis ibi ſunt hoſpites, & pro patria quemque ſua domi recipiunt. Vocantur hi ab Aſſyriis Doctores, quod omnia illos *ſolemnia* docent. Mactant vero non in ipſo templo, ſed cum ſtatuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud ſe mactat, ac preces fundit. Eſt autem alius quoque ſacrificii modus, *nimirum* iſte: Vittatas hoſtias vivas de veſtibulo praecipitant; quae deiectae ipſo caſu moriuntur. Quidam ſuos ipſorum liberos inde deiiciunt, non ſimiliter ut pecudes, ſed intruſos in culeum manu deturbant, ſimul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
ποὺς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
σι Ἑλλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι.
τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν
γενείων ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱροὺς
ἐκ γενετῆς ἀπιᾶσι· τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
ἐγὼ ἔτι νέος ὤν, ἐπετέλεσα. καὶ ἔτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὔνομα.

runt, cum dicant, non ſuos eſſe liberos, ſed boves. Puncturis ſe notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii, atque hinc eſt, quod Aſſyrii omnes ferunt ſtigmata. Faciunt etiam aliud quiddam, ſolis inter Graecos conſentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explicabo. Troezenii virginibus adoleſcentibuſque legem poſuère, ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto poſuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iuvenes mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem adoleſcentibus ſacros a nativitate inde cincinnos: quos in templo ipſo deſectos in vaſculis deponunt alii quidem argenteis, multi vero aureis; iiſque in templo fixis, inſcripto ſuo quiſque nomine, diſcedunt. Hoc ego etiam adoleſcens feci, eſtque adhuc in templo cincinnus pariter meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

1 Βαδίζοντι μοι κατὰ τὴν στοὰν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο· σμικρός τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἦδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἀωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὁμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

1 ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G. 11 Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάντως. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Inambulanti mihi in porticu, in ſiniſtro exeuntium inde latere, ſexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Therſagoras. Forte quidam veſtrûm hominem noverint. Parvus eſt, vulturino naſo, ſubalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conſpicatus, Heus, *inquam*, Therſagora poëta, quorſum ergo, & unde?

Therſ. Domo, *inquit*, huc.

Lyc. Utrum, *inquam*, ambulaturus?

Therſ. Scilicet, *inquit*, & illo opus habeo. Cum enim intempeſta nocte ſurrexiſſem, viſum eſt natalem Homeri poëtices quibuſdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦδ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2
ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἴστε δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἴη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαί τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὔχεσθαι, συμβουλοίμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἕρμαιον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἔστιν εὑρεῖν. V.

15 Ἕρμαιον) Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui iſta educationis nutritioniſque illi praemia ſolvas.

Therſ. Inde igitur, *inquit*, cum incepiſſem, imprudens ad hoc meridiei uſque delapſus ſum. Quod ergo dixi, opus mihi eſt ambulato. Verum multo prius, *ait*, precibus adoraturus iſtum venio, *manu autem monſtrabat Homerum: nempe noſtis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demiſſis comis.* Hunc ergo adoraturus veni, *inquit*, & rogaturus, ut copioſa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, *inquam*, in precibus ipſae res ineſſent, olim ſane Demoſtheni negotium faceſſiturus mihi videor, ut ad ſuum mihi natalem *obeundum* opis aliquid conferat. Quare ſi precari ſatis eſſet, ſocium me tibi adiungerem: commune nobis munus *contingeret*.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεποιημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τουτὶ τὸ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῳ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὥστε καὶ εἴ τι εὕρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἕρμαιον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστέλλεσθαι εἰώθασιν Ἀττικοὶ, ἓν τῶν δύο ἀνάγκη παρελέσθαι, συνυπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνυπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαυλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἴη, ἐλλείψει τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνυπακουόμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτώτερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἐλλιπεστέρας τὰς πτώσεις προφέρεσθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμην φασὶ πρὸς βασιλέα, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὼ στάδια. ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυθούμενος, τέρπων. V.

Therſ. Equidem, *inquit*, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis inſtar velut Bacchico inſtinctu ad carmen incitatus ſum. Iudicabis ipſe. Conſulto enim hunc libellum mecum detuli, ſi forte in ſodalium aliquem otioſum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, *inquam*, idemque tibi uſu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo ſe ſpectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διενοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσεσθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾷν ἀνδρὶ μάλα δὴ κατοῤῥωδοῦντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὃς γελάσας, Ὡς δή σοι τὶ τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν τοὺς ἥρως, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατοῤῥωδοῦντι) Φοβουμένῳ. V. 13 Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὁμήρου. πρὸς τοῦ Δημοσθένους τετάχθαι. G.

palaeſtrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi *ad certamen* luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, *in carceribus non haberes fabulas.* Sic tu mihi videris poëtici curriculi victor, illudere homini fortunam arenae vehementer extimeſcenti.

Therſ. *Iſte ridens*, Nempe, *inquit*, tanquam difficile quiddam acturo.

Lyc. Forte enim, *inquam*, minoris tibi Demoſthenes, quam ut comparari cum Homero poſſit, eſſe orationis *argumentum* videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demoſthenes *laudandus* parvum quiddam & nihil eſt.

Therſ. Calumniaris, *inquit:* nolim ego in contentionem vocare heroas, etſi magis fert animus ab Homero ſtare.

Lyc. Euge, *inquam*: me vero non putas *ſtare malle* a De-

Δημοσθένους; Ἀλλ' ἐπεί γε μὴ ταύτῃ τὸν λόγον ἀτιμάζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ὁμήρου τιθείς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὁμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρων. V.

13 Ἐνθουσιασμὸν) Ἐνθουσιασμὸς λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμὸς ὁ αἰσχρὸς τῶν μίμων ψόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Therf. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Therf. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum iisdem Homeri *virtutibus* contendere; & illud *Victe mero*... conferre cum *ebrietatibus Philippi & saltationibus & lasci-*

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὖθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί. Ἥδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: iſtud vero, *Auſpicium felix unum*... cum illo, *Oportet enim bonos viros ſpe bona ſubnixos*... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum iſto: *Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & libertáte mortem oppetivere?* Confero autem etiam *profluentem illum Pythonem*, cum *Ulyſſis verborum nivibus*; atque illud:

Si liceat, ſenio procul, immortalibus eſſe, ad illud: *Extremum enim omnibus hominibus vitae mors eſt, etiamſi in cavea quis concluſum ſe ſervet:* & ſexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum affectiones, & figuras, & immutationes dictionis obſervo, & illas ſatietati medentes variationes, & illos e diverticulis reditus, & ſuavitates illas comparationum ad vim ea-

7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀποκρυψαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥᾳθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν, ὥς φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγους ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν φορὰν σκεδαννύντος.
8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἐλλιπὴς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκλελυμένος, παρειμένος. V.

5 Διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ) Ὅτι κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δημοσθένης. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ πεποίηκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξοδικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λόγῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique *elucens* barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas explere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, & numeri ac pedes, non absque poëtica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt antitheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut munditíes. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *mutuo* imple-

φρονοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων; Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον τοὐμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί· τῷ τοὐμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἑδραίαν τινὰ κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς, καὶ γένος, καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην, φασὶν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπορίᾳ· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lege *Gellium*: (III, 11.) *Septem urbes certant de patria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenae. G.* Graece sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου, Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἶος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, talem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus, *quo floruit.* Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus *porro* vel heroicum *ei assignant*, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοὔνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Μελησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα ἐᾷν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περιστενὸν δή μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπίδρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὡρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὄψον ἕτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς, αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεὰς, καὶ τὴν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad Hesiodum fuerit, *prione an aequalis*, *an posterior*, ut etiam nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam denique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit, colligenda. Tuum autem *opus*, *ita pergebat*, ad manum, percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita & cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te *adiiciendis* indigens. Quid enim non magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amores Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τὲ καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ᾽ ἂν εἷς ἐπ᾽ ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, φησὶν ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως. τὸ δ᾽ ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾷν ἐνομιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὂν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινουμένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον· σοὶ δ᾽ ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίγραμμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνῃσι λαμπρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus solemnes, Piraeeus, coloniae, & *reportata* terra marique tropaea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omnino mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere laudationem mihi videar, cum in lege *& formula* laudandi sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumimus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inseruit Theseā. Ac poëtarum quidem natio libera. Sed tu fortasse metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem violatam tibi arcessas, maioremque ipso sacco tabellam atque inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis orationem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athenis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὁμήρου μὲν οὖν οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμῃ καθ' ἱστορίαν παρειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἅπτεσθαι, τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μήδ' οὖν ἐπὶ τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δήπου πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης· μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνῃσι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρέφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam illam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem neque exercitationem historiarum monumentis accepimus: sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, atque disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum est, multus est Callistratus, & splendidorum nominum catalogus, Alcidamas, Isocrates, Isaeus, Eubulides. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subiecti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad voluptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negligentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilisque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς τινος σειρᾶς ἕλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλθεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλλους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός.
14 Ἔρωτι δὴ πάντα πόριμα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαι, μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρνον. *V.* An πόρνην, vel πόρνης; *Reitz.* 14 Μετελθεῖν) Ἀσκεῖν. V.

ſed ad Ariſtotelis, & Theophraſti, & Xenocratis, & Platonis fores egit. In hac orationis parte philoſophari quoque, vir optime, poſſis, duplices eſſe amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cuiuſdam amoris vagam, feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aeſtuante adoleſcentium impetu revera marinam: alteram autem coeleſtis aureae cuiuſdam catenae tractionem, quae non igne aut ſagittis inſanabiles vulnerum morbos infligat, ſed ad non marceſcentem ipſius pulchritudinis puramque formam contendat, ſano quodam illarum mentium furore, quae *Iovis propinquae, & proximi comites Deûm* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe pervia ſunt omnia: tonſura, ſpecus, ſpeculum, gladius, articulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare operam, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων· ἣ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate extiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschylo Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέᾳ δὲ ὁ κρότος τῶν
Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
λύχνου· καὶ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου,
κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ
τὴν Ὁμήρου ποίησιν ὑπῆρχε κἀμοὶ λόγος. Ἀλλ' εἰ 16
μετείοις ἐπὶ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
μασι φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
τητα. καὶ ὁ μὲν ᾔει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων·
ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἦ πού γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νὴ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐθελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσὸν, γελᾷν ἔπεισι

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

ſcribere. Pytheae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demoſthenicarum orationum concinnitas. Et iſte quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis eſt: neque enim minor de Homeri poëſi mihi quoque oratio ſuppeditat. Sed ſi ad humaniſſima illius opera venias, & honeſtiſſimum pecuniarum uſum, & illum in republica adminiſtranda ſplendorem . . . *Atque ille ſic continuans orationem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhauſturus orationem reliquam?

Therſ. Sic eſt per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & foſſam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio eſt; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice geſtarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ 'γαθὲ, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἴγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινὸς, ὡς σὺ φῂς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μή σε τοὐναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὁμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἶτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος ἀντίον ὁρᾷν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾷον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *insititius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ᾽ ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ μιᾶς ὁρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι· σὺ δ᾽ εἰ μὲν ἐπὶ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μάλα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι, καὶ φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ᾽ ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾷν, οὐκ ἔχοντα ἐφ᾽ ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum *mihi negotium.* Etenim Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum referatur, confertim neceſſario tota arripienda fuit. Tu vero ſi ad totum ſimul Demoſthenem advertas animum, omnino dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid primum cogitatione arripias; quale quid guloſis accidit ad Syracuſanas menſas, aut cupidis audiendi videndique hominibus, ſi in ſexcentas auditionum ſpectaculorumque voluptates incidant; nec enim quo ſe vertant habent, transferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc illuc ſalire, nec habere, ubi conſiſtas, orbe quodam te huc illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu, vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis, multorum magnorumque quaeſtuum contemtu, iuſtitia, humanitate, fide, ſenſu, prudentia, unoquoque de multis illis & magnis facinoribus reipublicae cauſa ſuſceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα,
πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὔ-
βοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλ-
λήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀπο-
19 κλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. Ὥσ-
περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος,
οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,
Ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
Ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
Ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
Ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα τιμὰν,
Ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν;

οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἰσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἀρχὰ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε) Γραι. οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὸν ἔοικας ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellespontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem *tot* praeclara *velut* auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,
Cadmumne, spartos an genus inclytum,
An caerula flammea Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine patris laetos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratóriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τἀνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἑνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητορικῆς καθ' αὑτὴν, εἰς ταύτην κατάθου τοῦτον τὸν λόγον. ἱκανὴ γ' ἄν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. 20
Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν ἥντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἑλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα· 21

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero labore, *inquit*, oberrationem effugeris: ſed quamcunque partem arripiens, aut eloquentiam per ſe *ſpectatam*, in eam hanc orationem conferto. Apta tibi *hic* fuerit *eloquentia* Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; ſed ipſam non videmus *eloquentiam*: ſcilicet praeter formam qualemcunque animo conceptam ſtabile & ſolidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque poſſit ſuſtinere.... Reliqua vero Demoſthenis praetermittenda tibi, huc ſi verteris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converſo decens fuerit, quodcunque inde decerpere dicendi argumentum, aut ſi largiter facere volueris, duobus, ſummum tribus delectis, habere ſatis materiae ad dicendum ſubiectae, tantum eſt claritatis in ſingulis. Si vero non in univerſum, ſed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὁμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ᾽ οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἠλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὔκουν οὐδ᾽ ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ᾽ ἓν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ᾽ αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφην, ἓν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πεζὰ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥᾳστώνην ὑποτιθεὶς,

mus, praesto quidem Homerica lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Thersagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thers. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος ἀνεὶς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προύργου τοίνυν, ἔφην, σοι γέγονεν οὐδὲν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ᾖ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τάδ' ἤδη κατηνάλωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπορίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

rem, *& levia tibi illius vestigia signarem*, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [*illa difficultas, quae me angit*] etiam auctum sit.

Therf. Praeclaram, *inquit*, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, *inquam*, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Therf. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae medicinae.

Therf. Haec ipsa ergo, *inquit*, medicina tibi *suppeditat.*

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαῤῥαλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην.

23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὐθέμην, ἣ Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά τε, καὶ τοὺς ἑταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνῦντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοὐμὸν δέ γε, τοὐναντίον σπεύδει, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥᾴδιον δ', οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλά τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφην· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutiſſimam oportet eſſe eam, quae triſtiſſima eſt.

Lyc. *Male narras.* Nam contrariam, *inquam*, ego mihi propoſui illi, in qua gloriam appetiiſſe dicitur Cyrenaeus Anniceris apud Platonem eiuſque ſodales. Cyrenaeum enim aiunt, cum aurigandi peritiam oſtentaret, multa circum Academiam egiſſe curricula, per eandem omnia orbitam, quam nuſquam egrederetur, ita ut curriculi non niſi unius in ſolo veſtigia relinquerentur. Mea vero contraria ſcilicet eſt ratio, qui evitare orbitam ſtudeam. Non nimis autem facile arbitror, novas comminiſci vias, declinatis his, quae tritae ſunt.

Therſ. Verum enimvero ſapiens, *inquit*, Pauſonis commentum eſt.

Lyc. Quodnam? *inquam:* nec enim audivi.

Therſ. Pauſoni pictori pingendum locatum aiunt equum volutantem ſe: at illum pinxiſſe currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον· ὡς δ' ἔτι γράφοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ τοῦτο προστάξαι· τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδὶ τὴν γραφὴν ἐπιδεῖξαι κελεῦσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἴῃ με στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πάσας στροφὰς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὅ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατηναλώκει πάσας ἰδέας ἂν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ πενίᾳ μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γενέσθαι.

circa equum ſublatum pulverem. Pingenti ſuperveniſſe qui locaverat, queſtumque: neque enim hoc ſe iuſſiſſe. Pauſonem itaque imperaſſe puero, ut ſummis tabulae verſus ima converſis, picturam oſtenderet, ſicque equum inverſum volutari viſum eſſe.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therſagora, ſi putas, unam me tot annorum *hominum* converſionem machinari, non potius converſiones omnes & circumductiones mutare, ac tranſponere, ac ſic quoque metuere, ne idem mihi denique, quod Proteo, uſu veniat.

Therſ. Quid illud eſt, *inquit*?

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus eſt, cum humanam ſpeciem ſtuderet effugere: quando conſumtis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rurſus denique adſcititiae formae inopia, Proteus factus eſt.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ 'γαθὲ, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα. τάχα γὰρ ἄν τι περὶ τοῦ σοῦ κυήματος ἄφροντις γενόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδῖνος συμφροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὅδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν· ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστιν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Therſ. Tu quidem ſupra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugiendae rationes comminiſceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam, omiſſa parumper, quae incumbit mihi, cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una ſuſcipies. *Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere aſſidentes, audiebam ego, ipſe recitabat generoſa ſane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis ſuis,*

Therſ. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi, *inquit*, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid ſit, quod dicis, norim. Sed quid eſt, de quo dicis?

Therſ. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεὶς, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
λείψομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
σὺ δ' εἱστίακας μέν με λαμπρῶς τὴν Ὁμήρου γενέ-
θλιον, ἔοικας δ' ἑστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 2
ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις
μὲν, ἐπιτυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, κἀγὼ λαβὼν τότε
μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
θην, ὡς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus ſum. Scripta ibi ſunt cum alia de rebus ab Antipatro domi geſtis, tum de Demoſthene, quae mihi non obiter auditurus eſſe videris.

Lyc. Et nunc, *inquam*, pro iſtoc nuntio eam tibi gratiam perſolvo, ut reliquos etiam verſus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promiſſis tuis conſtiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepiſti, ac Demoſthenis quoque ſimilibus videris accepturus. *Cum igitur reliqua ex tabellis recitaſſet, commorati paulum, dum dignae poëmati laudes tribuerentur, Therſagorae domum ivimus; & vix quidem, ſed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum diſcedebam. Lecto autem in eam veni ſententiam, ut nihil immutatum, ſed ipſis totidem nominibus & verbis illum*

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μεῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὰ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμῳδίας, ἢ τραγῳδίας, ἐκλέλειπται· τά δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν
28 θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο. (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε δρᾶμα) τὰ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμηνύσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πεῖσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum *ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulibus fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-*

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον. 29

ΑΡΧ. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες;

ΑΡΧ. Ἤγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ΑΝΤ. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία. τί γὰρ τῶν ὀστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;

ΑΡΧ. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ΑΝΤ. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

ΑΡΧ. Κατειλήφαμεν.

ΑΝΤ. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

ΑΡΧ. Οὐκ, ἀλλ' οὗπερ ἦν, ἐν Καλαυρίᾳ.

chiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille... Sed ipse libellus dicet reliqua.

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem?

Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis affero.

Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa & urna, Demosthenem ipsum non habenti?

Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat.

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί φής; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ᾽, ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ᾽ ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte veſtrae negligentiae culpa fuit, qui non ſatis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in noſtra poteſtate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepiſtis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iuſſeras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a veſtra iniuria mortuus eſt.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, ſed vim admovere, cum perſuadere non poſſemus, neceſſe erat. Tibi vero, Rex, quid lucri acceſſiſſet, ſi vivus adveniſſet? Neque enim ſane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demoſthenes, neque meum conſilium,

μην· ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαίρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πτήξαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπῃσχύνετο κατὰ τῶν

ſed putare ſimile & *eiuſdem felicitatis* eſſe, invenisſe Demoſthenem, & illos conquirere homines male perditos, Himeraeum Phalereum, & Marathonium Ariſtonicum, & illum ex Piraeeo Eucraten, torrentibus rivis nihil diſſimiles, humiles homunciones, tumultuum temporariorum occaſionibus *velut* innatantes, & ad parvam ſpem turbarum ferociter exſurgentes, deinde paulo poſt, ventorum veſpertinorum more, reſidentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demoſthenem, ſeque ad ea praebere miniſtrum, quorum mox illos ipſos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo poſt illam calumniam ſplendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum *ab exſilio* contigiſſe accepimus. Verum hic [*Hyperides*] penſi nihil habuit, neque puduit ipſum contra

ποτε φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 ΑΡΧ. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ΑΝΤ. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δὶς Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων) Ἀλλ' εἰ δή τινα θαυμάσας Δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa exscindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὀργάνου· Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ τἀνδρὸς ἠπιστάμην. οὗτος μένγε δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum compoſitionem, & circumſcriptam ſententiarum concinnitatem, & demonſtrationum continuationem, & illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poenituit nos convocaſſe Graecos Athenas, cum refutare Athenienſes vellemus, a Pythone & promiſſis Pythonis inducti, ac deinde in Demoſthenem & argumenta Demoſthenis incurreremus: in illo autem eſſet vis dicendi, quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipſam ſecundam numerabam, quam in inſtrumenti loco ponerem. Ipſum quidem Demoſthenem admirabar ſuper omnia ſenſus illius cauſa & prudentiae, qua animam recto velut clavo in decumanis fortunae fluctibus nuſquam declinantem ſervaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo eandem, quam mihi, de viro ſententiam fuiſſe noram. Ille quidem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iſte in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκότος, καί τι καὶ σκωπτι-
κὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, Ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παῤῥησίας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἠβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἕλοι-
4 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μέν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προείμην ἂν, φιλίαν δ' οὐκ ἄν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν ψυχήν. Vel Βοιωτίας accuſativi caſus: ſunt enim duae. Lege *Stephanum.* Sed illud ἀδύνατον, non eſt in Codice D. Marci. *G.*

11 Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ καταπέλτας, arietes, τειχομαχικὰ ὄργανα. G.

lippum invectus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demoſthenem adiiciente, *Iure ſuo*, inquit, *o Parmenio, libertatem dicendi ſibi ſumit Demoſthenes. Solus certe ille oratorum Graeciae nuſquam expenſarum mearum rationibus inſcriptus eſt, cum tamen mallem ipſi, quam ſcribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, ligna, reditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expenſa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantiorum moenia, quam auro Demoſthenem. Atque ego*, inquit, *Parmenio, ſi quis Athenienſis Athenis dicens patriae me ſuae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitiam. Si quis autem patriae cauſa odio me habeat, hunc ego oppugno non ſecus atque arcem, & moenia, &*

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πόλιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ᾽ ἂν προσαπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ᾽ ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν, τῆς ὅπλων βίας τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
τοιούτους δέ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο. τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ μὲν εἶχον διὰ φροντίδος. ὁ δ᾽ εὖ μάλα γελάσας, ἔφη· Σὺ δ᾽ Ἀττικὸν στρατηγὸν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεὺς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοι γε, καὶ φλήναφος. τί δ᾽ ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον ἂν εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civitatem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum constitutus lubens una, cum ipsis hostibus, *perdam: hunc autem malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Triballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viribus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam minime.* Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me sermones habuit. *Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sollicitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dicebat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Triremes quidem, & Piraeeus, & navalia, nugae mihi & ludibria: ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non esset, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-*

τῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ᾽ ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τό γέ τοι κατ᾽ αὐτὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χεῤῥονήσου, καὶ τῶν

36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἀλλ᾽ ἀνίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥᾳθυμίας τῇ παῤῥησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονονοὺ τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ᾽ ἐῤῥιμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetisset, *non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellespontum potiti sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam*

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον το της πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστιν, οὐ φενακίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἀν- 37
τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτήσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπείθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνῦντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἴσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὡς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat: hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemulationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuique auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Aristidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater, magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Pericles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Dicto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa Hellespontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea *faciunt Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &*

θρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων, καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὑρίσκει, δύναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε καὶ πολλάκις πρός με Φίλιππος περὶ τἀνδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὕγε καὶ τοὺς λόγους ὥσπερ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὡρμωμένους, διασείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλεύματα. περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ στρατηγῶν, καὶ στρατιωτῶν ἀταξίᾳ, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένῃ, κε-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum; vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, deprehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas classes dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat. Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dicebat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam conciones, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis inde ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud nos desiit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset. *Etsi enim praeter spem, & vitio ducum, & militum immodestia, & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-*

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
βαίους, Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἴσω
με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς
τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἡ
τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾷ-
στα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γάρ ἐστι κατὰ 40

ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vitae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestantissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Atheniensibus simul, & Thebanis, Boeotiisque reliquis, & Corinthiis, Euboënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene sermones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, *Mihi adversarius solus Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes sunt & Thessali.* Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quoties vero instaret Demosthenes, *Frustra*, inquit, *legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βοῦν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρός τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
41 τάχους, καὶ παῤῥησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

misimus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [*nos Philippo*] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio *nostro* adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam desiit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. *Vos autem*, inquit, *de illo cogitatis, ut de Eubulo* quodam, *& Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, Φοβήσειν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδήλοις τύχαις· καὶ καθαπτομένου τῶν πραττομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὃδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν γυμνάσιον Φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὦ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τήν τε γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεόμην, ἀποστὰς, ἁπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ Φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν· καί τι καὶ νουθετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον, ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις κεχρῆσθαι Φίλοις.

qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, publice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere illum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam subiicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente, indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nescitis, inquit, *patriae illum amore tractare rempublicam, sibi autem eam philosophiae gymnasium constituisse.* Talia, Archia, supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset sententia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gratos magis & firmiores amicos habere.

ΑΡΧ. Ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἐτύχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλαθήναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὢν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα προυτεινόμην, ἐλεόν τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σε ᾤμην δι' ὀργῆς ἔχειν

§ Πῶς ἀπέθανεν;) De Demosthenis interitu *Pausanias* in Corinth. *G.*

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses; sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescebamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Consederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem *illam ipse* exspectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καί με μηδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς μηδέν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

ΑΡΧ. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὃς ἡδὺ 44
γελάσας, καί με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχήν;

ΑΡΧ. Οὐκ' εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4 Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον οὔποτ' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. V.

bam: verum quod putarem id ipſum utile eſſe ad perſuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat iſtos ſermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime afſuiſſe, & meis auribus accepiſſe ſingula. Sed tu ne quid praetermiſeris. Neque enim ſane parvum quid eſt, ingenium viri generoſi ſub ipſum vitae finem cognoſcere. Utrum languidus erat & ignavus, an nuſquam inclinatam illam mentis altitudinem ſervavit?

Arch. Nihil ille ſane remiſit. Quî enim? qui ſuaviter ridens, & in ſuperiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum hiſtrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promiſſis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: ſi quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi ſolum diffiſus eſſe. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὄλυνθον, ὡς Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ᾽ ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ᾽ εἰ ταῦτ᾽ ἀληθεύετε, πολύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ᾽ Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ᾽ ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὰ ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδιωνὶς, εἰς ἣν ἐθελοντὴς ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παῤῥησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τῶν ἐμὲ

dicere, *de Macedonibus*, inquit, *nihil non ſceleris credibile eſt: neque mirum fuerit, ſi Demoſthenem ita capiunt, ut Amphipolin, ut Olynthum, ut Oropum.* Talia dixit multa. Etenim notarios conſtitui, ut dicta tibi ſervarentur. *Tametſi ego*, inquit, *tormentorum aut mortis metu in conſpectum venire Antipatri nolo; ſed ſi vere iſta praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum eſt, ne vita ipſa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipſe me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim eſſet, Archia, ſi vitam mihi Piraeeus ipſe praeſtaret, & triremis, quam dedi, & moenia & foſſa meis impenſis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea ſponte ſumtus in pompam ſacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-*

πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεηθέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχὴ, καὶ θάλαττα, παρά γε τουτουῒ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, 46
καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεὼ, μηδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθναίην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακευτέος. ἐξῆν μοι φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἐξῆν γὰρ κἂν ὀψὲ τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμην· οὔκουν ἡρούμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

paea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Graecorum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolerabilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adiuvi. Si vero servare me non potest insularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, *praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem. Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei filias vererer & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ᾽ ἐμαυτὸν οὐ καταισχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἑκὼν δουλείαν ἑλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγῳδιῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ᾽ ὅμως,
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν·

κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καί τινα πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυβρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ᾽ ἐμοῦ, τὰ μὲν δεομένου, τά δ᾽ ἀπειλοῦντος, ἁπαλὴν μοῦσαν στεῤῥᾷ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut ab omnis turpitudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute ultro eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amiculo. Verum, inquit, *fas enim est Tragoediarum apud te meminisse, nonne praeclarum est illud dictum:*

At illa dum moritur, tamen
Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potiorem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos, qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhibente, & mollem Musam illa rigida miscente, *Moverer*, inquit, *hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-*

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾷν διενοούμην· ὁ δ' ὡς ᾔσθε-
το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνεῖλεν ἀπόρθητον
εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
μην, ἀδεὲς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
σε δ' οὐδὲν οὐκ Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὼς
πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἑκὼν ἕψομαι. κἀγὼ

ſthenes, ignoſce mihi, o noſter, quem natura non fingit ad ignaviam. Tum ſane tum vi illum detrahere *ab altari* cogitabam. At ille cum ſentiret, aperte ridebat, & Deum adſpiciens, *Videtur*, inquit, *putare Archias, arma ſola, & triremes, & moenia, & exercitus, copias eſſe, & refugia humanis animis; meum autem apparatum contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii, & Triballi, & Macedones, ipſo illo muro ligneo firmiorem, quem reſpondit quondam Deus vaſtari non poſſe; qua quidem providentia ſine metu verſatus ſum in republica, metuſque omnis expers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Euctemon, neque Ariſtogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Philippus tum, neque nunc Archias.* Haec ubi dixerat, *Noli*, inquit, *manum mihi iniicere; quantum enim in me eſt, nulla fiet huic ſacro iniuria: ſed Deo adorato ſponte ſequar.* Atque ego

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δή ποτε ἦν;

ΑΡΧ. Ὕστερον βασάνοις θεραπαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβὰς τὸν οὐδὸν τοῦ νεὼ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τούς. . . . κἀμοὶ μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in ſpe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Poſtea tormentis ab ancilla expreſſimus, olim repoſitum illi fuiſſe venenum, quod abſolvenda a corpore anima libertatem ipſi pararet. Vix enim limen templi egreſſus fuerat, cum, *Duc ſane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demoſthenem vero non duces. Per ego illos....* Et videbatur mihi adiecturus, *qui Marathone ceciderunt.* At *Valete!* cum dixiſſet, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obſeſſi expugnatique Demoſthenis poſſum referre.

Ant. Demoſthenis & iſta, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propoſitum, quam civilis providentia, in manu *ſemper* pignus certiſſimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ᾽ ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἕξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὀπαδός τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ᾽ ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίομεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. Μηκετι τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορείτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μηκέτι τονθορύζετε) Ἀντὶ τοῦ ὑπ᾽ ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφεῖται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἐξῆν θηλείας δημηγορεῖν. V.

DEORUM COMITIA.

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. Nolite amplius mussare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miscere sermones, & aegre ferre, si indigni multi convivio nostro intersunt: sed quandoquidem concio de his data est, aperte dicat unusquisque, quid sibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari classicorum Deorum, quibus ius est? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίους ἡμῶν, οἷς οὐκ 2 ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, ſi mihi permiſeris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permiſſu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter ſe gerere quoſdam noſtrûm, quibus non ſatis eſt Deos ex hominibus ipſos eſſe factos; ſed niſi ſuos etiam pediſſequos atque famulos in aequo nobiſcum faſtigio conſtituerint, nihil ſibi magnifice, nihil fortiter feciſſe videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege poſſim, cum ſciant omnes, quam liber ſim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere ſoleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore ſententiam occultans, adeo quidem, ut etiam moleſtus pleriſque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.
3 Πολλοὶ γὰρ, φημὶ, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accuſator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum eſt, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, ſine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, noſtri ſe conſeſſus factos eſſe participes, & aequo nobiſcum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales ſint, ſuos inſuper miniſtros & ſui chori ſodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viſcerationibus partem & de ſacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis ſolventes.

Iup. Noli quidquam obſcura ſignificatione, Mome, dicere: ſed diſerte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio eſt, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα. ὁ γάρτοι γενναιότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ Συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου, θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγου 4

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός· λέγεται δὲ μίτρα καὶ πραγαστρίδιός τις ὅπλισις ἁλυσιδωτὴ, τῶν πρὸ τοῦ ἤτρου φυλακή τις καὶ ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare ſane, Iuppiter, *facis*, cum ad dicendi me libertatem incitas: regie iſtuc profecto facis & magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, ſemihomo, ne Graecus quidem materno genere, ſed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, poſtquam immortalitate dignatus eſt, qualis ipſe ſit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis cauſa, neque ob inceſſum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris ſit & effeminatus natura, ſemifurioſus, merum a ſummo inde mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & ſuum ſecum chorum adducens adeſt, Deoſque fecit Pana & Silenum, & Satyros, ruſticos & caprarios pleroſque, laſcivos, aliena figura, homines: quorum unus corniger, & ex dimidia inferiori parte capro ſimilis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

I Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ) Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγεγόνει γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν Διόνυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον, ἀφ' οὗ ἰκαρία ἡ πρώτη ἄμπελος ὠνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκοῦσα τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος ἔδωκε ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττικοῖς, οὗ πίοντες νομίσαντας τοὺς λοιποὺς, ὅτι τεθνήκοιεν οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχεθέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νομίσαντας θανάσιμον φάρμακον δεδωκέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορῶσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύουσι μανίας ἐμποιητικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐτοῖς ἐμβαλεῖν τοιόνδε. ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ὡραίου παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μίξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς ἐᾶν ἐκτελέσαι, ὡρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως. καὶ δὴ μεμενήκεσαν οὕτως ἀεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατάπαυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς ἐξιλασάμενοι τὸν θεὸν, τοιαῦτα κατὰ χρησμὸν πεποιηκότες πήλινα σχήματα, καὶ ἀνθ' ἑαυτῶν ἀναθέντες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus ſenex, ſimis naribus, aſino plerumque vectus: iſte Lydus eſt. Satyri autem acutis auribus, calvi ipſi quoque, cornibus praediti, qualia haedis recens natis ſubnaſcuntur: hi Phryges. Caudas habent univerſi. Vide, quales nobis praeclarus iſte Deos faciat? Deinde admiramur, ſi contemnunt nos homines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentoſos. Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, amaſiam alteram ſuam Ariadnen, cuius etiam coronam ſide-

γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἷ φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων· ὁδ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii ruftici filiam: & quod omnium maxime, Dii, ridiculum eft, etiam canem huius Erigones ipfum huc eduxit, ne defiderio maceretur puella, fi non habeat in coelo, familiarem fibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriofa infania, & rifus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aefculapio, neque de Hercule: video enim, quorfum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter fanat, & ex morbis excitat, complurefque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem fibi paravit. Hos igitur accufare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, caufa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe fi nihil aliud, ignis adhuc habent veftigia. Si vero liceat adverfus ipfum te libere loqui, multa funt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν
7 Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν) Αἴγιον καὶ Ἑλίκη καὶ Βοῦρα καὶ Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πελοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὡς πρὸς τὴν ἕω, αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι, τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης δὲ καὶ τὰ ἐρείπιά ἐστιν ἰδεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεισμῷ πάλαι τοῦτο παθοῦσα. V.

Iup. Quin adverſus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis poſtulas?

Mom. In Creta quidem non hoc ſolum audire eſt, ſed aliud etiam quiddam de te dicunt, & ſepulcrum oſtendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegienſibus, ſuppoſiticium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & cauſam, quod tot ſpurios hic noſter conſeſſus habet, tute, Iuppiter, praebuiſti, mortalibus te feminis miſcens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma deſcendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehenſum, taurus cum eſſes, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum eſſes aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ᾽ ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἱ δ᾽ ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ᾽ οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ ἄῤῥενες μόνον, ἀλλ᾽, ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ) Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ ἐνεύρεσθαι τοῖς τῶν ὤτων λοβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. Insuper vero coelum nobis semideis istis oppleviſti: neque enim aliter poſſum dicere. Et ridicula res eſt, ſi quis ſubito audiat, Herculem Deum eſſe factum; Euryſthea vero, qui ſub imperio illum habuit, eſſe mortuum: & propinqua ſibi eſſe aedem Herculis, qui ſervus fuerat, & Euryſthei ſepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rurſus Thebis Bacchus Deus eſt: at conſobrini illius Pentheus, & Actaeon, & Learchus, hominum omnium infeliciſſimi. Ex quo vero tempore ſemel tu, Iuppiter, fores aperuiſti talibus, converſus ad mortales feminas, imitati te ſunt univerſi, idque non mares ſolum, ſed, quod turpiſſimum eſt, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchiſen, & Tithonum, & Endymionem, & Iaſionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου νεοττεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; 9 Ἦ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec miſſurus mihi videor: longum enim fuerit *omnia* reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, ſi dolore adoleſcentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipſa in coelo eſt, in regio ſceptro ſedens, & tantum non tuo in capite nidum ſibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis cauſa miſſam faciemus? Verum Attis ſane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro vocati ſunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque ſonare Graeca poſſit: ita neque ſi quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iuſſis, immortalitate ipſi donant, & Deos, quoſcunque voluerint, ſuis ſuffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
μαι δὲ ἴβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὰν κριοῦ
κέρατα φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾷν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

ſtituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, ſervus cum eſſet, in album, neſcio quomodo, deliteſcens irrepſit. Quamquam, Dii, modica ſunt iſta omnia. Tu vero iſte cum canino roſtro, involute ſindonibus Aegyptie, quis es, vir bone, aut quomodo, latrator, Deus eſſe poſtulas? Quid vero ſibi vult Memphiticus iſte taurus, ille maculoſus, quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pudet vero ibides & ſimias dicere, & capros, & alia magis etiam ridicula, in coelum, neſcio quomodo, intruſa ex Aegypto, quae quomodo, Dii, ſuſtinetis, cum aequaliter, vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemadmodum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpiſſima ſane iſta nobis narras de Aegyptiis. Attamen pleraque illorum, Mome, ſunt aenigmata, neque omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo myſteriis nobis, Iuppiter, opus eſt,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεούς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἔα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὃ μάλιστά με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἄπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλῴου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεκτονὼς ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδενὸς αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοίκησιν, ἥτις οὔπω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὑρεθῆναι, ἧκε πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. Θολερὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδοὺς, ὑπωπτεύθη αὐτῷ πρόσχωσιν αὐτὸς ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναί φασι, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανίαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut ſciamus, Deos eſſe, qui Dii ſunt; qui autem canicipites ſunt, illos eſſe canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his conſiderabimus otioſe. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphilochum, qui, ſacerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praeſtigiis, duorum obolorum cauſa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, ſed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicunque *lapis* oleo perfuſus fuerit, & coronas habeat, & praeſtigiatorem hominem, quod genus multi ſunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χεῤῥονήσῳ. ἀφ᾿ οὗ δ᾿ οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ᾿ ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν

Polydamantis athletae ſtatua febricitantes ſanat Olympiae, & Theagenis in Thaſo; & Hectori ſacrificant in Ilio, & Proteſilao e regione in Cherſoneſo. Ex quo igitur tot numero facti ſumus, magis periuria invaluere & ſacrilegia, & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de ſpuriis & fraude relatis in tabulas cenſorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque ſunt inter nos, neque omnino poſſunt conſiſtere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam ſunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia ſibi & caſſa rerum nomina, a ſtupidis hominibus philoſophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, ſic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis ſacrificare iam velit, cum norit, ſi vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen eſſe Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ φύσιν, ἢ εἱμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παῤῥησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ᾐτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγνηται.

ſunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis ſunt deſtinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *iſta nomina* in philoſophorum diſputationibus, novi, niſi adeo ſurdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, deſinam orationem. Video enim, gravari pleroſque dictis meis, & exſibilare illa, eos praeſertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo ſi vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod ſcriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim abſurde reprehendiſti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excreſcant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι.

Εκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Quod felix faustumque sit! Comitiis legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitia Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τοὐντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ τις ἁλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Τάρτα-

accubitum praeter patrium morem arrogent, & in terra quoque honore praeferri illis velint: *Earum rerum caufa* placeat fenatui & populo, haberi comitia in Olympo circa brumam, & eligi Quaefitores de clafficorum Deorum numero feptem, tres de maiorum gentium fenatu fub Saturno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaefitores autem illos federe iuratos prius legitimum iusiurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum intereffe poftulant: hos porro venire adductis iuratis teftibus, & generis fui argumentis. Deinceps hi fingulatim prodeant in medium; Quaefitores vero, re explorata, vel Deos effe pronuntiabunt, vel ad fua fepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & femel eiectorum a Quaefitoribus, deprehendatur coelum ingreffus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ᾽ ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν,
ἢ ἰατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδιαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνα-
τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro *placeat*, ſuum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aeſculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, ſed electo uno, aut vatem, aut citharoedum eſſe, aut medicum. Philoſophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugas agere de his, quae ignorant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altaribus ſunt culti, illorum ſublatis ſimulacris, imponi *placeat* aut Iovis *ſignum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut ceterorum alicuius: iſtis vero tumulum ſtrui a civitate, & cippum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat, & ad Quaeſitores adire recuſet, eum deſerta lite damnanto *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum *eſt*.

Iup. Aequiſſimum, o Mome; & cui ita videtur, manum protendat. Vel potius, ſic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ᾽ ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὡς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc difcedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifefta quifque argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde *fit*, & quomodo Deus fit factus, & tribum, & curiales. Quifquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaefitores, fi magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum effe arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. Τι ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ 1
κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῆ, καὶ ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου, ὡς ἄσην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβώνιον φέρειν· οὐ μέντοι καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακὸν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι· τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν πορισθείη ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic fuit in C. G. Πῶς δεῖ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κινδυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
9 Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐνταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεῤῥυηκὸς ἱμάτιον. τρίβων δὲ τρίβωνος τὸ τῶν φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελές. Erat autem uſque ad pedes, καὶ χειρίδας ἔχων πλατείας καὶ κεκολπωμένας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. Heus tu, quid tandem barbam alis & comam, tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & ſine ſoleis, vagam & immanem vitam atque belluinam ſecutus, & contrariis ſemper rebus tuum corpus, non ut ceteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans, ut multum inde ſordium habeat iſtud palliolum, nec ipſum tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & facillime paretur, & poſſeſſori quam minimum faceſſat mo-

2 χιστα παρέχον· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἴδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

leſtiae, tale, inquam, mihi ſatis eſt. Tu vero, per Deos, mihi dic, ſumtuoſae vitae vitium ineſſe non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parſimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita ſane eſt.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam pleroſque, victu & cultu utentem, illos vero ſumtuoſo magis, me accuſas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, ſed indigentiori, aut potius in ſumma vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Viſne ergo diſpiciamus, quando huc ſermo nobis progreſſus eſt, quid ſit, quod deficiat, quid ſit ſatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἆρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστῳ, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἔστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις; 4

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἆρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δὲ ἐσθὴς, τοῦ χάριν; ἆρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis; quod aeque late, atque usus *&* *necessitas* illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non aeque late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi caussa, domus, nonne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipſum vero illud, ut tecti eſſemus, per Deos, cuius rei cauſa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipſum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur *hi mei* pedes peius habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum?*

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita diſcas. Quod opus eſt pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortaſſe non ita eſt.

Cyn. Neque ergo peius habent, ſi non deterius opus ſuum peragunt.

Lyc. Fortaſſe.

Cyn. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore, quam plerique, conditione eſſe.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοὐμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνοιντό μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια πανταχοῦ κακὸν, καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, §

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum *corporibus* deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φὴς ἄθλιον;

ΛΥΚ. Ὅτι, νὴ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ κἀγαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ ἂν εὑρίσκῃς, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυοίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reliquumque apparatum admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ᾽ εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ᾽ ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφής.

ΚΥΝ. Ἀλλ᾽ ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἔτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐῤῥωμένους, κἄπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum ſuavem habeamus, habeamuſque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & inſtructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera ſunt. Hiſce autem omnibus privatum vivere miſerum eſt, etſi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miſerius, ſi quis ipſe bonis ſe omnibus abiudicet, ac profeſſus iam furor.

Cyn. At tu fortaſſe recte *iſtoc*. Verum illud mihi dic, ſi quis, viro divite prolixe, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hoſpitio multos ſimul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robuſtos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipſe rapiat, voret omnia, non quae prope ſint ſolum, ſed etiam remota, parata infirmis ipſe robuſtus, idque unam ipſe alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἆρά γε φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σώφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῷτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι· τοῦτον οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἔγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus, multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniorem, & meliorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est,

ἔοικε, παρατιθεὶς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ
ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε,
πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἁπανταχοῦ, μὴ τοῖς
παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
ρευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
των ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
κὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus, & quaedam robuſtis, imbecillis alia, non ut omnes utamur omnibus, ſed ut iis quiſque, quae ſibi proxima ſunt, & inter haec, quo ipſe tum maxime indigeat. Vos vero illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxime ſimiles eſtis, uti poſtulantes omnibus, & quae uſquam ſunt, non iis modo, quae prope vos ſunt; non terram, non mare veſtrum ſufficere vobis arbitrati, ſed ab extremis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina ſemper praeferentes domeſticis, & pretioſa vilibus, & quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia eſt: qui in univerſum moleſtias & mala habere, quam ſine iis aetatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretioſi, & beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὤνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
9 φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω

seriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed sae-

παρεχομένων· ἀλλ᾽ ὄψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾷν. καὶ οὐδ᾽ εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώπεις ἀρκεῖν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἑκάστῳ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ᾽ ἁμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἁμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ᾽ ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo ſuper lecto, & pretioſis in ſtragulis; beatos illos ſomnum capere non poſſe. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, ſed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris cauſa homines & faceſſant aliis, & ipſi ſuſtineant? cum ita facile ſit illam curare cupiditatem, niſi quis delicatus nimis eſſe velit: neque in illam ipſam furor ſuus & corruptela ſufficere hominibus videtur. Sed iam etiam uſum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura ſua apta non eſt, ut ſi quis plauſtri loco uti tanquam plauſtro velit lectulo.

Lyc. Et quis eſt ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iubetiſque illos velut plauſtra ſic lecticas agere cervicibus. Ipſi

φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώπους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε.
11 Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νὴ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίεσθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἀλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ κρατῆρι δύναιτ' ἄν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρᾳ χρήσασθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἅπασαν τὴν τούτων τὶς κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ' ἄν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμιος ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero ſupra iacetis delicati, & inde velut aſinos habenis regitis homines, hac non illac vertere ſe iuſſos. Quique haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, ſed tincturas machinantur per illas, quales ſunt, qui purpuram inficiunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae paravit Deus, utuntur?

Lyc. Recte ſane. Poteſt enim inficere, non edi modo caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata eſt. Alioqui etiam cratere poſſit aliquis per vim pro olla uti: ſed ad hoc factus non eſt. Verum enimvero quomodo poſſit aliquis omnem horum enarrare miſeriam? tanta eſt. Tu vero me, quod in partem illius venire nolim, eo nomine accuſas? Ceterum vivo, ut ille, *quem ante deſcribebam*, modeſtus, epulor illa, quae ante me poſita ſunt, &, quae minimo parari poſ-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐφιέμενος. Κἄπειτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατά γε τὸν σὸν λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέστερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δέονται πλειόνων οἱ μὲν παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.
Ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄρι- 13
στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κακοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

ſunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deſiderans. Deinde beſtiarum vitam, qui minutis rebus indigeam, & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores beſtiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrumque ſit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, aegrotos, quam ſanos: in univerſum vero, quod ubique deterius eſt, illud pluribus indigere eo, quod eſt praeſtantius. Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos accedunt, indigent pauciſſimis. Aut putaſne, Herculem, illum hominum omnium fortiſſimum, divinum virum, & pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberraſſe nudum, pelle ſola inſtructum, nullaque earum rerum, quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ᾽ αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν, ἐφ᾽ ὅ, τι γὰρ ὁρμήσειεν, ἁπανταχοῦ πάντων ἐκράτει, καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυτοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ᾽ ἐγκρατής, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητής, οὐ βασιλεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὥς
14 φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ᾽ αὑτόν; Ἀλλ᾽ ὅμως κἀκεῖνος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἷς αὐτῶν οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τὶς, ξυρώμενος. ὑγρότητα γάρ, καὶ λειότητα σαρκός, γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο· αὐτοὶ δ᾽ ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aetatis vel ſimilem ſe vel meliorem incidit, donec ab hominibus diſceſſit. An tu putas, ſtragula illum veſte & calceis indiguiſſe, & propterea ſic oberraſſe? Non eſt, quod illud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theſeus diſcipulus nonne rex erat Athenienſium omnium, filius vero Neptuni, ut aiunt, vir ſuae aetatis omnium fortiſſimus? Sed tamen is quoque voluit ſine calceis eſſe, & incedere nudus, & barbam & comam alere ipſi placuit: & non ipſi ſolum, ſed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis meliores erant: nec magis illorum quiſquam tonderi ſe paſſus eſſet, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipſi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πώγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ
ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας
καὶ κόσμου χάριν προσέθηκέ τινα· οὑτωσὶ δὲ καὶ τοῖς
ἀνδράσι τὸν πώγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ
τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς
δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν
ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνον-
τες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ
τῶν ἀπορρήτων οὐδὲν, ᾗ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. Εὔχο- 15
μαι δέ μοι τοὺς μὲν πόδας ὁπλῶν ἱππείων οὐδὲν δια-
φέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι
στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι
πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἅπα-
σαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν,
τροφὴν δὲ αἱρεῖσθαι τὴν ῥᾴστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ
καὶ ἀργύρου μὴ δεηθείην μήτ᾿ οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis-

φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ᾽ ἡμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθείην· μειονεκτῶν
16 δ᾽ ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δήπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μέν τινα νομίζεις στολὴν, καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νὴ Δία, σχῆμα, καὶ στολὴν τραγῳδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἴει δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ᾽, ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate naſcuntur, & ſeditiones, & bella, & inſidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At a nobis illa abſit, & plus *aequo* habere nunquam ego concupiſcam, minus contra me habere poſſim tolerare! Habes rationem noſtram, multum ſane diverſam a vulgi voluntatibus: nec mirum, ſi habitu ab illis differimus, qui tam diverſo ſimus inſtituto. Te porro miror, quomodo tandem citharoedi quendam veſtitum putes & habitum eſſe, & tibicinis habitum, & longam veſtem Tragoedi: viri autem boni habitum & veſtem non iam putes, ſed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vulgus, idque cum vulgus malum ſit? Si quidem unus & ſuus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam ille, qui minime omnium delectet luxurioſos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα,
ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων, καὶ διακρίνειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ τριχῶν, οὐκ ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἧττον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. κἀγὼ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis. Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere nemo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, neque tunicarum multitudine, neque amiculis, neque calceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi, olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis, voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus alimini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin incedere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocunque opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν; διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ απόντων ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρος, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
18 Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ἴοι τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ

re aeſtum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnoſus ſum: vos vero veſtram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti eſtis, & reprehenditis omnia, & praeſentia ferre recuſatis, abſentia autem concupiſcitis; hieme optatis aeſtatem, aeſtate hiemem; in aeſtu frigus, in frigore aeſtum, aegrorum inſtar nauſeabundi, & veſtra de ſorte queruli: cauſa vero iſtis morbus, vobis veſtri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere noſtram rationem poſtulatis, *ut* qui male ſaepius de actionibus noſtris conſulamus: cum ipſi veſtris in rebus inconſiderati ſitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione adminiſtretis, ſed conſuetudine *omnia* & cupiditate. Itaque nihil diverſi eſtis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod eveniſſe

Φασὶ παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος ἐδύνατο. καί τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τἀληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic*; equum monstrabat, *visum fuerit.* Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus*: per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati*; interdum, *Quo gloriae studio*; interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λᾶτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοὐμὸν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ᾽ ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδεύτων, οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι μοι προσιέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗτοι μάλιστά μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.

20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praeſtet, & faciendi, quod volo, & cum his verſandi, quibuſcum volo. Inſcitorum enim hominum indoctorumque nemo quiſquam accedere ad me ob iſtum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodiſſimi homines, & aequiſſimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim verſari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, homineſque derideo. Ut autem de habitu diſcas, quam illum non viros modo bonos, ſed ipſos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, ſimulacra Deorum adſpice, utris ſimiliora videantur, vobiſne, an mihi? Neque Graecorum modo, ſed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ οἱ Θεοὶ κομῶσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας ὄψει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῴης περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαύλου, ὁπότε καὶ Θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inſpice, utrum capillati ſint Dii & barbati, velut ego, aut ſicut vos tonſi fingantur pinganturque. Verum etiam ſine tunicis pleroſque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemtibili, dicere audeas, cum ipſos illum Deos decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ
Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

1 ΛΥΚ. Ἄραγε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάξασθαι, οὐδὲ γνῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φὴς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

4 Ἄραγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἰδέναι τὰ σόλοικα. ὁ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος ——— εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ὠνόμασεν. ἐπιτηδὲς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγξαι τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. NUMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἴργασμαι, σὺ δὲ οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίζεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὖθις δὲ σκόπει, οὐ γάρ σέ φημι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἃ μεν οἶσθ', ἃ δ' οὐκ οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι μέλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

14 Ἃ μὲν οἶσθ', ἃ δ' οὒ) Ἐχρῆν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem, Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante, peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quandoquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίκισταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἕπῃ τοῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθῆσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενείους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μέν σε παίζειν δοκῶ.

6 Ὄφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ, ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἐνεστῶτος ὁριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτῳ ἢ εὐκτικῷ, ὡσαύτως καὶ παρῳχημένῳ. ἔδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνηθῆναι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόσκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἑνὶ σεσολοίκισται. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρὶς σεσολοίκισται. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverſe voces iunxi, tu vero non agnoviſti.

Sol. Quomodo enim agnoſcerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & ſoloeciſmos facio: tu autem facientem non perſequeris. Alioqui utinam vel nunc perſequi poſſis!

Sol. Mira narras, ſi ſoloeciſmum ego obſervare non potero.

Lyc. Et quî poſſis unum obſervare, qui tres ipſos ignoraveris?

Sol. Quoſnam tres?

Lyc. Univerſos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἄν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῆ, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἄν, εἴπερ ἔγνως.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογήσαντι.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνως.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἆθλον ἔφην σε καταπρᾶξαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι. συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας.

5 Μέγα οὖν ἆθλον) Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. V.

12 Καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς τὰ εἰς τὸ ἔμπροσθεν προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil *eiusmodi* dictum sit.

Lyc. Dictum, & stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [*certamen*] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed *mihi iam* professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἆρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγώ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαθόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἡ γενικὴ, ἡ δ᾽ αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ᾽ οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimisi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corru-*

ὥστε μηδ᾽ αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινά.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4
πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Κἀμὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνως σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδή φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἴς τινα ἐσολοίκισα. τούτου χάριν οὐκ ἔγνως τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων) Ἡ τίτθη θηλάζει, ὁ δὲ ἀντιστρέψας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξανόμενα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ᾽ οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὤφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν προσθῆναι σύνδεσμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῆ σεσολοίκισται, καὶ τῇ ἐλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero *Vossiano* sic: [ἂν] ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἂν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὕρηται ἕξω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἔν τε τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεία τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἑνικὸν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipſo [*verbo corrupiſti*] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo iſta dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices ſuas lactant [*lactent*]. Aut ſi ne nunc quidem me ſtribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [*creſcentes*] pueri ſoloeciſmum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec ſi ignorabimus, nihil intelligemus noſtrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. κἀγὼ μὲν οὕτω. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς τήμερον ὡς ἐξιών; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῄς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι· ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσους παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ ἥμερον, ἐνεστῶτος γάρ. τί οὖν φησι ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῷα) Πατρικὰ ὅταν εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν, ζῶντος τοῦ πατρός. ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοήθης γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φασὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero *Voss.* Cod. sic: Ὥσπερ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὕτω πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μέθυσος γὰρ, ἀλλ' οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita *tibi consulo.* Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora* [quando] *exiret? Quis enim*, inquit, *responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus?* Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium; Quid ais?* inquit: *Pater ergo tuus mortuus est?* Alio rursus dicente, *Concivis meus est; Nesciebamus ergo*, inquit, *te barbarum esse.* Alio dicente, *iste est ebriosae* [ebriosus]; *Matris*, inquit, *aut quomodo intelligis?* Alio ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas*, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δέ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσεισιν ὁ μεῖραξ ὁὐμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἑνός. M. *V.*

Idem Schol. in altero *V.* [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνὸς τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μεῖραξ) Τὸ μεῖραξ οὔ φασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαιότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλή. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαιότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαθέσεως. V.

cente quodam, Λῆμμα [*acceptio*] *in illo est*, per geminum μμ (*cum vellet* λῆμα, *generosum impetum*); *Ergo*, inquit, *accipiet*. Alio dicente, *Accedit ille adolescentula* [*adolescentulus*] *amicus meus*; *Tum tu*, inquit, *maledicis amico?* Ad eum, qui dixerat, *Terreo* [*timeo*] *virum & fugio*; *Tu*, inquit, *etiam cum timebis aliquem*, *illum persequeris*. Alio dicente, *Amicorum summissimus*; *Lepidum*, inquit, *summo facere aliquid altius*. Dicente quodam, *Expello* [*exire volo*]; *Quem*, inquit, *expellis?* Dicente quodam, *Exsuperne* [*superne*]; *Ex superne*, inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Coniunxit* [*iniunxit*] *mihi*; *Etiam manipulum*, inquit, *Xenophon*. Alio dicente, *Circumsteti* [*subterfugi*] *illum*, *ut delitescerem*;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἷς ὢν, περιέστης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου τι τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι δέ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπηγαγόμην γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιστῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλῳ λέγεταί τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη δηλοῖ τὸ πέριξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἷς ἂν πέριξ αὐτοῦ ἔστησε;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι ἡ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἰκεῖ. V.

In *Voss.* maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισίν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὥς φασιν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἠμφισβήτει.

5 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὔτε καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν εἴρηκεν· ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶϊν ἁμαρτάνομεν ἐρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φαμὲν γυναικὶ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχελεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, *si unus ipse unum circumstetisti.* Alio dicente, *Commiscebatur* [*comparabatur*] *illi; Omnino etiam separabatur*, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos* [*nobis*] *hoc videtur; Tu*, inquit, *etiam Nos* [*nobis*] *dices, nos peccare.* Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, *Illa vero Herculi mixta; Non igitur*, inquit, *mixtus illi Hercules?* Quodam dicente, *Se tondendum esse; Quid enim*, inquit, *malum fecisti, & dignum ignominia?* Et, *decer-*

δέ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπί τῳ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ 7
τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλών; ἀφιστᾷν δέ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσει) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαίρεσθαι. V.

tare quodam dicente [*de amica disputatione*]; *Cum hoste*, inquit, *decertas?* Alio dicente, *Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem*, inquit, *aut quid quaerit, qui torquet?* Cum diceret aliquis, *Proficit in disciplinis;* ille, *Plato*, inquit, *hoc vocat progressiones facere.* Interrogante aliquo, *Num declamabis* [*declamabit*] *iste? Quomodo igitur*, inquit, *me interrogans declamaturusne sim, dicis iste?* Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, *Mox morieris* [*morietur*]; *Melius*, inquit, *erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari.* Ad eum, qui dixerat, *Collineo in illum*, pro *parco illi; Numquid*, ait, *iaculando aberrasti?* Cum ἀφιστᾷν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro* ἀφιστάναι, *sollicitare ad defectionem*); *Ambo quidem*, inquit, *non novi.* Ad eum, qui dixerat, *Praeterquam nisi; Haec geminata*, inquit, *nobis lar-*

διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδαττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέγει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἴδε χρωμένου τινὸς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ᾗ νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λέγουσιν Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἔκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δόκιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κωλύειν ἢ ἀντέχεσθαι τάττουσι. μάλιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἕλλησι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα Ἀττικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λέλειφα, εἴληφα. V.

giris [*gratis & fruſtra adeo ponis*]. Et χρᾶσθαι [*pro* χρῆσθαι, *uti*] dicente quodam; *Verbum*, inquit, *Pſeudatticum*. Dicenti *ex tunc*, † *Pulchrum*, inquit, *dicere* ex ſuperiori anno, *Plato enim* in tunc *ait* †. Ei, qui *ecce* pro *vide* utebatur, *Alia*, inquit, *pro aliis ſignificas*. Dicente quodam *accipio* pro *intelligo*, *Mirari ſe* dicebat, *quomodo* † *qui vindicet ſibi dicendi partes*, *dicat*, *ſe vindicare* †. Βράδιον dicente aliquo; *Nonne eſt*, inquit, *ſimile* [*aeque vitioſum*] alteri, τάχιον; Βαρεῖν [*gravare*] cum dixiſſet aliquis; *Non eſt*, inquit, βαρύνειν *qua putaſti* [*ita inſolitum*, *ac putaſti.*] Cum λέλογχα aliquis, quod eſt εἴληχα [*ſortitus ſum*], dixiſſet, † *Parum*, inquit, *etiam apud quos peccatur* †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [*volare*] dicerent; *Verbum hoc eſſe a* πτῆσις [*volatus*] *plane ſcimus. Columbum* [*pro columba*]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακόν τις Φάγῃ; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. κἀγὼ μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γάρ σε κἂν νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος· ὅμως εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φὴς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπὲ τοίνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἑνὸς εἴρηται καὶ ὠμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑψητοῦ φακὴ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν μέλλον τιμήσαντα: ἐπὶ οὖν τὸ δυνήσεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιέντος σολοικίσαντα. V.

11 Τὸ ἀνέῳγε) Βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι· ἀνέῳγετο λέγων ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiam hunc anatem vocabimus*, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro lente*] *se ediſſe*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* inquit. Atque iſta Socratea ſunto. Redeamus iam, ſi videtur ad certamen priorum ſermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut ſint univerſi: tu autem *qui ſint* agnoſcito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* poſſis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te poſſe negas? Ianua enim prope tibi ſe cognoſcendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ᾤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ Φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν Φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἐς πεδίον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequerer.

Lyc. Non ergo illud *aperuit se* assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipsos* agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipsos*, de *nobis* dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιϊών;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοὐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾷ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσιών. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [*respondet*] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque *illud deliberatum* intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloecismus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeterit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloecismum committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens* soloecismum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σολοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν ψοφοῦντα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

10 Νῦν ψοφοίη τὴν θύραν) Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις ἑστὼς, ψοφεῖ δὲ ὁ ἔσω. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, *se discedere ab uxore*, num illi permittas?

Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus videatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat. Et si quis nunc *crepare faciat* ostium intrans, aut exiens *pulset*, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel *pulsantem* vel *crepitum excitantem* ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαί σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιοῦτον, ὥστε κἀμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φὴς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοίκισται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα.

2 Νῦν δὴ) Πλατωνικὸν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστῶτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἅττα δασυνόμενον δηλοῖ τὸ ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερα ψιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumelioſus es.

Lyc. Quid ais? *modo* ego contumelioſus *fiam*, dum tecum diſputo? Videtur autem male iunctum illud *modo fiam*, quod tu non agnoviſti.

Sol. Deſine, per Minervam, & dic eiuſmodi quiddam, quod ego quoque poſſim aſſequi.

Lyc. Et quomodo aſſequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus ſtribligine ſermonis, me non obſervante, te ais ultro peccaſſe, &, in quo quidque peccatum ſit, *doceas*.

Lyc. Nequaquam, bone vir: ſic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his ſingulis me interrogare *ſi velis*, integrum tibi facio. Iam vero alia *quaedam* [ἄττα] ſi videtur, percurramus. Ac primo ipſum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἥν με φὴς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ, φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μέν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἄττα non denſo ſpiritu, ſed leni efferre *oportet.* [Recte dictum apparet poſt nomen ἕτερα compoſitum.] Sic enim minus abſurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, ſed *in te contumelioſus fuiſſe;* proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumelioſe tractare, ſignificat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo *male mulcare.* Sed *in te* contumelioſum eſſe dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumelioſe tractat, ille in te contumelioſus eſt; & qui filium tuum, & amicum, & qui ſervum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumelioſus* aliquis eſſe dictus eſt, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in Sympoſio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταὐτὸν λέγειν δόξει.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐτὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui *permutet* iſta, illi ſtribliginem orationis obiici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] ſciam.

Lyc. Sed ipſum *immutare?*

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem ſit *permutare* & *immutare*, cum hoc ſit [*poſitio*] unius pro altero, vitioſi pro recto; illud vero eius, quod plane non eſt, pro eo, quod eſt [*falſi pro vero*]?

Sol. Iam aſſequor: *permutare* eſt improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent iſta quoque contemplationem non iniucundam: *Studioſe appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem ſignificat: *ſtudere alicui*, utilitatem eius, cui ſtudemus. Et haec fortaſſe aliquantum miſcentur, fortaſſe au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι· βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

11 ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἆρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον·

Ἧσο ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί· τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθέζομαι ἆρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *considere* & *sedere*, itemque *asside* & *sede*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, *consedito* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *asside* & *sede* differre aio.

Sol. Et quî tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Asside!* alterum autem ad sedentem. V. g. *Quiri, peregrine, sedes, sedem inveniemus & ipsi: sedes*, pro *manes sedens.* Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. *Colloco* autem a *sedeo* numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12
οὕτω γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἑτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνήρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

in aliis, *collocare* dico; alterum vero in nobis ſolis, *ſedere.*

Sol. Haec etiam ſatis enarraſti: & dic ſane *ultra*: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid ſit *vir ſcriptor?*

Sol. Omnino novi nunc quidem, poſtquam te iſta dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius poteſtati ſubiicere; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superſunt alia quoque multa tibi diſcenda: niſi tamen ipſe ſcire tibi videris, cum neſcias.

Sol. Non videri poſſum.

Lyc. Ergo in aliam occaſionem differamus reliqua, nunc autem ſolvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. ΤΙ τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συννένευκας, μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικὼς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὦχρος τέ σευ εἷλε παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ ᾅδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καί τινι Θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ ἀΐεις ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά- 1

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βάθους σκέπτῃ. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. QUID hoc rei eſt, Critia? totum te mutaſti. Superciliis deorſum contractis profundas volvis ſub pectore curas, ſurſumque & deorſum vagatus *animos ſub vulpe latentes*, ut eſt in poëta, videris circumferre, *oraque pallor occupat.* Num Cerberum vidiſti, aut Hecaten ex inferis aſcendentem, an conſilio cum Deorum aliquo una fuiſti? Neque enim adeo te affici par, puto; erat, ſi vel mundum, ut quondam ſub Deucalione, eluvie totum periturum audiviſſes. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, & prope iam te conſiſten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. Ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεὶς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρίν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῆς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τᾶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πήδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί.

2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσῃς, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀποῤῥήτων. ὁ γὰρ χρὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μή τι κακὸν πάθῃς.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς· καί που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσῃς, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex sacerrimis sophistis audivi, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φὺ, φὺ, φὺ, φὺ, τῶν ὕθλων ἐκείνων. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμὸς, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε· πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur reſpira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda conſilia! heu, heu, heu, heu, ſpes vaniſſimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipſas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam ſuper Propontide excitaſti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo ſpiritu magna ſe vi volventibus. Hem quantus tumor tuis ineſſe debuit inteſtinis, quantus ſtrepitus, quae conquaſſatio ventrem tibi conturbavit! auritiſſimum te eſſe demonſtraſti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audiſſe videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεί σε πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταθέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἴωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπῳδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καί με ὕπερον, ἢ θύρετρον, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσεται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἔτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσάμενος. τί γὰρ ἂν δυνήσηται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo, ubi solem platani arcent, lusciniaeque & hirundines dulcisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permulcens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam tranquillet.

Trieph. Eamus sane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua perculsio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

βαίης τὸν ὅρκον; οἶδα γάρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διός σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἠροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodienum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, inprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed; nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλῆγι κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἀετοῦ, καὶ τῆς Ἴδης, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς 5
προφήτης ἄριστος, καὶ ἰητρὸς, ὦ 'γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρώην διολωλεκότα; καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους; ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαιναν ἐν ταῖν 6
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desidere? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρὼ, πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν· ὥστε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μή μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmonei filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit, taliumque, *& sibi similium* liberator ac patronus est. Martem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indissolubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusis, deflevit. Instabat autem Vulcano, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium misericordia senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Iovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ. ὥστε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἢ καὶ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἤν μοι ἀποκρίνῃ.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους, καὶ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκαταμάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὔ οἱ δύναμίς γε πόῤῥωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρεται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστιν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλήν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος· Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.

ΤΡΙΕΦ. Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam quī ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεϊστὶ τμηθείσας Νήσῳ ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δέ τέ μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καί σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολύ με Περσέως διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἔτι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο) Ἑταίρους προσέλαβεν. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussionem permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes dissectas in insula, *quam Cretam dixere, ambit circumfluus humor.* Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudicassent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc, illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπῳδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἥραν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,
Ἓν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,
Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poëtis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lasciviſſimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocius praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. *Per magnum regem, coelestia regna tenentem,*
Morte carentem omni, natum patris, inde profectum
Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.
Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τὴν τετρακτὺν φὴς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ᾽ ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρώην κἀγὼ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ· ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι᾽ ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καί σε ποιήσω, ἤν μου ἀκούῃς, ἐπ᾽ ἀληθείας ἄνθρωπον.

11 Ἀναφαλαντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi eſt arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Geraſenus. Neſcio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna ſilentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum veſtigiis. Ego enim te docebo, quid ſit hoc univerſum, & quis ſit ante omnia, & quae univerſi ſit combinatio atque conſtructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, uſu venerunt. Sed poſtquam in Galilaeum incidi, recalvaſtrum, naſonem, qui per aëra incedens, in tertium uſque coelum ſe penetraverat, reſque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum veſtigiis collocavit. Etiam ex te faciam, ſi auſcultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε·

> Χάος ἦν, καὶ νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
> Τάρταρος εὐρύς.
> Γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὓς σὺ σέβῃ θεοὺς, γῆν δὲ τοῖς ἄνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θεός. V. 13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritiſſime Triepho: horror enim me inceſſit.

Trieph. Legiſtine unquam Ariſtophanis Comici poëmatia, quae ille Aves inſcripſit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo ſcriptum eſt:

> *Chaos olim & nox erebuſque fuit nigrum, tum Tartarus*
> *ingens:*
> *Non terra, aër, nec olympus erat.*

Crit. Praeclare iſta: ſed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, inviſa, incomprehenſa, *quae ſolvit tenebras, ſqualorem numine abegit.* Verbo tantum a ſe prolato, ut tardilinguis ille ſcriptum reliquit, terram aquis impoſitam condenſavit, coelum expandit, ſtellas formavit fixas, curſumque illis conſtituit, quas tu pro Dîs venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἱμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλείη φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἔνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,
Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά ἑ Μοῖρ᾽ ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν τούτῳ μεταβολάς·

—— ἔνθα δ᾽ ἔπειτα
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ᾽ ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἠδ᾽ ὡς Αἴολον ἱκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ᾽, οὐδέπω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἱκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 Ἑ) Αὐτόν. V. 7 Γινομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱὸν) Σαρπηδῶνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— —— Hinc ordine cuncta
Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae
Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque
In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Iovem ipsum non velle a gnato

—— diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ τῶν Μοιρῶν ἐθελήσῃς, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόνεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἱμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μέν τι πράξαντι, τοιῷδε τέλει συγκῦρσαι· τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν,
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήνορος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli
Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita ſint, verbum de Parcis addere unum non voles, quamvis forte cum illo magiſtro tuo ſublimis in coelum raptus, arcaniſque initiatus eſſes.

Trieph. Sed quid illud ſibi vult, quod idem poëta duplex nobis comminiſcitur ancepſque fatum? ita ut iſtud quidem facientem certus rerum exitus maneat; ſed ſi aliud agat, alium etiam finem res nanciſcatur, ut de Achille, qui de ſe dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biformem:
Si maneam, Teucrorumque adverſus moenia pugnem,
Non redeo in patriam, ſed erit mihi fama ſuperſtes:
Sin patriam placeat, caroſque videre penates,
Fama perit, ſed longa venit ſine laude ſenectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὁμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίκρημνος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθείμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τοῦτο κἀγὼ πολλάκις προὐμαντευσάμην· ἐὰν κτάνῃς τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.

οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφίλοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἔασον ἅπαντα;

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.
Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:
Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivûm
Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguam potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fatis? sin ista facere aggrederetur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemesi mortem exspecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράψωνται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλά 17
μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλούς γε γραφέας φὴς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρῄζεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέῤῥιν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, κακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακὸν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ φλαῦρον ἀηδὲς, δύσφημον, λυπηρόν. V.

11 Δέῤῥιν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, ſi ſapis, omitte, ut te etiam in coeleſtibus bonorum libris inſcribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde diſceſſeramus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo deſcribuntur?

Trieph. Et omnes quidem, ſi modo bonum aliquem eſſe inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo ſcribas eſſe dicis, qui quidem deſcribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in ſapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auſculta, ſi modo vivere aeternum deſideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque ſuper aquis conſtabilivit, & ſtellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adeſſet, produxit; quid adeo mirum eſt, omnium etiam deſcribi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτέ σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἑκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γάρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. *Πάνυ εὖ λέγεις, καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα. ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ.*

ΤΡΙΕΦ. *Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἑτερεῖόν τι ποιήσῃς ἐν ἐμοί,*

Καὶ ἕτερον κεύσῃς μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς.

ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ᾆσον, ὅπως κἀγὼ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπολέγομαι. V.

exſtructa, ſervulos ancillaſque eo conduxiſti, ne viliſſima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omneſque omnium & actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum ſapiunt, olim facti ſunt.

Crit. Rectiſſime dicis, faciſque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita converſa ratione ego ex lapide homo iam factus ſim. Hunc igitur Deum iuriiurando adiicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut & ego palleſcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, enecari penitus: ſed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἔκπληξιν κατ᾽ ἀνθηρὸν λειμῶνα ἐκτραγῳδήσω.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπήειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ ἐς τὸ οὖς ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικὸν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἴρηκας· εἶτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

mela *olim*, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstupescendam consternationem tristi vocula referam.

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute. Ego vero hic considebo,

Cantare, exspectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus, prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri insusurrabant, adeo quidem ut labia haererent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim. Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum. Sed quid inde?

ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἧκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἑωθινὸν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοὔνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ῥινὶ, ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου· εἶτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχνημένον· οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλειπασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατεφλυάρει ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἥδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
21 Ἕτερος δὲ τοὔνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὀδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοί τις κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ

15 Κακοείμων) Κακὰ τὰ εἱμάτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni, &, ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, inter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmonibus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius. Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam, Peraequatorum indulgebit omissa, debitaque reddet creditoribus, privatasque impensas aeque ac publicas solvet. Recipiet etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex arte.* Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audiendis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excalceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul concrepans ita interlocutus est: *Ostendit mihi male vestitus aliquis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum*

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμ-
μασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν
δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου,
οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν·
ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς
ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσε-
ται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε
ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες,
τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22
δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέντες ὑπὸ τοῦ
γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ'
ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξεῤῥίνισα, ἵν'
εἴπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀρίστανδρον τὸν
Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὃς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς,
μυσταγωγήσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
μενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τάδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσον-

15 ῏Η δ' ὅς) ῎Εφη ἐκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, *secundum Aristandri*, inquam, *Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniatis.* Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, *Malene omnia olfeci*, inquam, *ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia?* Ille vero, *Tace*, inquit, *Critia: si enim potis es, ut sileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὼς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἷς δὲ δριμὺ καὶ Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους, ἐσπάρασσε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρᾳ, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσωρὶ) Αὐγουστόν. V.
5 Λοπὸς) Ἐνδύματος. V.
6 Ῥήτρην) Ῥήτραι, συνθῆκαι, λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψηφίσματα, συγγράμματα. V.
15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

& intra Meſori menſem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audiſſem, damnata ipſorum animi levitate erubui, vultuque triſtitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehenſum retraxit, a vetuſto illo daemonio hominis, ut audientem ſibi concionem praeberet, inductus inſtigatuſque. Sermone autem longius producto, perſuadet tandem miſero mihi, ut ad praeſtigiatores homines accederem, & in infauſtum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia myſteria ab illis ſe eſſe edoctum. Tranſimus igitur *portaſque ferreas*, *pavimentaque aenea*, multiſque per orbem ſuperatis ſcalis, in aurea tecta aſcendimus, qualia Menelai quondam fuiſſe, Homero credimus. Ibi ego oculis luſtro omnia, quae ille ex inſula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
οὗτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοιγε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ· Κριτίας
δὲ τοὔνομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, ſed homines vultibus in terram pronis pallidiſque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte triſtis nuntii ferremus? quippe qui manifeſto peſſima quaeque optarent, atque, ut in theatris ſolent furiae, luctuoſis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam inſuſurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, *Pauci quidem*, inquam, *ubique gentium, quantum video, boni ſunt: nomen mihi eſt Critiae: urbs eadem, quae veſtra.* Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur?* egoque, *gaudent, gaudebuntque amplius*, reſpondi: illi, ſuperciliorum geſtu abnuentes, *Minime vero ita eſt*, inquiunt; *clades enim perniciemque civitas parturit.* Tunc ego ex ipſorum ſententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκατε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; εἰ ῥαγδαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατάξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον ἀνεμεστώθη; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρθωκότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσμια, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, *cum ſupra humum ſublati, tanquam de ſpecula omnia proſpiciatis, etiam iſta quam acutiſſime olim perſpexiſtis. Sed in aethere quid agitur? num eclipſin Sol patietur, Luna ad perpendiculum ipſi ſubiecta? num Mars ex quadrante Iovem reſpiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venuſne cum Mercurio congredietur, novoſque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuoſos imbres demittent ſuper? an copioſa nive terram conſternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, peſtemne ac famem immittent? An fulminatrix ciſtula plena eſt, tonitruumque conceptaculum repletum?* Illi vero, quaſi re praeclare geſta, de ſuis illis nugabantur deliciis, fore ſcilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluvieſque civitatem invadant, tum exercitus ab hoſtibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis inſtar ilicis intumeſcens,

καόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, Ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ᾽ ἀνδρῶν θυμολεόντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ᾽ ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρθώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὑρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26
οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἅπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τετεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice*, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut conscenso aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi consectari solent naenias.*

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὁπόταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἄν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥδεσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaeſtionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, ſed pulcherrime equidem cauſam ita peregi: *Etenim* vera ſunt, *quae urbani homines ſaepe de vobis dicunt, ſomniantibus vobis talia obrepunt.* Illi vero canino rictu ſubridentes, *Extra tamen lectulum*, inquiunt, *nobis obveniunt.* Tum ego, *Sint vera*, inquam, *iſta, o ſublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura ſunt, inveſtigaveritis, ſed veſtris ipſi ſomniis inducti, quae neque ſunt, neque futura unquam ſunt, nugabimini. Neſcio vero, quomodo ſomniis fidem habentes iſta deblatereitis, honeſtiſſima quae ſunt averſemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam deteſtabili facinore bonum conſequamini. Omittite igitur abſurda illa emotae mentis ludibria, malaque conſilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod peſſime patriae precamini, fallaceſque veſtros ſermones ad ipſum refertis auctorem, in malam*

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βούλει, καὶ τά γε προστιθῶ σοι, ἅ τινά με καὶ ὡς στήλην ἄναυδον ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιθούμενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τοὺς ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ κυρφορῶ· ἐδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιὼν ἠρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἔασον τούτους, τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ᾠδὴν ἐς
τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

rem vos proiiciat. Hic vero uno omnes animo multis me obiurgare; &, si vis, iam ea adiiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.

Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius. Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam uterum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane morsus sum. Atque nisi sumta procurandae oblivioni medicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens, metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omitte, precationemque a patre incipiens, multisque refertum nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc? Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatisque gressibus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθῃς, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴγε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ. μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν·
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.
Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὡς
Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,
Ἀλλ' αὔξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν. ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν,

Trieph. Cleolaë,
Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:
Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quaenam est ista tua festinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum est?

Cleol. *Cecidit supercilium celebre Persicum:*
Cadetque Susa mox, urbs inclita:
Arabumque tellus tota mox cadet
Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,
Nunquam bonos piosque negligit Deus,
Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testamento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει.

ΤΡΙΕΦ. Κἀγὼ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἦμαρ ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἄγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὔ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc ſatis eſt liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum ſub iugum redactam,

Perſarum gnatos ſervili pondere preſſos,

excurſiones Scytharum repreſſas; utinam omnino praeciſas. Nos vero, ignotum, qui eſt Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum ſublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti poteſtati ut ſubiecti eſſemus, digni ſumus ab ipſo habiti. Reliquos autem nugari ſinamus, ſatiſque habeamus illud de iis dicere, quod eſt in proverbio: non eſt curae Hippoclidi.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

1 ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθὲς, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ῥαστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἠρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἥκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

CHARIDEMUS

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. FORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi caussa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis caussa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
θυκότος Ἑρμῇ· ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
Διασίοις. Ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι 2
ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
πεῖν ὑπό τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ᾽ ἂν ῥᾳδίως εἰ-
πεῖν, ἅ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
παρ᾽ ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἕρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ᾽ ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ᾽ ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, θορύβου πολλοῦ γινομένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἑστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὂν μεμνῆσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σὴν χά-

raeeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem ſacram fecerit Mercurio victoriae cauſa, quam libro praelegendo Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta eſſe & venuſte, tum *illud*, *quod* pulchritudinis laudes a viris dictae ſint: eas ſe referre non poſſe, cum ſenectutis vitio oblitus eſſet, qui praeſertim non diu ſermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui & ipſe dixiſſes laudationem, & toto convivio animum aliis attendiſſes.

Char. Facta ſunt iſta, Hermippe. Verum nec mihi facile eſt perſequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod ſtrepitus ingens eſſet a miniſtris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res ſit difficillimas, meminiſſe ſermonum in convivio habitorum: ſcis enim, quam obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praeſtantiſſima memoria ſunt praediti. Verumtamen tua cauſa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

3 ΕΡΜ. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταθεῖο τὴν χάριν.

ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἔκ τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ΕΡΜ. Τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἱστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiſſurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum cauſa, *quae promittis*, gratiam tibi habeo. Sed ſi totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; ſic demum ſolidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, inſomnii monitu, ut dicebat, ab illo ſcripta. Vicit Diotimum Megarenſem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Caſtorum laudationem: dicebat autem, ſe quoque magnis ipſorum beneficio periculis liberatum, hanc ipſis gratiam referre; invitatum praeſertim ab ipſis, cum in faſtigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μειράκιον ἁπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἄν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ᾽ ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ 'γαθὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὁπότε φίλος τις ὢν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni *praeter ceteros*, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Ariſtippus Agaſthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiſcum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adoleſcentulus tener ac delicatus, ſed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio uſus.

Herm. Noli, ſodalis, noli laudes prius incipere, quam & cauſam mihi indicaveris, a qua ad hos ſermones provecti eſtis.

Char. Fruſtra nos, vir bone, moraris, qui iam toto ſermone enarrato poteramus diſcedere. Verum quid agas, ſi quis amicus vim tibi faciat? ſcilicet, quidquid ſit, ſubeun-

βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἢν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγίνετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρήσαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μειρακίου. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν Φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ τῶν καλλίστων, ᾧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδὸς, (οὐ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφὴν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Androclem patruum assideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquorum omnium assidebant laudes illius enarrantes: quorum nos *iudicium atque* amorem pulchri cum probaremus laudaremusque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅσ᾽ ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὑτωσὶ τὸν λόγον ἐποιεῖτο, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ᾽ ὅσα πράττομεν ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ᾽ οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῴη τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σῴζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἄλλα παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἑκάστοτε πραττομένων; ἀλλ᾽ ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὲν ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπεθύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ᾽ ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἳ δὲ

to propoſito memoria ſubiiceret. Atque primas ſibi dicendi partes ſumens Philo, ſic verba fecit: *Quam indignum eſt, ſi, quidquid agimus quotidie, in eo ſic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipſius nullam habeamus rationem, ſed ita ſilentio deſideamus, quaſi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, ſi, in tanto circa res nihili ſtudio, de eo, quod omnium rerum pulcherrimum eſt, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum eſt, pulchrius ſervetur, quam ſi, relictis aliis omnibus, de ipſo illo fine eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem poſſe, quomodo affecti circa illam eſſe debeamus, de re ipſa autem dicere neſcire; quam poteſt pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiſcunt: digni autem illa habiti ſunt omnino pauci. Quicunque autem mu-*

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν

7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἴδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amasium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηται τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἠξίωσε τῶν οὐρανίων ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύχοι γινόμενος, συνῆν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδᾳ, τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἁρπάζει· εἰκασθεὶς δ' Ἀμφιτρύωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
ἄν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποίηται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτικὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tempore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versatus, nunc in cycnum versus cum Leda luserit, nunc tauri specie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Herculem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis commenta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pulchros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo turbidus a communi Graecorum poëta, & audax terribilisque inducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim exprobrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στῆναι τὴν ὀργὴν τῷ Διΐ· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἧττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικὴς, ὥστε πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδὴς, ἑτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἵου τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι·
9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἑάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὕροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δὴ, οἷόν τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττοος οὐκ

tis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus; ut potius ista criminose in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

αἰσχύνονται φαινόμεναι τούτου· ἀλλ᾽ ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ διηγεῖσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἁπάντων, ἑκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ᾽ ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ᾽ Ἀθηνᾶ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἄρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ᾽ αὔτως Ἀθηνᾷ κἀκείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἥρ᾽ Ἀφροδίτῃ, οὐδ᾽ αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἑκάστη δ᾽ ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥᾳδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν· ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ᾽ ἄν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἑκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης

buisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praeest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subductis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης τὴν ψῆφον καθ'
αὑτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἑτέρας εἴη τὴν
ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ'
ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην
αὐτῷ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἥ τίς ἐστιν ἀποφήνασθαι
καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν,
καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπι-
τρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ
καὶ καθαρὰν ἐξενεγκὼν, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ σο-
11 φίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ'
ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποίηνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι
καλαὶ, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν
ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πε-
πείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἡ
Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου·
Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουληθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυ-
κῶπις καλεῖσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμήσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque ſuum illud eſſe putaret, ſuſtineret autem nulla contra ſe ipſam ferre ſuffragium, quaſi deteriori altera eſſet facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipſe poteſtatem haberet pronuntiandi, quae eſſet formoſiſſima, eſſentque fortes multi, & ſapientes prudenteſque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipſe Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque ſuffragium, prudentia, & ſapientia, & fortitudine maiorem eſſe pulchritudinem. Tantam porro curam, ſtudium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae perſuaſerint, ne aliunde ſe, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia *ſua celebrari, quam dici* Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. *Minerva nolit* Tritogenia *potius, quam* Caeſia *vocari. Venus autem quantivis aeſtimat appellari aurea:*

τὸς καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει. Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδὲς, τοῦ κρεῖττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηνᾶ μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει. ἀμφοτέρων γὰρ προΐστατο τούτων· Ἥρα δ' ἁπάσης ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἱρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν ἠπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων, πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorem esse decernit, cuius utriusque rei praeses est: Iuno autem imperio omni & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nacta Iovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dicturum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν· τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα· ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχωσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
ἄλλως τε; καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰό-
μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
καὶ ἣν πᾶς ὁστισοῦν ἂν φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
15 ειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: *Multi saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus* [eadem cum dicant] *inter se contendunt; partim, quae nusquam sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba faciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusatas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia incidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque*

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἢν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις κἀκεῖνός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκὼς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἵν' ὅσα
16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἀλλ' οὖν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμάσθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς, κατά τινα χρείαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενος ὁ Θησεὺς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης οὐ τῆς τυχούσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίᾳ, εἰ ταύτην αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ τῆς ἁρπαγῆς καὶ Πειρίθουν παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς·

Philonem verba ſint facienda. Adeo vero auguſtiſſima & maxime divina rerum eſt, ut – – – (praetermitto enim, quantum & quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut ſuperioribus temporibus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admirationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus conſtitutam, negotii alicuius cauſa agens in Peloponneſo Theſeus, ita ad conſpectum formae illius exarſerit, ut in regno firmiſſimo, & gloria non vulgari, tamen non vivendum ſibi putaret, hac ſi carendum eſſet; felicitate ſe praeterire univerſas, ſi haec ſibi uxor contingeret. Haec cum animo agitaret, nec ſpem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum ſperabat, quae iuſtam aetatem nondum attigiſſet; contemto illius imperio ac neglecto, parvi faciens, quidquid in Peloponneſo formidandum erat, aſſumto rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτησὶ, ὥσθ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν Ἅδου γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας ἀποσχέσθαι καταπεῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύτην πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν, περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεῦσαι. Ἐπανελθοῦ- 17
σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλάς τε καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἁπάσας ὑπεριδόντες ὡς φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὀμωμόκασιν ὅρκον τουτονὶ ψήφῳ

tîcae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Cereris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Reversam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam matura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres, quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenientes hanc sibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, communi suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore

κοινῇ, ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἤν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτὴς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηνᾶς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ φαύλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἄν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἵ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; *cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,*

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἵθ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἄν ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων· ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσῳ τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἁπάντων οὐδαμοῦ τὸ παράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permissa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam se belli caussam, pro qua morerentur, habituros iustiorem: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii essent. Et quid dico filios suos? Ipsi inter se maius & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantas ab illis gestum est. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra se invicem: quo ecquod maius esse potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praestet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam omnino dissedisse illos constat, pro pulchritudine autem non filios tantum suos dedidisse, sed iam contra se invicem pugnasse, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς οὐχ ἁπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος;
19 Ἀλλ᾽ ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορίᾳ τῶν περὶ κάλλους λόγων περὶ ταῦτα διατρίβειν ἀεὶ, ἐφ᾽ ἕτερον βούλομαι μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὂν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδας Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους ἁλόντας, μᾶλλον αἱρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν, ἢ ταύτης διῳκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾷν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ οὐ πολλῷ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας αὐτῆς ἁλοὺς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν γεγεννηκόθ᾽ ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἀξιῶν αὐτὴν ἔχειν παρ᾽ ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ᾽ ἐκδιδόναι πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ᾽ ἀνθρώπων φεύγων αἰτίας, μηχανήν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπιθυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ᾤετο ῥᾳδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, huius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac disclusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puella, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinquere, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet, ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commentum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἅρματι, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξειργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεὶς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἠξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἁψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἁμάρτῃ. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος· θεοὶ δ' ἐκεῖνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τούς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηνται τοιούτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι

sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsâ puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenerunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοί τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗ-
τος) ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον
τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελ-
λε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονώς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλ-
λους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώ-
μενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε.
διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως,
προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελ-
θεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἶ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ
κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὢ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελ-
θεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ
τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dîs saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, *tuam* orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾷον γὰρ ἄν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὑτῷ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δή ἐστιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦμεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἢν τούτων ἀποστερήσῃς, κἀκεῖνα μάτην ἔσῃ πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρχῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἑξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc in modum ergo ipse quoque verba feci: *Si primus ego de pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis: quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus venio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim*

τ' οὐδ' ἑτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαθεῖν, ὡς ἄρ' οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἑτέρῳ μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν; λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
23 ραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἣν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrûm singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecunque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονοῦμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
εὐθύς τε ἰδόντες ἁλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶμέν τε, οὐδ'
ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν·
κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
ἐάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λα-
κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

tidiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felicis homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris forte superemur. Ferè omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἠμέληται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

αὐτός θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ, οὐκ ἄλλου του χάριν μιλτοπαρῄους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?

Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] *non alia causa splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-*

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας. Τοσοῦτον δὲ 26
τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλά τις ἂν εὕροι τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδὲν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχρούς, ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
τουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγμένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας καλοῦμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομένους θαυμάζομέν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινοὺς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudinem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] *videtur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapientiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil contemtius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus: quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum habeat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in populari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt, demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac* Pulchri & Honesti *potestate sunt, admiramur, laborisque & honestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-*

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἄν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ᾽ ἑκοντὶ προϊέμεθα, μηδ᾽ αὐτὸ τοῦτο αἰσθέσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;

28 Τοσοῦτον μὲν δὴ κἀγὼ τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἑώρων.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ᾽ ἤδη κἀγὼ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ᾽ οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honeſtorum] *curam ſuſcipiunt. Cum igitur adeo auguſtum quiddam ſit pulchritudo, adeoque in parte votorum ſit omnibus illam conſequi, ut in lucro ponant, illi ſi qua ſervire poſſint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, ſi tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipſum quidem ſentire queamus, damnum nos facere?* Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promtu mihi erat de pulchritudine dicere, abſciſſis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruiti ſitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

ΝΕΡΩΝ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝ. Ἡ ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, 1
διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράννῳ, νοῦν εἶχεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἴσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίω ἐντεθυμῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνῄρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

ΜΕΝ. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ κἀκείναις ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

NERO

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENECRATIS ET MUSONII.

Men. At Iſthmum certe perfodere, Muſoni, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res conſilii tuo etiam iudicio fuit.

Muſ. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuiſſe Neronem. Circuitus enim illos Peloponneſi ſupra Maleam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo viginti ſtadiorum Iſthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuiſſet, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domeſtici ſufficiant, ſi res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
2 φροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαΐαν ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἑαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μηδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἄποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὔβοιαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam *profectorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι'
ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλά-
δα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δέ πη καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾖσε, καὶ ᾆσμα οὐ μέγα
Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν
δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
ὀρυχὴν ᾖξε, κροτούμενός τε καὶ ᾀδόμενος, καὶ καθικό-
μενος τῆς γῆς, τρὶς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
μένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἅπτεσθαι τοῦ ἔρ-
γου, ἀνῄει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
βεβλῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem *opera* forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere & velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Melicertae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum porrexisset praeses Graeciae, ad fossam accessit inter plausus atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud aggrederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis superatos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti saxosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἑβδόμην δέ που καὶ πέμπτην
ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις
ἐκ Κορίνθου λόγος οὔπω σαφὴς, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος
μετεγνωκότος τὴν τομήν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
γεωμετροῦντας τῆς ἑκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
πελάγους γὰρ τοσούτου νήσῳ ἐπιχυθέντος, κἂν ὑπο-
βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἴγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἤρα
5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίᾳ ᾄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἁπτό-
μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Iſthmo velut affixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum tamen certus rumor, de mutato a Nerone abſcindendi conſilio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenſo utriuſque maris faſtigio, non eiuſdem illa libramenti deprehendiſſe, ſed altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *ſinu allabitur*, atque Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad inſulam illam appellente, plane ſubmerſa Aegina auferatur. Verum Neronem quidem a ſecando Iſthmo neque Thales ille ſapientiſſimus, & conſultiſſimus naturae, demoviſſet: magis enim ſecare illum iam cupiebat, quam *ipſum* publice canere. At Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui rempublicam ibi capeſſiverat, nomen ei Vindex, a Graecia & Iſthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geometria cauſantem: maria enim pari undique faſtigio libra-

δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἥρμοκε. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρῳδία εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipſas ſuburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipſi quoque heri audiſtis e tribuno, qui huc appulit.

Men Sed vox, o Muſoni, propter quam ita furioſe Muſicus eſt, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum appulerunt, admirati quidam ſunt, alii deriſere.

Muſ. Verum iſte, Menecrates, neque admirabilis eſt, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum ſine reprehenſione & mediocriter inſtruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam ſonat, depreſſo ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo ſtridit ac ſtrepit. Interim toni vocum muſicarum mitigant illum, *tolerabilioremque faciunt*, cum ſibi non confidit, colorum muſicorum humanitate, & modulatione flexibili ſane, & bene compoſito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὐ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στῆναι, καὶ μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.
7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρτημένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων διΐσταται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν πού δή.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ Μουσώνιε; τέχνῃ γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνῃ μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἢν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

ΜΕΝ. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγῳδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μέν· ὁ δ᾽ Ἠπειρώτης, ἄριστα φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἐρᾷν, καὶ μηδ᾽ ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ᾽ ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ᾽ αὐτῷ δὴ τ᾽ ἀγῶνι. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἠπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, ſi intendant *ſe* artifices.

Men. Et quid hoc, Muſoni? plane enim nihil ea de re audivi.

Muſ. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, ſed in oculis Graeciae factam. Cum lex eſſet ludis Iſthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, viſum eſt Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum eſſet, clarius etiam, quam ſolebat alias, fingebat ſe & coronae amore captum, neque conceſſurum prius, quam decem ſibi talenta Nero pro victoria dediſſet. At hic exaſperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur ſub ipſum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, ſcribam mittit, ſubmittere hunc ſibi vocem iu-

ὑφεῖναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἠπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

MEN. Τραγῳδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μιαρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανίᾳ τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγῳδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotae guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Graeciae perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suae matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum ceperit, ut neque sua Apollini vox *porro* esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriae quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρη-
σαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρί-
σθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρᾳότερα τῶν ἀληθῶν
ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11
ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς
κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος, καί τις ἐκ πρώρας
προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θαῤῥεῖν
τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα
οἴχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὔ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres ſic ulciſcerentur. At hic cum dicere non poſſet, quem ultus eſſet, contumelia ſe affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quaenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim ſunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo eſſe iubens & gaudere: clamat autem, niſi quid me fallunt aures, periiſſe Neronem.

Men. Enimvero ſic clamat, Muſoni, & diſertius, quo propius terram venit.

Muſ. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 2. ΙΕΡ.) Perfonar. nomina aderant in *I. B.* 1. *Fl. Ald. H. S.* Omiffa in *P. Pag.* 2. *l.* 4. Αὐτὸν) Recepi ex *Fl. I. V.* 2. & L. Αὐτῶν *Ald. P.* &c. male. *l.* 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. *l.* 11. Ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. *Pag.* 4. *l.* 4. Σοὶ) Sic L. *H. P. S. Amft.* Σὺ *Fl. I. Ald. V.* 2. *Fr.* *l.* 6. Ἐπινεύσει) Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienf. *l.* 9. Ἅμα) Et hoc omnes obfidet. ᾆσαι marg. *I.* coniicit. *Pag.* 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην *Fl.* *l.* 16. Γάρ τι) Sic omnes. *Pag.* 7. *l.* 6. Ἀφείλετο) Male omiffum in *Fl. Pag.* 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cett. *l.* 14. Οἷος) Bene L. *Fl. V.* 2. *S.* Οἷς male *Ald. I. Fr. B.* 1. & 2. *Pag.* 9. *l.* 7. Πεδοτρίβας) Erafmus legit, adfcriptum marg. *A.* 1 *IV.* Et fic *H.* 1. Παιδοτρίβας cett. male. *Pag.* 11. *l.* 3. Ὁ οὖ) Ita *Fl. I.* Sed ὁ male omifere *Fr. B.* 1. *Ald. H. P. S. Amft.* *Pag.* 12. *l.* 1. Παλίμπαιδας) καλλίπαιδας male *Fl.* *l.* 8. Τῶν φίλων) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. *l.* 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male *Fl.* *l.* 5. Προειρῆσθαι) Sic dedi ex *Fl. V.* 2. *Ald. B.* 1. *S.* Προειρεῖσθαι *I. H. Fr.* *l.* 8. Μονοχίτων) Sic *V.* 2. Μονοχιτιῶν cett. *l.* 9. Κρύος) Abeft a *Fl.* *l.* 15. Προσεικάζειν) Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. *I.* etiam πλησιάζειν adfcripfit. *Pag.* 15. *l.* 14. Καὶ) Non habet *I.* Habent *Fl. H. P. B.* 1. &c. *l.* 15. Μάτην) Leg. οὐ μάτην. *l.* 17. Αὐτὸς) αὖτος edita mifere. Forfan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare fuftinui. *Reitz.* *Pag.* 16. *l.* 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. *l.* 15. Ἑορτῇ) ἑορτῇ γενέσθαι *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Βάκηλοι) βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz.* *Pag.* 18. *l.* 11. Ἐπαχθὲς) Bene *Fl. B.* 1. & 2. *P.* Ἀπαχθὲς male *Ald. I. H. V.* 2. *Fr. S.* *ead.* Μηδὲν) μηδὲ male *Fl.* *Pag.* 19. *l.* 11.

Ἤ, ἢ) Deest posterius ἢ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομὴν) προνομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένητες Gron. *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττευέτωσαν) πεττευέσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρύων) An καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὔτε λιμὸς) Omissa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἢ) Ita, ut Iensius voluit, est in *Fl.* L. & Coll. at reliquae ἢ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἢ) In edd. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in V. fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit Noster. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἷον) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἷοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit Solan. Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl. I.* ac cett. *l.* 8. Γοῦν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἢ) Emendatio Solani pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Χοίνικα) σχιέσκη edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam V. *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλλοιμεν) ἐπιβάλλοιμεν Schol. At vulgatum tenet *Fl. Fr. I. P.* & Coll. cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl. P.* & L. Ὑμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora Solan. *ead.* Ἐπιβάλοιμεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλλοιμεν) adscripsitque: sic etiam C. Locus est ex aliquo scriptore desumtus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ Schol. *l.* 10. Παρεισπεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. Schol. ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέος) Haec verba in edd. omissa, inserta ex V. *l.* 18. *col.* 2. Ἐντέρου) Restitutum ex Cod. Vulgatum ἕτερον ἐσκευασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταῦται male *S.* *l.* 11. Ὑποῤῥεούσης) Ex emend. Solani. Ἐπιῤῥεούσης edd.

hac priores. *l.* 12. Οἷοι) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷον εἶσιν haberent. *l.* 14. Ἐκκεντοῦν) ἐκκεντοῦντα. *Fl.* *Pag.* 30. *l.* 13. Εἴς ὧν) Non agnoſcit *Fl.* *l.* 17. Ἅ φὴς) ἀφεὶς *Fl.* *Pag.* 31. *l.* 3. Τῶν δείπνων) τοῦ δείπνου *Fl.* *l.* 7. Ἔχωσι λέγειν) ἔχειν λέγωσιν *Fl.* *Pag.* 32. *l.* 1. Φθειρίζήσῃ) Nihil mut. edd. Φθειρὶ ζέσῃ. Cod. Graev. *l.* 6. Ἐπείτοι) ἐπεὶ τί *Fl.* *l.* 8. Αὐτὰ) αὐτὸν *Fl.* *l.* 12. Εὖ ποιῶν) Sic iam diſcrerim omnes. *l.* 16. Ἴσως) Ita habere omnes, adſcripſit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Ἐποτνιῶ) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag.* 33. *l.* 8. Συνεξελέξαντο) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l.* 14. Συγκεκαττυμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμέναι omn. antea male. *Pag.* 35. *l.* 1. Ὑμᾶς) Bene *Fl.* ut ſenſ. voluit. Cett. ἡμᾶς. *l.* 5. Χρήσωνται) Sic *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Χρήσονται *I.* *l.* 7. Ἄξιων) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l.* 23. ΤΟΙΣ) Omiſit *Fl.* *Pag.* 36. *l.* 3. Μηδ' ὅλως) Sic *P.* *S.* Μηδόλως *I.* *Ald.* *Fl.* *Fr.* *H.* *B.* *Pag.* 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαιτητὴς Solan. Ἰσοδαίτης Geſn. *l.* 8. Τιμήσωσι) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl.* *Pag.* 39. *l.* 2. Διαβαστάσαντες) Bene ſic *Fl.* *P.* *S.* (*B.* 4.) Διαβαστάντες male *I.* *Ald.* *H.* &c. *Pag.* 40. *l.* 8. Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε *Fl.* *l.* 13. Μὴ δὲ) Ita edd. vett. Μηδὲ recentiores. *ead.* Γένοιτο) γένηται *Fl.* *Pag.* 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι) Bene *I.* *P.* Ὀπτόμενοι *H.* male. *l.* 3. Ψύτται) ψύτται *Ald.* *H.* *Fr.* *P.* &c. Ψήτται *I.* & *V.* 2. Ψύττα *Fl.* & Schol. *l.* 12. *col.* 2. Ψύττα) Sic edita & V. *l.* 14. *col.* 1. Γόνδης) Ita clare legebatur in Scholiaſte noſtro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler.* *Pag.* 42. *l.* 10. Ἰσοδιαιτητὰς) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην. G. Ἰσοδίαιτοι edd. omnes. *l.* 11. Συνδιαιτητὴν) Sic iam bene *Amſt.* *S.* *G.* Συνδιαίτην cett. *ead.* Αὐτῶν) Sic *P.* *H.* *B.* 1. *Fr.* Αὐτὸν *I.* *Fl.* *Ald.* *S.* *l.* 12. Ὀλίγων) ὀλίγον *S.* *l.* 17. Πάντα εὐθὺς) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz.* *Pag.* 43. *l.* 4. Αὐτὸν) αὐτῶν *V.* 2. ſola. *l.* 15. Λαμρότερον) λαμπρότερον C. ut Schol. 14 Ἑταιρ. Δ. *Solan.* Scribe λαβρότερον. *Wetſt.* *Pag.* 44. *l.* 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο *Fl.* (& *S.*) *l.* 6. Ἐργάσεσθαι) Sic *Fl.* Ἐργάσασθαι cett.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους B. Cod. ſive O. *ead.* Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν B. *l.* 7. Τραυμάτων) πραγμάτων male B. *l.* 12. *col.* 1. Ἀφωμοίωται) In C. recte, ex quo & ſequentia reſtituta, cum in V. legeretur

male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz. ibid. l.* 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. *l.* 18. *col.* 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituimus. *Pag.* 46. *l.* 4. Σχεδὸν) Deest in B. *l.* 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. *l.* 15. Φθάνοις) φθόνοις B. *Pag.* 47. *l.* 1. Ἐμπαρφώνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρφώνησαν edd. & B. *l.* 5. Διηγουμένους) διηγουμένοις marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἔχει) ἔχειν B. *l.* 20. *col.* 1. Ἑστιάσει) ἑστιώσει male edita; & mox διηγεῦν, pro quo διηγοῦ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. *l.* 2. Τὴν) Omittit B. *l.* 5. Ἀκριβῶς) ὃς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γιγνώσκων) Sic B. *I. B.* 1. *Ald. H Fr. S.* Γινώσκων *Fl.* Γιγνώσκοντα *P. B.* 2. *l.* 10. Ἕξεις) Restitui ex *Fl.* pro ἥξεις, quod erat in cett. & B. *l.* 15. *col.* 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. *l.* 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl.* *l.* 5. Λεήσῃ) Et sic cett. cum *Fl.* *l.* 16. *col.* 2. Σχοίνης) σχοίνεις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* *Pag.* 50. *l.* 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίον τε τῷ B. *l.* 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. *l.* 4. Ὦ) οὖν ὦ *Fl.* *l.* 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. *l.* 9. Τοῦ Ἀρισταιν.) Articulum omittit B. *l.* 16. Παρεκέκλιντο) παρεκέκλιντο male B. *l.* 17. *col.* 2. Κοτίδα) πολίδα ante editum prave. *l.* 18. *col.* 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz. ibid. l.* 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte, Ἐπεκλήθεν male edita. *Solan.* *Pag.* 51. *l.* 3. Συνειστιάτο) συνεστιᾶται male B. *l.* 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. *l.* 18. *col.* 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. *l.* 8. Σοι) Deest in *Fl.* *l.* 11. Ἱερεῖ γε ὄντι) Desunt in B. *l.* 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. *l* 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. *l.* 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. *l.* 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. *l.* 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. *l.* 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. *l.* 20. *col.* 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφρησε. *Solan.* *Pag.* 55. *l.* 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita O. & *Fl.* Ἐδεδοίκεισαν edd. cett. *ead.* Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. Fors. ἀγαθὸν marg. *I.* Sed nihil est opus. *l.* 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. *l.* 8. Καθίζεσθαι) καθέζεσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. *l.* 11. Ὑμεῖς) Bene B. *Fl. Fr. P. H.* Ἡμεῖς *I.* *ead.* Ὕπτιοι) Deest in *Fl.* *l.* 12. Ἑστιᾶσθε) Bene sic *Fl. Fr. P.* &c. Ἑστιᾶσθαι male

l. & *V*. 2. *l*. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. *l*. 15. *col*. 1. Ὑπογογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοντης. *l*. 16. *col*. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. *ead*. Ὁ) ὃν antea lectum. Mutavit Solan. *Pag*. 56. *l*. 10. Ἴσα) ἴσων B. male. *l*. 13. Ἀναδοῦναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd. *Pag*. 57. *l*. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. *l*. 4. Περιεσοβεῖτο) περιεσοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato conspirant edd. & B. *l*. 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l*. 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρώτερον B. & Coll. *l*. 10. Ὅ, τι) ὅτι edd. male. *l*. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. *l*. 16. *col*. 2. Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. *Solanus*. *Pag*. 58. *l*. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. *l*. 12. Ὀρεωκόμον — ἱπποκόμον) ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων B. *l*. 14. Διαφοιτῆσαν) Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτῆσαι *P*. *l*. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν *P*. sola. *Pag*. 59. *l*. 1. Ἐπεπώκει) ἐπεπτώκει B. *l*. 6. Προὔπινον) προὔπιον *Fl*. *ead*. Ἐπὶ) ἀπὸ B. *l*. 7. Ἢν μὴ λάβῃ) εἰ μὲν λάβοι B. *l*. 9. Ἄτρεπτος) ἄτρεστος B. *l*. 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. *l*. 18. *col*. 2. Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. *Reitz*. *l*. 21. *col*. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. & V. habentur. *Solan*. *Pag*. 60. *l*. 4. Αὐτοῦ) Nil mut. edd. nec B. *Pag*. 61. *l*. 2. Γε) Non habet B. *l*. 3. Τις ἐξυρημένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. *l*. 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμονοῦντι B. *l*. 19. *col*. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλληλος θέσις edita. Correxit Solan. *l*. 21. *col*. 2. Νανώδη) Addidi ex C. Lacuna enim erat. in V. *Solan*. *Pag*. 62. *l*. 1. Σατυρίων) ὁ Σατυρίων B. *Pag*. 63. *l*. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. & B. Ἀπορρίψαι Graev. *l*. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B. *l*. 9. Θυρίον) Ex *Fl*. & L. recepi. Θηρίον cett. *l*. 15. Γεγενημένοις) Sic *Fr*. Γεγενημένος cett. *l*. 17. *col*. 2. Μετὰ στενώσεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. *G*. Μεταστενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. *Pag*. 64. *l*. 2. Ἐπήκοον) ἐπήκουον B. *l*. 4. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. *l*. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe vidimus. *l*. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. *Pag*. 65. *l*. 2. Μόνος) μόνον *Fl*. *l*. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. *l*. 6. Ἃ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. *l*. 14. Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. *Pag*. 66. *l*. 2. Εἴπω τὶ, κερ.) Edd. priores εἴπω, τί κερ. *l*. 6. Ὕστερον) Omittit B. *l*. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. *l*. corrigit; nam πραγμ. per compendium B. *l*. 8. Προσηγόρευκα) προσηγόρευσα B. *ead*. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. *l.* 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. *l.* 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. *l.* 21. *col.* 2. Οἷον Ἡράκλειον οὗ) Sic V. Quid sibi velit, nescio. *Solan.* *Pag.* 67. *l.* 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. *l.* 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἔναντι πορθμοῖς B. *l.* 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P.* *l.* 13. Παιδαγωγοῦ) Recte pleraeque. Παιδαγογοῦ *I.* male. *l.* 14. Αὐτοῦ) Omittit B. *Pag.* 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. *l.* 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. *l.* 12. Ἤδεισαν) Ex B. recepi pro vulgato ᾔδεσαν. *l.* 17. *col.* 1. Αἰσχραῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* *Pag.* 69. *l.* 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγινώσκων B. & *Fl.* *l.* 11. Καὶ) Omittit O. *Pag.* 70. *l.* 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I.* *l.* 5. Αἱ) Sine artic. O. *ead.* Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικαὶ *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἑτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἐταιμοκλεῖς *I.* *l.* 8. Ἠκηκόει) ἀκηκόει *Fl.* *l.* 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H.* *Fr.* *l.* 18. *col.* 2. Ὠργίσθησαν) Edita ὀργίσθησαν. Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 19. Θεῖοι) Θεοὶ V. Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis Θειοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam Θεῖοι reposui. *Reitz.* *Pag.* 71. *l.* 2. Ἡγεῖτο) ἡγεῖται B. *l.* 9. Δώσεις) δόσεις B. *l.* 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. *ead.* Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. *l.* 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. *l.* 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. *Pag.* 72. *l.* 2. Γένοιο) γενοίμην male B. *l.* 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* *ead.* Κρίτωνι) Κρείτων male B. *l.* 4. Γὰρ) Inserui ex Ox. aberat in edd. *ead.* Ὁπόσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. *l.* 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. *l.* 7. Ἀπεξύετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξύετο cett. *l.* 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστέρου B. *l.* 14. Διασταῖεν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ᾽ ἐγίνετο B. *l.* 16. Κατ᾽) πρὸς B. & *Fl.* *Pag.* 73. *l.* 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. *l.* 6. Ἀπάγῃ) ἀπάγει B. *l.* 8. Συνεχὲς) ἀτενῶς B. *l.* 13. Ἐγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I.* *l.* 14. Ἑστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἑστιόμενοι male *I.* Ἑστιάμενοι B. *l.* 19. *col.* 2. Ἀτενὲς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχθὲς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* *Pag.* 74. *l.* 2. Εἶναι) Deest in B. *l.* 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. *ead.* Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inserui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδειπνον) δεῖπνον *Fl.* *ead.* Ἐπ' Ἰλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic *B.* 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *I.* *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσησθε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσεσθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλαυσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὖ) τε αὖ B. *l.* 13. Ἐσθίοντες) ἐσθίοντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. Ἀποῤῥίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀποῤῥίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τὸ) Abest a B. *l.* 9. Καταθήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκόμιστο) ἐπεκεκόμιστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. *ead.* Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl.* *ead.* Τῷ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταυτὰ) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύσῃ) παῦσαι B. *l.* 8. Ἂν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omisit B. *l.* 13. Ἀνεγίγνωσκεν) ἀνεεγίνωσκεν B. *l.* 18. *col.* 2. Τὰ ἐλεγεῖα) Ἡ ἐλεγεῖα) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἡ in τὰ mutaro adscripsit, haec verba deesse in V. *l.* 19. *col.* 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. Ἡ οἰη) Sic omnes, excepta *Fl.* quae ποίη. At B. Cod. Καὶ οἴη. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & schedis la Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρῆας) Νιρῆος B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. Ἀσόμεθα) ἀεισώμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. *l.* 9. Ἀρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἱρεῖσθαι *B.* 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. Ἤδη) δὴ Ox. *ead.* Παραπεθέντα) παραδοθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. Ἔλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. Ἂν) Omittit O. *l.* 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abest ab O. *l.* 14. Ἤδη) Non comparet in O. *ead.* Δὴ) δὲ O. *l.* 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. *ead.* Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὡς) δ' ὡς O. *l.* 11. Ἅμαρτε παραὶ) ἥμαρτε παρ' edd. priores. Ἥμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεπήδησαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. Ἠρίστευε) ἠρίστευσε O. *l.* 9.

'Ἀπὸ) ἐπὶ male O. *Pag.* 83. *l.* 2. Παρὰ) πρὸς O. *l.* 6. 'Ἀνατετραμμένας) Sic O. 'Ἀνατρεπομένας edd. *l.* 7. 'Ῥιπτουμένους) ῥιπτομένους O. *l.* 8. Τὸ λυχνίον) τὸν λύχνον O. *l.* 10. Εὐπόρησαν) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 12. Ποτὲ) τότε male O. *Pag.* 84. *l.* 6. 'Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο *Fl.* *l.* 8. 'Ἐπειλημμένος) Sic *P. B.* 1. *S. Amst.* & O. nisi quod ἐπειλημμένους male. 'Ἐπιλημμένος prave *I. Fl. Fr. V.* 2. *Ald. H.* *l.* 14. Κατειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. *l.* 15. "Ἔμελλε) Rescripsi ex O. & *Fl.* "Ἔμελλον edd. reliqq. *ead.* 'Ὁ) Abest ab Ox. *l.* 17. *col.* 1. "Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἶτ' ἀπολογούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic restituit Solan. *ead. col.* 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan. cum ante ederetur; Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. *Pag.* 85. *l.* 1. Καθευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες. *l.* 6. "Η) Sic emendavit Solan. "Η *I.* & *V.* 2. Ceterae ἦ.. *l.* 12. Γε) Sic O. Τε edd. *ead.* 'Ἀπράγμονα) ἄπρακτον O. *Fl.* & Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. *l.* 13. Φιλοσόφοις) φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea male. *ead.* Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. *l.* 7. 'Ἀπίκετο) ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. *l.* 9. Χρέονται) χρέωνται *Fl.* & W. male. *l.* 10. Δὲ) δὲ καὶ W. *l.* 11. Εἰσαμένων) εἰσαγομένων *Fl.* Sed vulgatum M. *Pag.* 87. *l.* 3. Εἴσασθαι) ἴσασθαι marg. *A.* 1 *W.* & *Fl.* hic & c. 9 & 12, ac 14. *l.* 4. 'Ἀποδέξαι) Sic *Fr. I. H. P. B.* 1. M. Sed a recentiore manu. 'Ἀποδεῖξαι *Fl. S.* & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* 'Ὀνόματα) οὐνόματα W *l.* 12. Τούτου) A τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd. & M. studiose notat Solan. *Pag.* 88. *l.* 3. Βασιλῆος) βασιλέως W. & *Fl.* *l.* 6. 'Ἐς) εἰς W. & *Fl.* *Pag.* 89. *l.* 7. Καὶ ἐς τὸν ἠέρα π.) Sic edd. & M. *l.* 8. Ξυρέονται) ξύρονται W. at *Fl.* vulgatum tuetur. *l.* 10. Ξυρέεσθαι) Sic *Fl.* &c. Ξύρεσθαι W. *Pag.* 90. *l.* 3. Φορέουσι) φέρουσι W. *l.* 6. Καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γ.) Deerant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta. *l.* 7. 'Ἐθηησάμην) ἐθεησάμην *Fl.* & M. *l.* 9. Οὔρεος) Sic M. *Fl. Ald. B.* 1. *P. H. S.* Οὔρεως *I.* *l.* 11. Χροιὴν) χροιὰν W. male. *l.* 15. *col.* 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. *Solan.* *Pag.* 91. *l.* 8. Τῇσι) Adscivi ex W. quod sens. recte viderat. Τῆς edd. *ead.* 'Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι *Fl.* Vulgatum pro-

bat M. *l.* 16. Εἴσατο) ἴσατο *Fl.* & M. *ead.* Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet *Fl.* *Pag.* 92. *l.* 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. *l.* 13. Φέρουσι) Nihil mutat *Fl.* An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. *l.* 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. *Pag.* 93, *l.* 7. Τὸ) Bene sic M. *Ald.* *Fl.* *H.* *P.* *S.* Τὸν *I.* *ead.* Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 9. Αὐτῷ) αὐτὸν *Fl.* *l.* 11. Ὤλοντο) Sic edd. & M. *Pag.* 94. *l.* 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. *ead.* Ὤλοντο) Sic M. ut modo. Ὄλοντο edd. *l.* 8. Ἔχε) Sic omnes praeter *Fl.* & W. quae εἶχεν. *l.* 9. Παῖδας) παῖδα *Fl.* Vulgatum firmat M. *l.* 16. Τὰ) τὸ W. & *Fl.* *Pag.* 95. *l.* 7. Φέρουσι) Sic *Fl.* & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. *l.* 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. *l.* 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. *Pag.* 96. *l.* 2. Εἴσασθαι) ἴσασθαι *Fl.* hic & statim iterum, invitis cett. & M. *l.* 4. Ἐθηησάμην) ἐθεησάμην W. & *Fl.* *l.* 7. Οὐ) Deest in *Fl.* *l.* 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* Δέχομαι cett. Δέκομαι *P.* (& *B.* 4.) *l.* 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. *ead.* Ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας *Fl.* & W. Ἐνίοισιν, οἳ ἰχθ. M. *Pag.* 97. *l.* 4. Ἄττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. *ead.* Γένος) γένος μὲν W. *l.* 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. *Fl.* & *V.* 2. Cett. quod edidimus *ead.* Φέρουσι) Sic edd. & M. Forsan φορέουσι. *Pag.* 98. *l.* 8. Ἐπ') Recte L. *Fl.* *I.* *P.* &c. Ἀπ' male *Ald.* & *H.* 2. *l.* 11. Κέραα) Ita *Fl.* *H.* *P.* *S.* &c. Κέρεα *I.* *l.* 12. Προπυλαίοισι) προπυλέοισι W. *l.* 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἐμοὶ μὲν νῦν *Fl.* & W. *Pag.* 99. *l.* 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. *ead.* Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. *l.* 3. Πεποιημένους) Bene M. *Fl.* *Ald.* *P.* &c. Πεποιημέους male *I.* & *V.* 2. *l.* 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Aristoph. *ead.* Νευρόσπαστα) νευρόπαστα *Fl.* At vulgato assentitur M. *l.* 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. *l.* 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. *l.* 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. *ead.* Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. *l.* 17. *col.* 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. *Solan.* *ibid.* *l.* 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. *Pag.* 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλήος W. Βασιλέως *Fl.* *l.* 2. Ἠρήσατο) ἠράσατο *Fl.* Nil mut. M. *l.* 4. Αἰσχρῷ) αἰσχρὸν *Fl.* *l.* 8. Ἀῤῥωστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀῤῥοστέοντα *Fl.* male. *l.* 15. Ἄρξατο) Nihil mutant edd. nec M. *ead.* Ἔχετο) εἴχετο *Fl.* ἴσχετο M. Forsan ἔσχετο, ut mox. *Pag.* 101. *l.* 2. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. *l.* 4. Φρενοβλαβεὶη) φρενοβλαβίᾳ W. *l.* 6. Τοιᾷδε) Sic edd. & M. Forsan τοιῇδε. *l.* 9.

"Εσχετο) Sic iam & *Fl.* *l.* 10. "Εγειρε) ἐγεῖραι W. & *Fl.* *l.* 11. Φόνον) φθόνον Pell. *ead.* Προξενέεις) Lacuna in W. *Pag.* 102. *l.* 7. Εὐφρήτῃ) Sic *Ald.* *I.* *B.* 1. *H.* *Fr.* *S.* *Amst.* Εὐφράτῃ *P.* & *Fl.* *l.* 14. "Ωρην) Sic *B.* 1. 2. (& 4.) Cett. ὤρην cum M. *Pag.* 103. *l.* 8. Τὴν) ἣν *Fl.* & M. frustra. Vid. ad c. 18. *ead.* 'Επεδέξαο) Sic longe plurimae. 'Επιδείξαο *Fl.* 'Απεδέξαο M. *l.* 11. Δὲ) Non agnoscit W. *l.* 12. Λίσσετο) ἐλίσσετο W. recte. *Pag.* 104. *l.* 1. 'Επείθετο) ἐπίθετο *Fl.* *l.* 5. 'Ωδύρετο) ὀδύρετο *Fl.* *l.* 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα *Fl.* Τρῶμα M. *l.* 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & *Fl.* male. *Pag.* 105. *l.* 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At *Fl.* cum vulgata facit. *l.* 5. Αὖτις) Bene M. & *Fl.* (*S.* & *B.* 4.) Αὖθις cett. male. *l.* 6. 'Ετέρῃ) ἑταίρῃ male W. *l.* 7. "Ων) νῦν W. male. *l.* 11. 'Ορρώδεε) ὀρρώδεεν *Fl.* *l.* 12. "Αρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Solan. *l.* 16. Νηὸν) νεὼν W. *Pag.* 106. *l.* 5. 'Εδίζετο) ἐδιζῆτο W. *l.* 6. 'Ηδέετο) ἐδέετο male *Fl.* *l.* 11. 'Απικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit *Fl.* *l.* 12. Γούνων) γοῦνον male *I.* *l.* 13. 'Ωμολόγεε) ὡμολόγεεν *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 15. 'Ενεκάλεε) ἀνεκάλεεν *Fl.* 'Επεκάλεε W. *l.* 16. 'Εξέφηνε) ἐνέφηνε *Fl.* "Εφηνεν W. *Pag.* 107. *l.* 2. "Ηνεικεν) Sic W. "Ενεικε edd. *ead.* Οὔποτε) οὔτε *Fl.* Lege οὔκοτε, etsi οὔποτε M. cum editionum vulgo. *l.* 3. Οὕτω) Omisit W. & *Fl.* rectius. *Pag.* 108. *l.* 3. "Ων) νῦν W. male. *l.* 7. "Ηϊε) Bene *Fr.* *P.* &c. *Fl.* ἧεν. M. ἤϊεν, quod verum credo. *l.* 8. Μιν) μην male *I.* *l.* 9. "Εχε) εἶχεν W. Εἶχε *Fl.* *l.* 10. Τοι) οἱ male *Fl.* & W. *Pag.* 109. *l.* 2. 'Εργασμένον) Sic & M. cum *I.* *Fl.* *Fr.* *P.* &c. At paulo infra cum augmento. *l.* 4. "Ητεε) ἀύτεε W. *l.* 5. Εἵνεκα) ἕνεκα W. *l.* 7. 'Ενεῖκαι) Ita *Fl.* *Fr.* *B.* 1. *H.* *P.* 'Ενῆκαι *I.* 'Ενεῖκε M. a manu rec. *ead.* "Ενεικε) ἤνεικεν W. solus. *l.* 9. 'Επέδειξε) Nil varietatis invenio. *l.* 11. "Ηϊον) *Fl.* ἧον. M. ἤιον. *Pag.* 110. *l.* 1. Εἰργάσαο) Sic iam *Fl.* *Fr.* *I.* *R.* &c. cum M. *l.* 2. Οὕτω &c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. *l.* 4. "Ωφελε) ὤφελλεν W. "Ωφελεν *Fl.* *l.* 16. 'Απολέλοιπε) ἀπ—εεν W. 'Α—εν *Fl.* *Pag.* 111. *l.* 2. Εἵνεκα) ἕνεκα edd. & M. male. *l.* 8. 'Ιρολογέουσι) Recte M. 'Ιερολογ— edd. *l.* 14. Παραμυθεόμενοι) παραμυθ. male. *I.* *ead.* Χαριζεόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαριζόμενοι. *l.* 15. Οἶδε) Sic edd. & M. *l.* 16. Καὶ εἶμ.) καὶ non agnoscit W. *Pag.* 112. *l.* 8. 'Ενεδύσατο) Restitui ex M. & *S.* 'Ενεδήσατο cett. male. *l.* 9. Μέν μοι) μέντοι *Fl.* male. Vulgatum firmat M. *l.* 10. Πέρι) Omittit W. & *Fl.* *Pag.* 113. *l.* 3. 'Αποκέκρινται) Sic M. *Fl.* *V.* 2. *P.* *H.* &c. 'Αποκέκριται *I.*

& marg. *A.* 1. *l.* 6. Καὶ οἶδε) Et sic M. cum edd. *l.* 10. Ἀγαθὰ) ξὺν *Fl.* omisso ἀγαθά. W. vero ἀγ. ξὺν ἁπάσῃ. *l.* 11. Εὐχωλέων) Bene *S.* & *Amst.* Εὐχολέων cett. & M. prave. *l.* 14. Ἤεισαν) ἴησαν W. *l.* 15. Ὧν) νῦν W. male. *l.* 17. Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι W. perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Κατίζουσι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum W. Καθίζουσι male *B.* 1. *P. S. l.* 3. Ἀνέρχεσθαι) ἀνέρχεται M. Vulgatum probat *Fl. l.* 9. Ἀλλοθί κου) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Τῶν) Restitui ex W. Τὸν edd. & M. male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι W. & *Fl. Pag.* 115. *l.* 6. Ποτὲ) Nil mut. edd. & M. *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic M. & *Fl.* Ἐπικέαται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & M. male. *l.* 10. Μέγα ἐς) ἐς μέγα W. male. *l.* 11. Τοσαῦτα) τοσάδε W. *l.* 13. Καὶ) Omittunt W. & *Fl. l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex L. Ἐκ τῆς edd. & M. *l.* 15. Ἐπικέεται) Ita Solan. Ἐπικέαται *I. B.* 1. *S.* &c. Ἀποκέαται *H. P.* peius. *ead.* Αὐτὸν) Recepi ex W. & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & M. Lege γάρ. *ead.* Χρυσέησιν) Restitut. ex W. Χρυσέοισι edd. priores. *l.* 5. Αὖτις) αὖθις *P. l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & M. &c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ margo *B.* 1. frustra. *l.* 11. Ὦν) Recte W. ut semper in hoc libello. Οὖν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὢν. *ead.* Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in M. Εἰσέρχονται edd. male. *l.* 12. Μοῦνον) Omisit *Fl.* Adest in cett. & M. *l.* 13. Τοι) οἱ *Fl.* & M. ac mox οἶσι, frustra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῷδε) Bene *Fl.* M. *P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I. Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte plurimae. Φέρουσι *Fl.* & M. *l.* 2. Ταύροισιν) Ex *Fl.* Ταύροισι male *I.* Ταύροισι cett. *l.* 3. Εἵματα) Sic W. Ὄμματα edd. *l.* 12. Περικέαται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Ὑδατώδεες) Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118. *l.* 2. Ἔργου) ὅρκου W. Sed in marg. est ἔργου. *l.* 5. Κάρτα) M. *Fl.* aliaeque recte. Χάρτα *I.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.* cum cett. Πυῤῥώδεα W. *l.* 7. Ἑστεὼς) ἑστέως *B.* 1. Sed *B.* 2. cum *Fl. P.* &c. vulgatum servat. *l.* 8. Ἱστορέῃ) Nil mutare edd. & M. addit Solan. Ἐσορέῃ forsan. *l.* 11. Μὲν) Ex W. est. Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deest in W. *l.* 17. Περιστερῇ) περιστερέῃ W. non assentiente *Fl. Pag.* 119. *l.* 3. Κέαται) Et sic iam *Fl. l.* 8. Πάντεσι) παντέσι W. Nil mut. *Fl. l.* 11. Κέαται) κέεται *Fl.* Sed prius M. cum edd. vulgo. *l.* 14. Πρωθήβην) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P.* M. *Pag.* 120. *l.* 2. Ἧδε) Inserui ex *Fl.* & W. aberat vulgo. *l.* 4. Ἓν) Restitut. ex M. Nam ἐν edd. male. *ead.* Ἄλλο) ἄλλῳ male W. solus. *l.* 5. Εἵμασι) εἵματι *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 10. Ἐν) Sic & W.

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) ὧδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλῃ W. *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) Sic *B.* 1. & emendat M. recte. Ἀρχιερεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέεται) ἐπαιρέεται *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 3. Θέλῃ) ἐθέλῃ M. & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & M. cum *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 15. Κέαται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in M. in quo κέαται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως W. *l.* 2. Ἐπιδεικνυούσης) ἐπιδεικνύουσα M. & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορὴ) Ita edd. & M. Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὡμολόγεε) Recepi ex W. Ὁμολόγεε edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος W. *l.* 6. Χειροήθεες) Admisi ex W. Χειροήθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχαται) Sic M. cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδοφορέουσι M. & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* M. Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιερεύς. *l.* 13. Δὲ) τε W. solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχωνται) Sic *B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & M. Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἱροὶ) Omisit *Fl.* *ead.* Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἴην) ἔην *S.* & *B.* 4. *ead.* Δὲ) Abest ab M. & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & M. Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & M. *ead.* Ἐθησάμην) ἐθησάμην *Fl.* & W. *l.* 11. Ἔχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν M. *l.* 17. Θυώματα) Bene M. *B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θωΰματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab M. & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & M. *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἰπεῖν *Fl.* & W. *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & M. Fors. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) Et sic M. cum edd. *l.* 17. *col.* 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler.* *Pag.* 126. *l.* 1. Δέξηται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρυόνι) Et hoc probat M. cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante M. *ead.* Σπένδουσι) Bene M. *Fl. Fr. P.* &c. Σπεύδουσι male *I.* *l.* 6. Ἑορτέων) ὁρτέων W. & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῳὰ W. cum puncto subscripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἑορτὴν) Sic *Fl. P.* Ὁρτὴν *I.* W. verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & M. ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέουσι) αὐλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὄργια) Ex emend. Solan. Ὅρκια edd. & M. male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ L. Vulgatum tenet *Fl.* M. &c. *ead.* Ἔτεα) ἔτη M. ἐστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ M. & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & M. *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀποῤῥίψει) ἀποῤ-

ῥίψῃ W. *l.* 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P.* &c. & M. *l.* 7. Φέρετρον) Ita *P. Fr. S.* Φέρτρον M. *I. Fl. H. B.* 1, *Ald. ead.* Τῷ ἐκόμισαν) Sic M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκόσμησαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. *l.* 10. Πρὸ) πρὸς *Fl.* & marg. *A.* 1. Vulgato adstipulatur M. *l.* 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. *Pag.* 129. *l.* 1. Ἐναγέας) ἐνάγεες *Fl.* *l.* 4. Ἱρώτατον) Bene *Fl. I. P. S.* Ἱρότατον W. *l.* 5. Δικαιεῦσι) Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. Δικαιέουσι *I.* & *V.* 2. *l.* 6. Δὴ) δὲ male M. & *Fl.* *l.* 8. Πανηγ.) Omissum πέρι post πανηγ. in edd. addidit Solan. *l.* 9. Ἐκεῖνοι) ἕκαστοι M. *l.* 16. Αὐτοῦ) An ἑωυτοῦ. *Pag.* 130. *l.* 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. *l.* 2. Χρεώμενος) χρεόμενος M. & *Fl.* (& *S.*) *l.* 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων *Fl.* Sed vulgatum tuetur M. *l.* 5. Αὖτις) Recte *B.* 1. 2. (4.) *Fl.* & M. Αὖθις *I. Ald. V.* 2. *Fr. H. P. S.* male. *l.* 7. Τόδε) Sic edd. & M. Τόνδε L. *l.* 11. Αὖτις) Bene *B.* 1. 2. (4.) & M. Αὖθις male *Fl.* cum reliquis. *ead.* Ζωὸν) ζῳὸν cum puncto subscr. W. Et mox ζῷα eod. mod. *l.* 13. Στέψαντες) στρέψαντες *Fl.* Vulgatum probat M. *l.* 14. Κατενειχθέντα) Et sic *Fl.* cum cett. *ead.* Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter *Fl.* quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. *l.* 16. Ἐς πήρην) Hoc recte exhibent *B.* 1. *Fr. P. S.* & M. Ἐσπήρην iunctim *Ald. I. H.* Ἐς πείρην *Fl.* male. *Pag.* 131. *l.* 5. Κεῖνοι) Ita *Ald. Fl. P. H. S.* (*B.* 4.) Nisi quod τὰ, κεῖνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte *I. V.* 2. M. *l.* 6. Μιν) μὴν Pell. *l.* 15. Τὸ οὔνομα) Ita Ionice W. Τοὔνομα edd. Το' ὕνομα *Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. *B.* 1. *l.* 12. Γάρ τοι) Omittit γάρ τοι Th. Mag. v. ἀωρί. *ead.* Ἔδοξε) ἔδοξα marg. *B.* 1. male. *Pag.* 133. *l.* 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. *l.* 12. Δημοσθένην) Nihil variare edd. notat Solan. *Pag.* 134. *l.* 2. Εὐροίας) Sic *Fl.* & ex ea marg. *A.* 1. Εὐῤῥοίας *Ald.* 2. Εὐνοίας cett. quod reiecimus. *l.* 5. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *l.* 12. *col.* 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. *l.* 14. *col.* 1. Τῷ Ἑρμῇ) Ex C. hoc insertum. Aberat ab V. *ibid.* *l.* 15. Παρωνόμαζον) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. *ibid.* *l.* 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Quinque haec absunt in C. *l.* 21. *col.* 2. Ὀκτὼ) C. κ', quod ad verum propius accedit. *Solan.* *ibid.* *l.* 22. Ἐνταῦθ.

'Ομήρῳ) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l.* 24. 'Ρήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημνύνει. Mutavit Solan. *l.* 26. *col.* 1. Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l.* 28. Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* 'Ελλείψει) ἐλλείπει edita. Emendavit Solan. *Pag.* 135. *l.* 1. 'Επίδοξον) Rescriptum ex L. 'Επιδόξου edd. *l.* 6. Σοὶ) σὺ L. & *Fl.* Vulg. tenent cett. *l.* 13. Πλείων) πλέον *Fl. l.* 15. Νομίζοις) νομίζεις *Fl. Pag.* 137. *l.* 6. "Αν) Deest in *Fl. l.* 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripsi ac divisi, pro ἔσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l.* 13. Μυρίαι) Bene *I. Fl. Fr. P.* &c. Κυρίαι male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. *l.* 16. Καταμανθάνων) Omisit *Fl. Pag.* 138. *l.* 8. Μύθοις) Bene sic *Fl. I. B: S.* Λύθοις *H.* 1. Λίθοις *P. l.* 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ *S. l.* 14. Περιφρονοίην) Nil mutare edd. addit Solan. *l.* 15. *col.* 2. Ὅμηρος γὰρ) Ita refinxit Solan. Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῷ. *l.* 18. *col.* 1. 'Ομήρου Δημοσθένης) In V. & editis erat Ὅμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag.* 139. *l.* 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην *Fl.* & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male *S. ead.* Ταύτην δὲ) ταυτί δε *Fl.* Ταυτὶ δὲ *S.* Ταυτί γε non modo marg. *A.* 1. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυτωὶ L. Ταύτην δὴ marg. *B.* 1. Quod edidi, est in *I. Ald. P. H. B.* 1. *l.* 5. Τῷ) τὸ *Fl. l.* 10. 'Ιωνικὴν) Ἴον ἢ *Fl. ead.* Σμύρναν) Sic bene *B.* 1. 2. (& 4.) *Fr.* Στυππίαν *Fl. I. Ald. H. P. S. l.* 12. Μελανώπην) Μελανώπου *Fl.* Μεναλώπην marg. *A.* 1. *l.* 18. Ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag.* 140. *l.* 2. Μελησιγενῆ) Μελισιγενὴς *Fl. l.* 3. Πενίαν) Sic *I.* & marg. *B.* 1. Πενίας cett. *l.* 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ *I.* aliaeque edd. *l.* 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. *Pag.* 141. *l.* 3. 'Επ' ἴσης ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. 'Επίσης ἀξίως vulgo. *l.* 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. *l.* 6. 'Εγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id ſuſtulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibuſdam etiam comma male ante ὂν erat. *B.* 2. vero ſequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ὂν delet. *l.* 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκώμματι τῆς ἀσυμμετρίας *Fl.* *l.* 12. Τοὐπίγραμμα) τοὐπίσαγμα emendat Eraſm. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato noſtri conſpirant. *Pag.* 142. *l.* 6. Μήδ' οὖν) Sic *Fl. B.* 1. *H. Fr.* Μηδ' οὖν *P.* Μὴ δὲ γοῦν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 7. Ῥαθύμως) ῥᾳδίως marg. *A.* 1. *l.* 13. Ἡλικίας) ἡληκίας male *I.* *ead.* Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν *Fl.* *l.* 14. Κομᾷν) κωμᾷν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. *l.* 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς *Fl.* inverſe. *Pag.* 143. *l.* 3. Φιλοσοφοίης) φιλοσοφεῖς *Fl.* *ead.* Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. *I.* recte. *l.* 8. Ἕλξιν) Bene *P. H.* &c. Ἕλξειν male *S.* *l.* 10. Μανίᾳ) μίαν *Fl.* *Pag.* 144. *l.* 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed ſolus. *l.* 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένης δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει *Fl.* *Pag.* 145. *l.* 4. Τοι) τι *Fl.* *l.* 6. Μετείοις) μετείης *Fl.* male. Μετίοις correxit Geſn. *Pag.* 146. *l.* 2. Ἔργων) ἔργον prave *V.* 2. *l.* 16. Σοὶ) Conſtans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. *ead.* Μοι) Sic *Fl. H. B.* 1. *S.* &c. Μὴν *P.* (& *B.* 4.) *ead.* Ἢ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Geſn. *Pag.* 147. *l.* 2. Ὁρμώσης) ὁρμούσης marg. *A.* 1 *W.* ex *Fl.* *l.* 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας *Fl.* Sed nil opus eſt. *l.* 9. Γὰρ) Omittit *Fl.* *l.* 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 2. Πρέσβεις) Forſ. πρεσβείας. *l.* 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male *I.* *l.* 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους *Fl.* *l.* 14. Οὑτωσὶ δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. *l.* 16. *col.* 1. Ἀρχαὶ) Unum eſt initium, non plura. Sic tamen etiam eſt in C. *Solan.* At ſic ſaltem ἀρχαὶ ſcribendum fuiſſet. Forſan ἄρχεται dedit Scholiaſt. idque per compendium, ἄρχαι pinxerat. *Reitz.* *Pag.* 149. *l.* 3. Κατάθου) καθοῦ *Fl.* *l.* 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic *I.* & *V.* 2. (& *B.* 4.) Γοῦν σοι ἢ ἡ cett. Μὴ *Fl.* *l.* 6. Αὐτήν γε) Sic *Fl. Fr. B.* 1. & 2. Αὐτόν γε *H. P. S. Ald.* *l.* 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ *Fl.* *ead.* Ἔχουσαν) Receptum ex *Fl.* & Graev. Ἔχοντες edd. vulgo. *l.* 8. Οἷον) Ex *Fl.* recepi. Οἷαν cett. *l.* 9. Ἄλλα) Ex emend. Geſn. Ἀλλὰ edd. vulgo. *l.* 13. Δαψιλῶς) Sic pleraeque. Δαψιλὼς *I.* Δαψιλὲς *Fl.* *l.* 14. Ὑποβολὴν) Ex *Fr.* recepi. Ὑποβαλὴν *H.* 2. Ὑπερβολὴν *P. I.* &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam *B.* 4.) *ead.* Λαμπρότης) λαμπρώτης male *H.* 1. 2. *Pag.* 150. *l.* 1. Γὰρ) Omittit *Fl.* *l.* 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. *A.* 1. *l.* 12. Τῶν λόγων) τῷ δώρῳ *Fl.* *Pag.* 151. *l.* 10. Ταράξειεν) ταράξιεν *I.* prave. *l.* 11. Κατηνάλωται) καταναλωται *Fl.* *l.* 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς *Fl.* *ead.*

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτῃ ταῖς ἀπορίαις *Fl.* *l.* 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. *l.* 3. Ἢ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adſpirate *l. V.* 2. *Fl.* *l.* 8. Παραβάντα) παραβάντας *Fl.* *l.* 12. Παύσωνος) Recepi ex *Fl.* & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. *l.* 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl.* *Pag.* 153. *l.* 5. Κείμενον) Omiſit *Fl.* *l.* 13. Ὁ) ἃ marg. *A.* 1. *l.* 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. *l.* 5. Ἄν τι) Bene *V.* 2. *P.* Aliae quaedam ἄντι male. *ead.* Κύματος) Recte plurimae. Κνήματος *H.* 1. & 2. *ead.* Ἄφροντις) ἄφρων τις male *P.* ſola. *l.* 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. *l.* 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl.* *l.* 16. Περιτρέψας) παρατρέψας emendat Geſn. *Pag.* 156. *l.* 1. Τε) Omittit *Fl.* *l.* 5. Ποίησιν καινὴν) Utrumque deeſt in *Fl.* *l.* 6. Ἑτέροις) ἑταίροις *Fl.* prave. *l.* 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) Ita Geſn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. *l.* 12. Ἀδύνατον) Omittit M. *l.* 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμην perverſe *I.* *Pag.* 158. *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. *l.* 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. *l.* 9. Δημοκόλακα) Recte *P. I.* aliaeque. Δημόλακα male *H. S.* & *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. *l.* 15. Παιδιὰ) Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte. *Pag.* 161. *l.* 3. Συνακτικῷ) συνεκτικῷ *Fl.* *l.* 8. Αὐτῷ) Ita omnes. *l.* 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. *l.* 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. *l.* 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* *l.* 6. Ἠβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. *l.* 13. Τούτῳ) τούτοις male *Fl.* *l.* 14. Προείμην) προήμην *Fl.* *Pag.* 164. *l.* 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A.* 1. *l.* 9. Πύλας) Ita *Fl.* ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. *l.* 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. *l.* 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* *l.* 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Ienſii. Τούτοις edd. antea male. *Pag.* 166. *l.* 6. Ὁ δὲ) ὧδε legit I. I. Wetſt. Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις eſt ἐπιεικῶς in *Fl.* *Pag.* 167. *l.* 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* *l.* 15. Ῥᾷστα ἦν) ἦν ῥᾷστα ἂν *Fl.* *Pag.* 168. *l.* 3. Εἰ) Deeſt in *Fl.* *ead.* Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα *Fl.* *ead.* Τί) ἔτι *Fl.* *l.* 9. Λέγων) Sic dedi ex *I. V.* 2. & *Fl.* Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Αὐτῷ τῶν) τῶν αὐτῷ *Fl.* *Pag.* 169. *l.* 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* *l.* 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον *I. V.* 2. *Fl.* *ead.* Τὰ τοιαῦτα) Deſunt in *Fl.* *l.* 10. Ἔχει) ἔχοι *Fl.* *Pag.* 170. *l.* 7. Διεφέρομεν — ὁρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. *l.* 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις *Fl.* *Pag.* 172. *l.* 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανου-

σιν *B.* 1. Correxit *B.* 2. *l.* 14. Εἰς ἣν) ἧς omisso εἰς *Fl.* *l.* 15. Ἐχορήγουν) Bene *S.* & *Amst.* Ἐχωρήγουν male *H.* 1. 2. *P. B.* *I. Ald. Fl.* *Pag.* 173. *l.* 3. Παρὰ) Rescripsi ex *Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ male cett. *l.* 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων *Fl.* *l.* 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τύχης L. *Pag.* 174. *l.* 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον edd. priores. *l.* 8. Εὐσχήμως) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. *Pag.* 175. *l.* 7. Ἐλέγξειαν) Bene *I. H.* &c. Ἔλεγξαν male *P.* *l.* 8. Μακεδόνες) Μακεδόναις *Ald.* Sed vulgatum eius margini adscriptum. *l.* 12. Εὐκτήμονος) Bene *Fl.* *I. Fr. P.* &c. Εὐτήμονος male *I.* *Pag.* 176. *l.* 4. Δὴ) Omittit *Fl.* *l.* 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. *l.* 10. Ἄξεις) ἄξῃ *Fl.* *l.* 16. Λῆμα) φώνημα marg. *A.* 1. *Pag.* 177. *l.* 2. Ἢ) εἰ *H.* 1. & 2. *l.* 3. Ψυχῶν) ψυχαῖς *Fl.* *l.* 5. Εἰς) Omisit *H.* 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex *B.* 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ΖΕΥΣ *Fl. H. Ald. Fr.* *l.* 3. Τονθορίζετε) τονθορύζετε Schol. *Pag.* 179. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *I.* adest in *Fl. P. H.* &c. *l.* 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. *S.* *l.* 15. Ἐπαχθὴς) ἐπαλθὴς *B.* 4. *Pag.* 181. *l.* 10. Φρατρίαν) φατρίαν male *I.* *ead.* Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν *Fl.* *l.* 12. Σειληνὸν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. *Pag.* 182. *l.* 22. *col.* 1. Πίοντες) πίοντας V. Sed in impressis mutatum est. *Solan.* Deest tamen aliquid. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 2. Οἷς) ὧι erat in impress. Οὗς Exc. *G.* & V. Lege οἷς, ut in C. est. *Solanus.* *ibid. l.* 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. *Pag.* 183. *l.* 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male *I.* *Pag.* 184. *l.* 15. *col.* 1. Ἑλίκη) Ἑλίαν V. *ibid. l.* 16. Ῥύπαι) Ῥύται C. *l.* 19. *col.* 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. *Solan.* *Pag.* 185. *l.* 13. Θήλειαι) Abest a *Fl.* *l.* 15. Ἰασίωνα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσωνα edd. septem. Ἰάσονα *Fl.* Ἰξίονα L. *Pag.* 186. *l.* 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Restitui ex *Fl.* Ἐπεισεκεκλ. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν *S.*) *l.* 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter *Fl.* quae μακράν. *Pag.* 188. *l.* 8. Μητραλοίου) Sic *I. Fr. P.* &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολωίου *Fl.* *l.* 14. *col.* 1. Μητρολώου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. *Reitz.* *ead.* Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

X 2

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* *l.* 17. *col.* 1. Ἀπεκτονὼς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col.* 2. Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος Ϛολερὸς — οὗτος. *Reitz.* *l.* 20. *col.* 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid.* *l.* 21. Φασι) Omissum erat in editis. *ibid. l.* 22. Καὶ ἐξ ἑνὸς) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan.* *l.* 23. *col.* 1. Ἧκε) *Quam* C. Ergo legit ἣ, recte. *Solanus.* *Pag.* 189. *l.* 3. Καταντικρὺ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἡμῶν) ὑμῶν male *Fl.* *Pag.* 191. *l.* 2. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι) Ita *I.* *B.* 1. *Fl.* *S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald.* *l.* 5. Τῆς) Sine artic. *Fl.* *Pag.* 192. *l.* 1. Ἑαυτοὺς) αὐτοὺς *Fl.* *l.* 15. Θήκας τὰς) Omisit *H.* 2. sola. *Pag.* 193. *l.* 6. Καινὰ) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 10. Στήλην) Ϛύλην male *B.* ait Solan. Sed errat, si *B.* 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην *B.* 4.) *l.* 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam Solan. *Pag.* 194. *l.* 7. Εἴ οἱ) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B.* 1. 2. *P.* & *Fl.* Omiss. in cett. *l.* 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. I.* aeque ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκινοῦ *B.* 1. & 2. *l.* 4. Γυμνοδερκῆ) Nil mut. edd. *l.* 5. Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 1. *P.* &c. Ἀνυποδετεῖς *I.* *ead.* Καὶ Ϛηριώδη) Omisit *Fl.* *l.* 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθησόμενος *Fl.* *l.* 9. Ἄσην) ἄτην *I.* sola, & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην Pell. *l.* 10. Τοῦτο λεπτὸν) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl.* *l.* 11. ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter Κ. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. *l.* 12. Καὶ) Omisit *Fl.* *Pag.* 196. *l.* 1. Παρέχον) Fors. παρέχοι, adscripf. Gesn. *l.* 16. ΛΥΚ.) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag.* 197. *l.* 8. Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἆρα) ἄρα *Fl.* *ead.* Καὶ αὐτὴ) Sic *I.* Αὐτὴ sine καὶ *H. P. B.* 1. *Fr. Ald. S.* Αὐτῆς *Fl.* similiter spreto καί. *Pag.* 198. *l.* 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 6. Μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. *l.* 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν L. & *Fl.* *ead.* Ἢ) ἦν L. *l.* 15. Ἔχειν) Deest in *Fl.* *Pag.* 199. *l.* 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* *l.* 13. ΚΥΝ.) Addidi ex *I. B.* 1. *H.* &c. Aberat in *P.* *ead.* Εἰ κακῶς) εἴη εἰ κ. Iens. Nil mut. edd. *Pag.* 200. *l.* 2. ΛΥΚ.) Personam ΚΥΝ. hic male *H.* 1. 2. (& *B.* 4.) *l.* 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde est. *l.* 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl.* *Pag.* 202. *l.* 5. Δὲ) δαὶ *Fl.* *l.* 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* *l.* 9. Ἔχων) Forsan ἔχον, Gesn. *Pag.* 203. *l.* 14. Κακὰ) κατὰ male *H.* 2. cum tamen *H.* 1. recte. *Pag.* 205. *l.* 5. Λυμαίνονται δὲ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* *l.* 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl.* *Pag.* 206. *l.* 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gesnerus. Bene; sed iam non opus. *Pag.* 207. *l.* 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* *l.* 4. Θηρίων) θηρίον male *H.* 2. *l.* 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. *l.* 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeeunte dedi. Τοιοῦτος cett. *l.* 7. Καὶ κρατεῖν) Et sic *Fl.* cum reliquis. *l.* 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l.* 13. Μόνον) μόνῳ *Fl.* *l.* 14. Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P.* *Pag.* 209. *l.* 2. Ἵππων) ἵππου *P.* sola. *l.* 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl.* *Pag.* 210. *l.* 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. *l.* 1. Καὶ) Non agnoscit *B.* 4. *ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl.* *Pag.* 212. *l.* 5. Ἐφίεσθε) ἀφίεσθε *I.* male. Prius cett. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) ἡμῖν *H.* 1. & 2. male. *l.* 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amst.* (*B.* 4.) Ἀπανορθοῦν *I. V.* 2. *Fr. H. B.* male. *l.* 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιθυμῶμεν L. vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl.* *ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως L. Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conspirant cett. *Pag.* 213. *l.* 4. Ὁ δὲ) ὢ δὲ male *I.* & *V.* 2. *l.* 10. Φαίνεται) δύναται G. *l.* 12. Ἄλλων) ἄλλας *Fl.* *l.* 15. Πεσεῖσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 214. *l.* 9. Οὐ) Omisit *V.* 2. *Pag.* 215. *l.* 1. Ἐπισκόπει) ἐπεισκόπει male *H.* 2. *ead.* Αὐτοὶ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B.* 1. *H. P.* &c. Ψευδοσολοικιστὴς Th. Mag. male in v. τεθνήξεται.

Sed recte *ψευδοσοφιστῆ* idem v. *ά*. *l.* 3. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.) Ita *B.* 1. *P.* Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At *Fl.* modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. *l.* 12. *col.* 1. Βουλόμενος) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. *Solan.* *ibid. l.* 13. Εἰσήγαγε) Hoc fuit initium Ms. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Cler.* *Pag.* 217. *l.* 11. Ἔχων) Nihil variare edd. addit Solan. *l.* 13. Ἐπιστάμενον) Bene *Fl. B.* 2. *P.* Ἐπιστάμενος male *I. H. B.* 1. *Ald. Fr. S.* *Pag.* 218. *l.* 16. *col.* 1. Ἀπαρεμφ.) Videtur *ἀπαρεμφάτῳ* hic abundare. Vide not. Graev. *Cler.* *Pag.* 219. *l.* 1. Ἐγὼ δὲ) ἐγὼ δέ σε *B.* 2. & *Amst.* Non habent *σε* ceterae. *l.* 4. Τετραπλῆ) Ita *I. H. P. B.* 1. &c. Τριπλῆ *Fl.* *l.* 13. Συνήσω) *συνήσων* *Fl.* *Pag.* 220. *l.* 3. Κακὸν) Sic *Fl.* & *P.* (& *B.* 4.) Κακῶν reliqq. *l.* 8. Παρῆξεν) Adoptavi ex *I. V.* 2. & G. Παρῆξαι cett. *l.* 16. *col.* 2. Νῦ) *νῦν* prave editum ante, & erat *νῦν* hic male in V. Sed mox *ν* tantum habet, etsi in impr. *νῦν* utrobique editum sit. *Solan.* *Pag.* 221. *l.* 1. Σολοικίζοντας) *σολοικίζοντος* *Fl.* omisso *κατανοῆσαι*. *l.* 6. Ἦ) *πιοῦσας* *Fl.* omisso *ἤ*. *l.* 7. Παιδία) *παιδεία* *Fl.* male. *Pag.* 222. *l.* 8. Σου) *σοι* *Fl.* *l.* 12. Ἐκλελοχότας) Ex G. & marg. *A.* 1. recepi. Λέοντας edd. *Pag.* 223. *l.* 1. Ἐξειλοχότας) Sic G. Λέοντας edd. *ead.* Πάρεστιν) *παίρεστιν* *Fl.* *l.* 2. Δύο) *β* *Fl.* *ead.* Λήψεται) Bene sic *Fl. Fr. P.* &c. Λήψεσθαι male *I.* cum *V.* 2. *l.* 19. *col.* 1. Λέγεσθαι) *λέγεται* edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum *φασὶ* ex Cod. V. in *φασὶν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγεσθαι* vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. *Reitz.* *Pag.* 224. *l.* 13. *col.* 2. Εὐθεία) *εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. *Reitz.* *ibid. l.* 14. Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν) In V. & impr. *τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ*, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se refinxisse testatur Solanus. *ibid. l.* 15. Οὖν) Ita ex V. restituit idem, in editis erat *τοῦ* sine sensu. *ibid. l.* 21. Φαμὲν) *φασὶ* editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. *Reitz.* *ibid. l.* 23. Κοσμίως) *κοσμικοῦ* Exc. G. *l.* 29. *col.* 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut *συν - οὖν* legendum. *Solan.* *Pag.* 225. *l.* 1. Εἶπε) *οὖν* *Fl.* *l.* 9. Καταρώμενον) *καθαρώμενον* male *I.* & *V.* 2. *l.* 12. Ἀφιστάναι) Lacuna est in *Fl.* ante

ἐφιστάνειν, & ἄμφω omissum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead. col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζῃ *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gesn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἴς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστην *I.* *l.* 12. Πέτεσθαι) G. duce cum Gesn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνεῴγετο) Lege omnino ἀνέῳγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἷς) καθεὶς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἷς cum L. hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Exc. *G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) Ex *Fl.* rescripsit Solan. Πείσηται *I. B.* 1. *H. P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπιδέκτου. Sed in V. tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox ΛΥΚ. inseruit Gesn. *l.* 10. Γὰρ) γε *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐναλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) Forf. δοκεῖ, Gesn. *l.* 6. Εἰ) Forsan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. I. B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὃν) ὃ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) Καθίσειν edd. cett. *l.* 5. Κάθισον) Sic Gesn. ex *Amst.* Κάθιζον cett. Κάθησον *I.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἕτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) Ex *Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἱκανῶς) Rescripsi ex *Fl. I. V.* 2. Ἱκανὸς cett. *l.* 4. Γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gesn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In cett. omissa. *l.* 4. Συννένευκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων C. Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψήξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσῃς) κατανομάσῃς *I. Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δὲ) Sic nostrae. Τε Gesn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli ex *I. Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H.* *l.* 13. Κατάπληξις) κατάθελξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242. *l.* 13. Ἐπωμίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπωμόσατο edd. priores. *Pag.* 243. *l.* 9. Ἰητρὸς) Sic edd. Lege ἰατρός. *l.* 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσσον Homer. *Pag.* 244. *l.* 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vett. Μοιχείαν *S.* & *Amst.* *l.* 7. Ἔκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἔκλυσε edd. priores. *Pag.* 245. *l.* 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. *l.* 8. Γε βούλει) καὶ βούλῃ ed. Gesner. *Pag.* 246. *l.* 2. Μυρία) μυρία male *I.* & *V.* 2. non cett. *l.* 7. Παρὰ) Bene *I. S.* &c. Περὶ *P.* *'H.* (& *B.* 4.) *l.* 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene L. *Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl. I. Ald. V.* 2. *S. Amst.* *Pag.* 247. *l.* 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in edd. prioribus. *l.* 14. Λόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248. *l.* 11. Ἐπομόσωμαι) Sic edd. *Amst.* ἐπωμόσωμαι. Gesner. ἐπομόσομαι, quem sequor. *l.* 12. Ἄμβροτον) ἄμβροντον prave *I.* *Pag.* 250. *l.* 2. Ἔρχομαι) εὔχομαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. *l.* 10. Παρὰ) Sic *S.* Περὶ cett. *l.* 14. Ἐπὶ) περὶ *S.* *l.* 15. Ἡρακλείη) Ἡρακλῆος Homer. *Pag.* 252. *l.* 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. *l.* 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. *l.* 16. Δὲ) Ex Hom. inserui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. *l.* 14. Αἰὼν) Aberat in *S.* & *Amst.* aderat in *P. B.* 1. *I.* &c. *Pag.* 254. *l.* 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. *l.* 12. Θανατωθήσῃ) θανάτῳ θήσῃ discretim *B.* 4. *Pag.* 255. *l.* 6. Τύχοι) τύχῃ) *Fl.* *l.* 9. Φλαῦρον) φλαύρου *Fl.* male. *Pag.* 256. *l.* 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. *l.* 10. Ἑτερεῖον) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt C. *Pag.* 257. *l.* 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit. *Pag.* 258. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer Asin. cap. 16, & Cyn. c. 13. *l.* 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. *Pag.* 259. *l.* 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα πέτρ. litera maiuscula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucadem petram.* Male. *Pag.* 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσωρί. *l.* 5. Λώπους) λωπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. I. Fr. B. P. H.* *ead.* Ἐσπάραξε) Sic *Fl. I. P.* &c. Ἐσπάραξε *B.* 1. 2. (& 4.) *l.* 15. Ἐσκωπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Etsi hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. *B.* 4.) *l.* 16. *col.* 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261. *l.* 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν *B.* 4. *l.* 6. Ἐπὶ θέατρα) ἐπὶ τὰ θέατρα ed. Gesn. Abest artic. ab aliis. *l.* 14. Χαιρήσονται) χα-

ῥήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὴν prave *I. l.* 10. Λιμὸν) λιμόν. αὐχμὸν *Fl.* puncto post λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Καταтрύχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I. l.* 6. Ἠκηκόητε) Sic nostrae. Ἠκηκόειτε Gesner. melius. An ἠκηκόατε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνούμενοι) An ὀνάμενοι; Pell. *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλείψει) Restitui ex Pell. & *B.* 1. 2. Ἐκλήψει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλέψει *Amst. l.* 7. Εἶτ') Sic vett. Εἶθ' *S.* & *Amst.* Εἴ τ' *Fl.* discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl.* At *I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S. l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omittunt cett. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox constanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl. l.* 15. Θήρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδᾳ) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδᾳ *I. l.* 7. Ἀμφιτρύωνι) Ἀμφιτρίωνι male *I.* & *Fl. Pag.* 276. *l.* 15. Δὴ) Δεῖ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἑκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl. l.* 5. Ἑτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl. Pag.* 280. *l.* 1. Φίλωνα) Φίλων' edd. priores. Φίλον L. *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I. Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὑτῶν *Fl. l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.* Αὑτῶν *H. S.* aliaeque. *ead.* Αὐτοὺς) Adspirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοὺς *I. Pag.* 286. *l.* 9. Διωκισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut Iens. voluit. Γεγενηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B. Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I. Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὑτῷ *I. Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl. l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr. Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως L. Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. *ead.* Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακοῦσαι) ὑπακοῦσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως L. *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι *I. Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl. Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B.* 2. haec duo verba omittit. (Desiderantur etiam in *B.* 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald.* & *H.* 1. *l.* 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B.* 1. 2. (& 4.) *P.* Aliae omittunt inscript. person. *l.* 9. Ξυνήρει) ξυνεῖρε *P.* *l.* 13. Κᾀκείναις) Bene sic *Ald.* *P.* *H.* &c. Κάκείνας male *S.* & *Amst.* *Pag.* 297. *l.* 5. Τοῖς) Bene sic vett. Τὴν male *S.* & *Amst.* *l.* 10. Τοῦ) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l.* 12. Ἀρχὴν) Legi etiam potest ὀρυχὴν, Pell. *Pag.* 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *l.* 3. Οὔπω) Reitziana οὔτω, mendose. *l.* 10. Θαλῆς) Θαλλῆς edd. hac priores. (excepta tamen *B.* 4. quae recte Θαλῆς.) *l.* 13. Ὡς τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag.* 299. *l.* 11. Μὲν) μὴ edd. Μὲν (ἴσως) L. *l.* 13. Τοῦτον) Nihil mut. edd. *l.* 14. Αὐτῷ) αὐτῷ edd. priores. *Pag.* 301. *l.* 10. Αὐτῇ) Sic Pell. Αὐτὴν edd. vulgo. *Pag.* 302. *l.* 12. Εἰ δὲ) Personam MEN. edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gesn. *ead.* Τραγῳδίας) τραγῳδίαις edd. antea male. *Pag.* 303. *l.* 2. Ὁ δὲ μηδαμῶς) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. *l.* 3. Ὦ Κρόνε — σοὶ τέθυται) Saturno ſacra fiebant; de quibus inprimis Macrob. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & menſibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari ſolita, ſed poſt in triduum propagata, primum ex adiectis a Caeſare huic menſi diebus, deinde ex edicto Auguſti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 deſinebant, quo ſolo fieri ante conſueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic ſupr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortaſſis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipſeos τῆς ὡς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, *qui, UT lucrum faciant, iniurias inferunt.* Lyſias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina eſt locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι ſimiliter ab Luciano dictum affirmem. Nec Ariſtophaneum Pl. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, ſatis mihi faciunt ad ſtabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid ſine gravi cauſa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀνανεύσω) Non agnoſcitur a *S.* & *B.* 4. illud ἂν, quod ante v. ἀνανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abeſt. Omittit etiam Mſ. Reg. 3011.

Pag. 2. *l.* 4. Ὥς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in pleriſque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente ſententia; quae ipſa quoque altero loco αὐτῶν poſtulat. Nec aliter vertit Eraſmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. *Fl.* & *Ven.* 2. recte prius habet; poſterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverſo haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν· absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philops. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. Il. H, 332, Τῷ σὲ χρὴ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἑπτὰ) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. Ἱστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. *Marcilius.* Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ.

Pag. 3. *l.* 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui sors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. *l.* 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *si quis universi imperii vim expendat.* Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia.* VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόραν ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ· neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινεύσῃ. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lect. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi αὐτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ᾆσαι, vel ᾆσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἅμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔτι καὶ βασιλέα) *La royauté de la febue.* Horat. *Non regna vini sortiere talis.* GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδιὰν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ᾆσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἐλθὲ, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδιά. SOLAN.

Pag. 5. *l.* 13. Ἀμφίημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. *l.* 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός· Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία· sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatius: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμημεκώς. Act. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aesop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὡλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσίοδος) Hesiod. Θεογ. 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὑγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαί τι· modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. *l.* 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) L. *Fl. V.* 2. *P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra Rhet. Praec. cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. *l.* 2. Χρυσοῖ . .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. Ἐργ. 109. Vid. Cler. Art. Crit. pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Πεδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen πεδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt;* nisi quod *boiae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Pers. III, 3, 15, *Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectio constructionis foret, de qua paulo supra, Mort. Peregr. c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ ταλάντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. *l.* 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: *καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu.* Sed pro ἔτι mallem ἐστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) *Rois de la febue.* Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. *l.* 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: *παρέξειν* nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τούτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. *l.* 4. Ἔπεμψα) Sic aliquoties *mittere* apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστὰς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐφιστάναι, exemplis docet I. Elsn. ad Act. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. *l.* 7. Ἐστὶ) Scribendum fuit εἴη. SOLAN. Obsequerer Solano εἴη rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla desunt dissimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. Z, 273 —4, Θὲς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαιρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀπόθνησκε, μήτε — δῶς σεαυτόν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστί μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rursf. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσησθε. Dissimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατειληφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessel. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elsner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτιῶν) Μονοχίτων ὤν. An μονοχίτων ὢν scribendum pro μονοχιτιῶν. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una *V.* 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baisio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους.) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elsn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Ἑρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. *l.* 5. Μετακοσμῆσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. *l.* 2. Ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, *ut Cybelae matri sese adiungant?* cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μνέες ἐκ τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. dissert. tertia μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα, οἳ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt.* At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, *eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt.* Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἐξέστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalitias, ne id quidem fas esto.* Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκηλοι γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Ms. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetae semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecyntio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde τυμπάνοις & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deûm notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρῶτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles νόμους συμποτικοὺς, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξεταζέτω, μηδὲ ἀναγραφέτω &c. μηδὲ λ. ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias factitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζέσθω intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. *l.* 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν. Vid. similiter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. ἀπερρίφθων pro ἀπερρίφθωσαν, & Solani ad Ἐπισκ. s. Contempl. c. 14, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis ἐπαιρέσθων pro ἐπαιρέσθωσαν frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciphr. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Ac III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων. Ibid. Ep. 52 pr. ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται. Lucianum rursus Iov. Trag. ς. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphr. III, Ep. 57. Structura vera τὴν περιττὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae, Plut. 694, τῆς ἀθάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit. Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν, modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240; IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) *Ceterum ante solemnitatem.* Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem. Verte *ceterum die ante solemn.* Nam clare distinguit inter longinquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. *l.* 7. Ἀποτρεχόντων) *Recurrunto*, ad domicilium scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc Luciani locum haec commentatur: *Ammian. Marcell. L. 27:* — adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant; *milites vero διμοιρίται nuncupati*, dupla stipendia merent, *ut docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus:* ἐρυμάτιον ἐφρούρεις διμοιρίτης ὤν. *Rursus in Chronosol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Arrianus:* καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἥν τινα μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. *Curtius L. V:* Itaque delectis equitum VI millibus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum res locusque posceret, pedestris acies erat. *Nescio, an hic Dimoiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet.* — Sed in Curtio recte iam *Dimachas* editum, qui & ἅμιπποι Graecis dicuntur, aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore loco *Diogmitae* legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter, quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid. ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοιρίας λαμβάνειν, *duas praedae partes accipere*, Dionys. Halic. VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθὲς) Sic recte scribitur in *Fl. B.* 2. & *P.* In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐ-τοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorem, quam ut hic inseratur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. *Saturnalibus non lavor diluculo, sed honesta & salubri hora.* Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variae autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἐκκλησ. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderis, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis ſolariis paulo operoſioribus, de quorum aetate inprimis copioſus eſt Salmaſius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibuſdam atque ſignis in ipſa machinatione ſciotherica deſignata. Qualis in uſu fuerit Palladii aetate, ſub ſingulis menſibus operis ſui ipſe annotavit; ac diſerte admodum explicavit Aldus in praefatione ad ſcriptores R. R. quae in noſtra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam deſignant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod ſi horis reſponderent pedes, ſequeretur, quod oppido abſurdum eſt, alios quatuordecim horis maturius, vel ſerius aliis coenaſſe. Sed tempeſtatum anni, ipſorum praeſertim gnomonum, diverſitas, pedum diſcrimen vel maius admittit. Add. ſupra Ὀνειρ. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομὴν) I. e. *προνέμησιν*. Vett. Codd. conſulendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum Pell. quam *προνομὴν*, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidiſſe. SOLAN.

Pag. 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legiſſe videtur interpres. Sed τὸ *παραπεμπέτωσαν* rectum eſt. Infra cap. 22, *καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων* &c. GUYET. Locus difficilior eſt. De ferculis eſt ſermo, quae a ſervo circumferebantur, quo ſuam quiſque ordine partem ſumerent. In eo duplex, ſi dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, ſi ſerius ad pauperem devenirent; altera, ſi ab eo feſtinantius ſeſe proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri noſtri hic exhibent, elicias? Si vulgatam ſcripturam ſequaris, *μὴ παραπεμπέτωσαν*, idem ferme erit, quod iam expreſſum eſt per *μὴ βραδυνέτωσαν*. Et ſic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adſtent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus ſaltem eſſet. Eumque ſenſum verba ſequentia admittunt, cum additur, *ἔστ᾽ ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν*. Hoc enim valet, *παραπέμπω*, *comitor*, *adſto* &c. Vid. Ἑρμ. cap. 72: *διαναστάντα δὲ ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου*. Adde Εὐχ. c. 1, *παρέπεμψε χειραγωγῶν*· & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur *παραπέμπειν τὰ πλοῖα*. Rurſus ſi *Fl.* editionis ſcripturam perpendas, alia prorſus ratio ineunda tibi erit. *Παραπέμπομαι* enim non eſt *comitor* &c. ſed *reiicio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Noſtrum luculentum Ἑτ. Δ. XII, ubi meretrix amaſio inter alia amoris ſui ſigna hoc profert, οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μηδὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereunto*, & ſic opponitur τῷ, μηδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem ſignificans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego poſteriori ſententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁπόσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non ſcripſit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confuſionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, ſi velint, primi invadere poſſint calices, ſed & remittere id poſſint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere viſum eſt, quamvis omnes libri noſtri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; ſine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Eraſmus videtur legiſſe προπιόντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives.* Sed vix poteſt locum habere: nam ſi vel pauperibus, vel omnibus ſine diſcrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem ſpiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic ſolent Graeci. Sic etiam uſurpatur haec vox Act. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An ſic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET. *Fl.* ſic dividit: Μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι· πεττευέσθωσαν &c. *B.* 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν &c. *Iunt.* autem ſic: εἰς τὸ συμπόσιον. μήτε ὀρχηστήν, μήτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἤν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua *Par.* fere conſentit. Solanus diſtinctionem Iuntinae mutavit. Geſnerus aliter: hunc igitur, quantum poſſumus, ſequemur, ut Latinis Graeca reſpondeant. REITZ.

Pag. 22. *l.* 4. Οὔτε λοιμὸς) Obverſabatur menti ſcribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legiſti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 3. Ἐν οἷς εἴην) Recte vertitur, *in quo ſtatu eſſem.* Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epiſt. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noſter ſupra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus inſtituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forſ. ὡς γὰρ νῦν. Ed. *Baſ.* ὡς δὲ habet. GUYET. Aſſentirer, ſi libri addicerent. Poteſt tamen vel ſine iis ita legi, quia perfacilis eſt in hiſce & ſolemnis permutatio, & ſine neceſſitate etiam mox bis δὲ rurſum conſequitur; verumtamen, cum uſitatiſſimum ſit Noſtro, in narrando ſic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ—τὸ νῦν δὲ—μᾶλλον δέ. Et ſingulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male diviſa ſint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita eſſe comparatam, ac ſi quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci iſtud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum ſit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte poteſt proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noſter, ſive Pauper, ait: Si univerſum humanum genus reſpicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tanta eſt inter univerſos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. Ἢ) Ienſii emendationem confirmant L. *Coll.* & *Fl.* In reliquis impreſſis prave legitur ἤ. SOLAN. Plus certe ſalis

ineſt, ſi iam cum Ienſio ἤ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ἤ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelſus, modo humilis*. Quare ἤ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae Ienſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ἤ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. *l.* 3. Οἷοι) Sic recte *Ven.* 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἷον. SOLAN. Οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum οἷοί εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaepiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἷοι εἰσιν omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigit: ego nondum; nam & mox rurſus ὑποδησάμενοι ἐμβάτας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. Ὀν. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lyſ. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄσπορος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte tranſitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πώγωνα, *alit barbam*. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, *Zephyreus ſpirans haec creſcere facit*. REITZ.

Pag. 25. *l.* 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. Ἔργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τούτου) Ed. *P.* mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γοῦν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in Dial. Mort. II fin. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσοῦτον, quasi *tantum*, *quantum* significaret, ut saepe solet; idque Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separationem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra, *vicos* voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum intersit. REITZ.

Pag. 26. *l.* 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum.* GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες forsan. GUYET. Non capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, *arrodo*, hic sit mutandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave vertas κοιτίσι, *cubilibus*: sunt enim *arculae*, in quibus mundus muliebris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi solebant. Hesych. Κοιτὶς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ᾗ γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. *l.* 13. Ἡμῶν) L. & *Fl.* recte. In reliquis impressis ὑμῶν· quamvis in versione sit *nostrûm*. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. *l.* 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Cicero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione absurda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φακὴν ἕψων δὶς ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλων ἄβρωτον ποιῆσαι. Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσοῦσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπεισπαίσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod. Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51, p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκοῦντες ἤδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν. Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω *invaden-*

di, *irruendi* poteſtate invenias iis in temporibus collocata; quae a *Λαίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, *παρορμώντων ἑκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν· προθυμίᾳ δὲ πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης*. Aelian. V. H. XII, 23 f. *ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι*, *irruunt, inſiliunt in fluctus*, armiſque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Noſtri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος ἐς ἐμὲ*, *ille irruens* &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paſt. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν lupus in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Etſi frequentius in mitiorem partem, de fortuito caſu, ut Aſin. c. 20, *ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα*, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον*. Ubi rurſus pro hoſtili invaſione. REITZ.

ead. l. 14. Ὅμηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a ſociis Ulyſſis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. *l.* 2. Οἴχεσθαι καὶ ταύται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum *ταύτας*. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud *οἱ* non ſatis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum poſtulet orationis ſeries. Coeperat enim, *ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ.* Poteſt tamen ab ipſo Luciano eſſe haec vel negligentia, vel figura, ut *οἱ* ponatur pro *σφίσι* vel *αὐτοῖς*, per diſtributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. *δὲ οἱ*. Ego enclitice ſcripſi, ut *οἱ* ſit dativus ab *οὗ*, pro *αὐτῷ*, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιῤῥεούσης τῆς κόμης) Ἀποῤῥεούσης τ. κ. MARCIL. Ὑποῤῥεούσης) In libris noſtris omnibus legebatur *ἐπιῤῥεούσης*, quod cum hic ferri non poſſit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἑτ. Δ. XII verſus finem, ubi recte in omnibus ſcriptum eſt, *ὑπέῤῥεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες*. SOLAN.

Pag. 30. *l.* 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) *In utilitatem publicam divitias habere*. Sic Philoſtr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, *ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν*. REITZ.

ead. l. 8. ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ) Non nimium ſibi arrogat, cum fingit ſe vocari a Saturno *τιμιώτατον*. Ille apud Theophra-

ſtum ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, ſervum pediſſequum, εὐωχοῦ, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαυμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus ferme impreſſis εἷς ὢν legitur, quod, quid ſit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἷς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non agnoſcit, lubentes exſulare & nos iuſſimus. SOLAN.

ibid. Εἷς ὢν) Delenda videntur. GUYET. Merito *Fl.* haec omittit, miſere enim ὢν repetitur unico tantum verbo interpoſito. Poſſem quidem coniicere πέπαυμαι εἰς αἰῶνα, *in perpetuum deſtiti*, ſcil. *regnare*. Sed non ſatis certo: ideo uncis illa ſuſpecta verba ſecluſi, ut ſimul eo facilius appareat, quo Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως. GUYET.

Pag. 31. *l.* 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: *ne frumentum vermibus corrumpatur.* Nulla eſt vox apud Graecos φθειριζέω. Sed eſt diſpeſcenda, ut in Mſ. φθειρὶ ζέσῃ, hoc eſt, *verme ſcateat.* Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, *vermibus plenus*: quamvis & φθειρὶ poſſit ferri. GRAEV.

Pag. 32. *l.* 1. Φθειριζήσῃ) Φθειριζάω, an φθειριζέω; GUYET. Alibi hoc verbum non invenio, φθειριάζω quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec tamen dicere habeo, num a ζάω *vivo*, adeoque quod vermibus quaſi vivat, an a ζέω *ferveo* ſit derivandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειριζέσῃ potius formaret, & ſupra etiam σκωλήκων ζέσας, *vermibus ſcatens*, habuimus, ita & hic forſan φθειριζέσῃ ſcribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἐλλειπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα. GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro *ſaltem* uſurpari videtur. Omnes autem libri noſtri agnoſcunt. SOLAN.

ibid. Ἑκάτερον) Σῦες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. *l.* 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ ſcilicet. GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) *Libido*, quod nota. GUYET. Nota hic τράγος pro libidine. MENAG. Non adſcripſiſſem, niſi ut pateret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea ſcribebatur συνεξελλέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμέναι) Συγκεκριμέναι legendum videtur. Τὸ συγκεκομμέναι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμέναι) Quid vulgatum συγκεκομμέναι ſit, nemo credo ediſſerat: idcirco reiecimus, & hanc vocem Luciano alibi uſurpatam, peropportunam, & reiectae ſatis ſimilem, ut errorem indiligenti ſcribae faceret, ſubſtituimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. *l.* 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἡδὺ legit interpres. GUYET. Ἔτι ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, ſi pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur ſententia, quam dedi, quamque Eraſmo etiam placuiſſe obſervo. GESN.

ead. l. 5. Ὥσπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde ſuſpicamur, excidiſſe in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥσπερ & σὺ, quod habent *S.* & *B.* 4. adſtipulante Mſ. Reg. 2954.

Pag. 35. *l.* 1. Εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte obſervavit interpres. Immo ſic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas menſas, nec ſplendidas veſtes eorum mirati; certi eſtote, eos ad vos ſponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philoſophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. *An non putas e diverſo, divites ipſos ad pauperum fores eſſe venturos, rogantes, ne ignobilem & ſine teſte ſuam felicitatem relinquant, neve inutilem & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire ſinant? Neque enim tantum ipſas divitias amant, quantum propter eas ſe felices praedicari.* IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, ſat ſcio, elegantes homines noſtram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. *l.* 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. *l.* 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e ſuperioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσέως ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. *l.* 5. Ἰσοδιαίτης) Sic omnes libri noſtri. De Baccho uſurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem eſſe ἰσοδιαιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde ſatis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis ſit ille ἰσοδιαίτης, ὁ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. A δίαιτα διαιτάω deſcendat ὁ ἰσοδιαιτητὴς, ut mox c. 36 habebimus συνδιαιτητὴν, ſed hic quoque nuſquam eſt. Fallor, an eſt ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton eſſe docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς ἐίσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiae dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων eſt. In eundem convenit, quod eſt apud Harpocrationem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionyſia agitet hoc genus. Idem nomen eſt, quod apud Heſych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων· ὑπὸ δὲ ἄλλων ὁ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurſ. Att. lectt. pag. 50. Luciano quidem reſtituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium eſt. GESN.

ead. l. 15. Πολλοὶ, καὶ) Οἱ πολλοὶ legiſſe videtur interpres. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. *l.* 2. Ἴστωσαν) *Diſcant.* GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς) Sic libri omnes noſtri. SOLAN.

ibid. Ὃς ἐπανθεῖ) Ὃς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non ſcripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium uſu ſatis notum eſt: conſpiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vide, quae ſupra ad Τιμ. c. 25 annotata ſunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων) Cenſebat vir clariſſimus Godofredus Maluynus legendum eſſe μονιοὺς τῶν συῶν

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μονήρης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnis: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν δίαιταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μουνιὸς proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μουνιὸς ἐκ θάμνοιο θορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα Ἔκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μονιὸς est μονόλυκος· pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. *l.* 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσονται. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἁλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores taciti irent, (fingamus enim ita) nonne id maxime vos ureret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?* Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαισθε, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, *si pauperes abirent taciti*. Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est *claudere oculos*, quod aliter καταμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: *Nonne id vos ureret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) *Fl.* vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. *Guyet.* Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπινεύσῃ sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. *l.* 1. Ὀπτώμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὀπτώμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Λεξ. cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα Ἀναβ. cap. 49, & confer Ἱστ. A, c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψῆτται habet Aldina posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, *gallinarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὠνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Λεξιφ. cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγῃ Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γάρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphr. l. d. REITZ.

Pag. 42. *l.* 10. Ἰσοδίαιτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδιαιτητὴν αὐτὸν αἰτιάσασθαί τι, *eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare.* GRAEV. Ἰσοδιαιτητὰς — συνδιαιτητὴν) In impressis omnibus legebatur ἰσοδίαιτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαιτητὴς affingere, verum tantum antiquumque ei afferere. Ubi enim usquam ostendas,

διαιτητὴν de alio dictum, quam de *arbitro?* Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. *S.* & *A.* exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 2. Ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προϊέμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. *Adeo*, inquiunt, *ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens*, sive *profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium.* IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum *invehi* &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. *Guyet.* Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. *l.* 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. *l.* 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: *Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis* [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] *quorum primum denotat eum*, qui se ipsum vocat, *alterum*, qui prandio est paratus: *& Lucianeus* Ἑτοιμοκλῆς, (*quem videbis cap.* 21) *per allusionem a* κλητὸς *dictus, cum alias talia sint a* κλέος, *quasi* paratus, si vocetur, *ut satis ostendit eod. cap.* 21 *in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem.* REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui ſuum de Hiſtor. Conſcr. librum inſcripſerat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi perſonae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἑτ. Δ. X & II memorantur Ariſtaeneti, fictitii eſſe videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἴκῳ, ut ſupra Philopſ. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρῖνος) De hoc, cum perſona Dialogi non ſit, non opus eſt ut ſolliciti ſimus. SOLAN.

Pag. 46. *l.* 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. *non effugies nos convivio excipere*, ſ. *quin convivio nos excipias.* GUYET. Conf. ſupra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. Φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. ſeu Ox. Codice legi φθόνοις, quod hic quidem quadrare poteſt. Sed tritum adeo & elegans ſimul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam ſi infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθόνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθόνοις in eius locum ſufficeretur. Ratio enim nulla aut remotiſſima aſſignari poteſt, cur verbum φθάνω ſolum *neceſſitatem* importet, quam in ea phraſi ſemper deſignat. SOLAN.

Pag. 47. *l.* 1. Ἐμπαρῴνησαν) Ni viderem, eiuſmodi maculas tot editiones inſidere, morari lectorem hiſce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῴ— in Mſ. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) *Strenue efferre in vulgus.* GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξιέναι) *Stilo perſequi.* GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, *& multa contumelia aſperſit philoſophos;* quam cum interprete, *& pridianam hominum temulentiam divulgavit.* Vide Scholia ad hunc locum. VITRINGA.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noſter poſt adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Aſin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciphr. III, 390, πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἑωλοκρασίαν) Sic Demoſth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Ὑποσόλοικον Luciani ſtili pro-

perantis. MARCIL. Ὃς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mſ. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γιγνώσκων palam corruptam eſſe nemo non videt; pro qua *B*. 2. & *P*. repoſuerunt ἀκριβῶς γιγνώσκοντα, quod, ſi per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiſcetur; neque credo, quidquam mutatum voluiſſe, ſed tantum prave exſcripſiſſe. SOLAN. Ἀκριβῶς γιγνώσκων) Illud ὃς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi gloſſa videtur, quae τὸ γιγνώσκων expoſuit per ὃς οἶδα, ut re vera exponendum eſt; ac, ſi quid mutandum, γιγνώσκοντα potius ex *P*. ac *B*. 2. reciperem; ſed & has ex conjectura ſic dediſſe ſuſpicor. Ienſ. ad Reviv. c. 13 f. ſoloeciſmum id vocat, exempla tamen ſimilis conſtructionis affert, atque eadem omnia, nimis ſevere, damnat. Nam adeo frequens eſt nominativi uſus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum ſit. Et mihi hic perinde erit, abſolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphraſin, *qui ſcio*. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. *quantum ad Indiam* &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Weſſel. duo ſimilia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem eſſe vulgarem: quare ex immenſa copia quaedam tantum de Noſtro ſubiungemus, ſi forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo ſimilia ὑμᾶς — ἀνεχόμενοι, & Κρονίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi ſtructura occaſionem ibi praebente) etiam Geſnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Act. Apoſt. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyſ. Or. de Ariſtoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἱππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοιν ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. *Nominativi pendentis*. Adde Kuſt. ad Ariſtoph. Plut. v. 277, ubi λαχὸν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticiſque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem verſ. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudſon. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittairium de Dialect. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ακ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire* &c. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripf. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ· quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἕξεις) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἥξεις, & in O. Ms. SOLAN. Quid est vulgatum ἥξεις, *venies?* quare lubens Florentinum ἕξεις arripui, & *retinebis* in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. *l.* 2. Ἀλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δεήσῃ) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. *filio Zenoni uxorem despondens*, non vero, *uxorem ducens*, uti habet versio: significat enim ἄγεσθαι υἱῷ γυναῖκα, *uxorem despondere filio.* Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαιρέᾳ infra. GUYET.

Pag. 50. *l.* 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincent utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτης) Alciphron etiam Ep. 54, III, fenem Stoicum primo loco nominat: παρῆν οὖν ἐν τούτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης. REITZ.

ead. l. 8. Δίφιλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱέος τοῦ Ἀρισταινέτου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου, υἱέος τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetum filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarior Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciphr. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστόκρεων ἀνέθηκε, Τῶν Ἀκαδημιακῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrum Φιλοψ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἕρμων) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. *l.* 2. Ἱστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων) *Et ut Deorum aliquem exceperunt;* non vero, ut ille verterat, *& ut quemquam ex praestantioribus salutarunt.* Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοὶ, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τούτο· ubi itidem perperam, *qui potiores habentur.* Sequitur ibi mox οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἴων) Φιλοψ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντῆρα) Hesych. Κλιντῆρες. δίφροι, κλῖναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντιθύρος· sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Οἰκ. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἡ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, ait, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni ἣν ad ὀρσοθύρην referas; & cum paulo post ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuae oppositam significat, ita quando de loco ianuae opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatius masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte ναὸς intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ἡ ἀντίθυρ, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διάθυρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil fere habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. *l.* 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Mausacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόσκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πάνυ) Lege Ἐπικούρου τοῦ πάνυ. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἶτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. *l.* 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciphr. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐρεύγεν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισπέπαικε, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam supra Ἑτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεσεν· Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεσεν) Bergl. ad Alciphr. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi ἐπεισπαίσας, & med. ubi ἐπεισέπαισαν dedimus, licet edd. ἐπεισέπεσαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro —εσαν, a πίπτω, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum ἐπεισέπαισαν sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & παρεισπεσοῦσα legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πίπτω composita, *irruendi* potestate sumta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino s. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὡς ἐνίοτε προειδότας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῷ τινι προαποδιδόναι τὴν βάσιν, *quas iam animo praecipiunt consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praeeant dicentibus* &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 1. Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ms. Ox. & *Fl.* recte. In reliquis ἐδεδοίκεισαν. SOLAN. Solan. iota deleto ἐδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἐδεδοίκεισαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἤλπιζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεῤῥώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, iuvat addere Nostrum supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. κατεπεπλήγεσαν, & paulo post ἐδεδοίκεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter ᾔδεσαν & ᾔδεισαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Mſ. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mſſ. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Mſ. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Mſ. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιντῆρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι) Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἑστιᾶσθε) In *Ven.* utraque mendose hic legitur ἑστιᾶσθαι. SOLAN.

Pag. 56. *l.* 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοίνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχοι τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. Ad quae Iebb. *Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos.* (h. l.) *De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciphr. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδοῦναι) Ita Cod. Mſ. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. *l.* 3. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

ſi quis Benedicti verſionem intuens *Herculem Pholenſem*, ullo modo concipere poſſit ea Latina facta eſſe ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Auguſtinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia eſt huius putidi commenti origo. Nam doctior Eraſmus noſter rectiſſime dederat, *Herculem apud Pholum.* GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiaſtes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum eſſe, vid. Hemſterh. ad Somn. ſive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβεῖτο) Hoc verum eſſe, adeoque Th. Magiſt. emendandum, vid. ſupra. Alciphr. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσειε) Iterum ὅ, τι ſcribendum, id quod requirit ſenſus. Recte interpres, *quid rideret.* IENS.

Pag. 58. *l.* 11. Παραστῆναι) *Praeſto eſſe, apparere.* Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστῆσαί μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elſn. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Noſtrum ſupra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διΐ. REITZ.

ead. l. 12. Ὀρεωκόμον) Lege ὀρεοκόμον. GUYET. Et ſic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiſcue. Suidas utrumque habet; ſed ſtatuit differentiam, ὀρεοκόμον montium, & ὀρεωκόμον mulorum cuſtodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod ſi verum, vulgata Luciani ſcriptura non erit ſollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum *P.* quidquam hic mutaſſis: recte enim omnia habent, quod ſexcentis eiuſmodi locis, ſi liberet, confirmare poſſem. SOLAN. Etſi φθάνω fere perpetuo cum participio conſtruitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθη συμμίξας· Noſter Vit. Auct. cap. 26, Tox. 2, Diſſ. cum Heſ. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciphr. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum cenſeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpres; ſed paſſive, ita enim ſaepe apud optimos quoſque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: *Si prius ad*

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. Bos. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, *pudori fuisset, nisi.* At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. Reitz.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροινίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia.* Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaeneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχόμην. Gron.

Pag. 59. *l.* 1. Ἐπεπώκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium caussa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτώκει. Sed nihili hoc. Quid statuam, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. Solan.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde disces, ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam.* Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praesuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigorniensi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! Solan. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. Reitz.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. Guyet.

ead. l. 9. Ἄτρεπτος) Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἄτρεστος, Luciano alibi etiam usurpatum Μυίᾳ cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere noluimus. Solan.

Pag. 60. *l.* 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. Solan.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἐῤῥαψῴδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 3. Ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελωτοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eiicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Μισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γνώμην. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios & ustores semirasos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mſ. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλήν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. *Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.* GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγύρεις Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciphr. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἱμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα· & Ετ. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adverſ. 319. SOLAN.

Pag. 62. *l.* 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione compacto, *ramassé*. GUYET.

Pag. 63. *l.* 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιῤῥίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὕπαιθρον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proiecisse.* Ἐπιῤῥίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀποῤῥίψαι, quod & Mſ. prae ſe fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θηρίον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicti interpretatio haec eſt: *vicinos advocaſſe, a quibus revulſa fera fuit ſervatus.* Quid Graecis ſit ἀνασπᾷν τὸ θηρίον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quiſquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾷν nuſquam eſſe revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec ſunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illuſtrandum nihil plane faciunt. In Mſ. nihil eſt praeſidii, in quo legitur quoque θηρίον, ſed veram lectionem ſervavit nobis editio Florentina, in qua veriſſime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulſis, effractis foribus, quas tibicen ille inſanus occluſerat, ut paulo ante Lucianus oſtendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαί τε τὴν θύραν, *at illum ſtatim ſurrexiſſe, & fores clauſiſſe.* Hae fuerant a vicinis effringendae, ut poſſet Dionicus ex illius furioſi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θηρίον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae;* loquitur de poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. *Fl.* tuetur etiam Mſſ. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θηρίον legitur. Ἀνασπάω quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. Θηρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) Interpres legit γεγενημένοις, ut qui vertat, *immo prorſum uſui futurus ad ea, quae poſtea contigerunt;* & forte id γνήσιον Luciani eſt. Poſſumus tamen vulgatam ſcripturam retinentes, commode exponere. *Non ſine Deo aliquo ad nos accedens, ſed & prorſus utilis factus ad ſequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium veniſſe, cum, ubi convivium iſtud in triſtem deſineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem ſponſus graviſſime, vulneribus obligandis tempeſtivus adeſſet. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένοις) *Fr.* & Cod. *Bar.* In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Ienſ. vulgatum defendit. Sed ſi ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixiſſet. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc conſtanter tuentur ubique libri omnes noſtri. Ego tamen ſuſpicor eundem eſſe cum eo, cui ſuum de Mercede conductis &c. libellum ſcribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς· vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quaſi *paratus*, *ſi vocetur*, ut ſupra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 ſub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus eſſe. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. *l.* 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemſterh. videndum Kuſt. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ariſtophanis ἐς τῶν σκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & poſt alia ſimilia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac poſteriore locutione ſedulo actum; ſed vid. ſi quid opus, eund. Kuſt. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Noſtrum ſupra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philopſ. c. 25. Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 174 ſuſpicatur, ne ellipſi quidem τοῦ οἴκῳ, τόπῳ aut ſimilibus opus eſſe in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Ariſtid. Or. Eleuſ. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in uſitatiſſimis illis & numero longe potioribus, ἐν & εἰς Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quaè vide Symp. c. 1, & Philopſ. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipſin eſſe; quid prohibet, quaeſo, eandem analogiam hic ſtatuiſſe? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phraſi, *ad Dianae*, *ad Cereris*, ac ſimilibus, *aedem* intelligi, nec quiſquam dixerit praepoſ. *ad* ibi genitivum regere, cur idem non agnoſceremus in Graecis? quando eadem eſt ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἃ παρ') Sic omnes impreſſi & Cod. Ox. Suſpectus mihi & hic locus eſt. SOLAN.

Pag. 66. *l.* 2. Εἴπω τι) Pone comma poſt τι. KUSTER. Scribe, εἴπω τι, κερ. *Guyet.* Bene. Et ſic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. *Ceratinae.* Stoici in his multi erant. Diog. Laërt. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noſter etiam ſaepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chryſippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thes. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. l. cit. SOLAN.

ead. l. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἱμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὄναιο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. l. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. *atque his quidem de rebus haec responderem.* Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, *de his rebus*, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iusserat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea *de rebus praesentibus*, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: *Haec ego praesentibus* (convivis) *pro defensione dixi.* L. BOS.

ead. l. 14. Ὅμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγῳδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ἢ λάθετ') Hom. Il. I, 533, ubi δὴ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: *Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens;* Erasmus, *Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum.* Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. *Haec terra est Calydon, Pelopiae terrae in transmarinis*, obiacens Peloponneso trans fretum, *habens campos uberes*. Res ipsa clamat. GRON. Eurip. Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud Heliod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: *iucundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur*; inepte. Verte, *ad obsequium*. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὦ Πρωτογένης, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, *mi Protogenes*, χάρις *ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum*. Sic & χαρίζεσθαί τινι est *consuescere cum aliquo*. Hesych. χαρίσασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι. Χαρίσασθαι *est dare. Dicuntur enim mulieres* χαρίζεσθαι, *quae ad concubitum sui copiam faciunt*. Hinc puella ἄχαρις, cuius flos virginitatis nondum est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est, laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta calumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192 AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem paedagogum inducit, III. Epist. 57 pr. scribens: ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου pro τόν. REITZ.

Pag. 68. *l.* 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulgatum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, & quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, adderem. REITZ.

ead. l. 12. Ἤδεισαν) Sic Ms. O. In reliquis ᾔδεσαν. SOLAN. Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus plusquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Aristoph. alio loco Euripidem ᾖσαν pro ᾔδεισαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἤδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἤδειν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἤδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἤδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquamp. dicas, sive ab antiquo aoristo ἤδεσα, qui certe formaret ἤδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. *l.* 15. Διεῤῥήγνυτο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῤῥήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elsner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. *l.* 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles.* Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae,* contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In *Fr. H.* & *P.* Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος· is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἕρμων. SOLAN.

Pag. 71. *l.* 4. Ἀφ' ἑνὸς) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur.* Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio.* Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἄνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocrationem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἄνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστρωπὸς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχω) Vid. Ἑρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 4. Ἔτυχε γὰρ πίνων) Ita Mſ. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis eſt, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἄξιος ὤν. Demoſthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil hactenus ab Ione admiſſum lectum eſt, quapropter hoc ſit meritus. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἄξιος, vel denique, quod propius eſt, diviſim ἂν αἴτιος, aut ἂν ἄξιος. Alias ad ſequentia reſpexiſſe putandus eſt, quod haud temere admiſerim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξύετο) Sic *Fl.* In reliquis ὑπεξύετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. *l.* 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc ſententia Menandri canentis, ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius ſpectat ſententia Luciani, ſapientiſſime hic monentis, inutilem eſſe omnem ſcientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque abſurdius eſſe, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipſe, qui profitetur & docet, nihil eorum praeſtat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Poſt haec verba in edd. praeter *Fl.* omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mſ. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, ait, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. obſervat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. *l.* 5. Ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rurſus Alciphr. Ep. ſaepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ θαυμάσιος mutato ordine dedit, (ſtudione, an incuria, neſcio, nec quidquam refert) additque: *Hoc loco praecipue quaſi monſtrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod ſi hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36*, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; *perinde erit, ac ſi dixiſſet Lucianus*, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mſ. Ox. eſt hic articulus. Deeſt enim in omnibus impreſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Diſcordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, niſi ſtudio *malum* pro *pomo* videretur dixiſſe Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. *l.* 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Mſ. Ox. eſt illud οὖν, quamquam ibi poſt μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίοντες, τοσαῦτα) Φυσιοῦσθε, quod hic impreſſi omnes habent, non agnoſcit Mſ. Ox. nec *Fl.* ed. & omnino abeſſe ſine ſententiae detrimento poteſt. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀποῤῥίπτειν) Abſunt hic & iſta a Mſ. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impreſſ. exſtant. SOLAN.

Pag. 76. *l.* 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Mſ. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δεῖπνον) Ultimus, credo, miſſus, (δεῖπνον alias etiam partem coenae eſſe, oſtendit Caſaubon. ad Athenae. IV, 20 extr.) ſicciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto eſſe Ματτύαν, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc ſuadent iſta Athenaei verba: Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anſerculos aſſos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in ſolemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴ πλακούντων, & convertitur *placentarum lautitiae*, non videbatur mihi uſquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *fruſta placentarum.* GESN.

Pag. 77. *l.* 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Inſigne exemplum, ut error ſoleat augeri, & quotidie invaleſcere. Verterat Eraſmus *piſcis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: ſed ne quid deeſſet, nunc video in hac editione Graecam vocem poſtremam quoque incipere ab maiuſculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos cenſemus interpretandum *piſcis ex ſartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, ſed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu reſcriptum eſt τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Λεξ. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hiſce connotat. Quod addit, *licuiſſe etiam auferre*; confirmant ex eodem loca ſequentia Κρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphraſis τῶν τραγημά-

των, s. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεσθαι· illud autem ταῦτα plane omissurus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio coniicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι, ψωμίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν *saepius usurpatum de tragematibus, & id genus aliis scitamentis*. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. *l.* 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαιρίας huius meminit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεῖα) Bergl. ad Alciphr. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poëtis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte consarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. profitetur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiicere, poni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. *l.* 1. Ἠ οἵη πότ') Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapis: id unum ego monebo, ἢ οἵη scribendum esse, ad quod proxime accedit *Fl.* ἠοίη· idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἠοίας & Ἠοίας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poëtae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa caussa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἢ οἵη πότ' ἄρ' ἦγ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροισιν.) An ἢ οἵη dixit alludens ad ἠοίας Hesiodi? vid. Casaub. *Guyetus*. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἵη, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἵη laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροισιν, & ἤγ' pro ἤγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἠ οἴη πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτ' ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἠοίη, *matutina*, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἴη probantem, i. e. μία, μόνη, *sola*, *praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. Reitz.

ead. l. 3. Προύχουσα) Προύχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. Guyet. Optime: nam sic versus constabit, qui iam claudicat, cum media in προύχουσα corripitur. Reitz.

ead. l. 4. Ἠδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἠδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. Guyet. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere*, *immo* vel *Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si vertas, *potior Venere*, *aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. Reitz.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. Guyet. Non video quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequentem habebis pentametrum, si mox παιδὸς resolvas, ut fiat trisyllabum παϊδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. Reitz.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισόμεθα) Lege ᾀσόμεθα, vel πολλάκ' ἀεισόμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. Guyet.

Pag. 80. *l.* 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & Ρ, 389, & Σ, 155. Solan.

Pag. 81. *l.* 11. Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε) Iliad. Λ, 233, & Ε, 187. Solan. Manifeste nimis παρῳδεῖ ad illud Iliad. Λ, 233, Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἥμαρτε & πὰρ, quod habent editi, immutandum censeo. Gesn.

ibid. Παραὶ) Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. Homerus παραὶ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. Solan. Ἅμαρτε παραὶ) Illud παραὶ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἥμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἅμαρτε mutavi. Reitz.

ead. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. *l.* 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciphr. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἷμ' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. *l.* 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατρεπομένας. SOLAN.

ead. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aeque dicatur ac ῥίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρέται συρέντες — ἐρρίπτουντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forsan ηὐπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam ηὐ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciphr. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνενεχθῆναι) An συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. *l.* 7. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, *Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus*, Solanus ita emendarat: *Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens.* Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. *P. l.* & *A.* In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, *quo sponsam fuerat abducturus.* REITZ.

Pag. 85. *l.* 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεθέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. Ἢ) Ex Mſ. Ox. & *Fl.* In *Ven.* vero utraque ἦ· in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλαὶ μορφαὶ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alcestidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus subiiciuntur isti, Τῶν ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto levissima mutatione ἐκεῖνό γε, & sic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι — φιλοσόφοις) Addam, quod Hemsterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obs. Crit. p. 79, qui versionem Erasmi, *Non esse tutum, cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis agitare convivium*, reprehendit, dicens: *Imperite admodum vocem* ἀπράγμονα *vertit*, cui non sit opus. Ἀπράγμων *Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non est:* πράγματα *enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo* ἀπράγμων. *Verte igitur locum*, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium *agitare cum huiusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores pravos, utpote qui in conviviis saepe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut saucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablati fuerint.* Haec ille: πράγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo Aristophan. Plut. sub init. ἀλλά σοι παρέξω πράγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. *l.* 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & sacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἱρῇ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noster mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepissime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θείη· male δοκέει rursus c. 29. Sed cap. 10 vicissim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοὶ δοκέειν, pro ὥς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Luct. § 5. Adde Philops. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὔνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὔνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil muto. REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105 C. Ἔρχομαι λέξων ibid. D. Ἔρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω *indicabo* II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι *permanebunt* IV init. Adde mox ἱστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἱσαμένων) Εἱσαμένων ab ἕζομαι *statuo*, *instituo*. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) *Syrium* vertas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἔμαθον legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. *l.* 1. Ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, *Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem postremus fere expressit, *Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱστορέω putat verti posse *incipio narrationem*. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἱστορέω, ac verte: *& ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum*, ea nempe, *quae meis annis antiquiora commemoro*. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμέες Ionice? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. *A.* 1 *W.* hic & Dial. seqq. fere omnes ex *Fl.* sint desumtae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδεῖξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. Ibid. pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα· quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In impress. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri. Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὔνομα· c. 19, οὔνομα ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τὰ εἴδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθήματά ἐστι &c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet, id ubique praeferendum, quod a communi Attica plurimum abit. Οὔνομα & τοὔνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256 A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: licet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Observandum hoc inprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2 D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὄπωπα) In marg. *Bas.* adscriptum: *Hoc itaque non minus Ionum est, quam Atticorum.* Conf. c. 29, ubi rursus bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling. Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: *unicuique etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.*

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. BOURD. V. Cas. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl.* ἐς enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. *l.* 1. Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συός) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέαται) Alias παρακέεται in singulari. Ut διακέεται & προσκέεται ibid. 134 D. & κέεται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέεται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικέεται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὔνομα ἐπικέαται, & cap. 27 ἀνακέαται αἰτίη, & cap. 34 κέαται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεται. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. *l.* 1. Κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμερέων) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aeque Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ῥάσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσων, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρῃσι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiae non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. *l.* 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante θάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένε. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνῃσι τῆς ἡμέρῃσι) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁδὸν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὸν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum ου euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερόν.) Ita fere aeque frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἱρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαιδ. cap. 3. Add. Selden. de Dîs Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Ῥητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. *l.* 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μεῖζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 s. REITZ.

ead. l. 7. Ἱδρώει γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatae Virginis lacrimantes efficere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quae novi, praecipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum* vel *praecipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At φορέειν pro *afferre, portare*, unde φορεὺς *baiulus*, usitatius Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἑορταὶ) Forsan ὁρταὶ, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχαται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσὶ, i. e. admissae, receptae. An ab ἀποδείκομαι, seu ἀποδείκνυμαι; *designatae, constitutae.* GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. *l.* 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεκώμεθα IX, 586 E. praeter illa, quae Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuant. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττεα pro Ἄττην· cap. 25 a. m. δεσπότεα pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύ-

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεὺς & Ἀριστέας, Βορεὺς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. *l.* 4. Πολλὸν) Satis iam audivi πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὺ enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε ὃ πάντα — ὤλοντο) Antea legebatur ἔστ' ὃ — ὄλοντο· & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtice. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχε forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἴχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & *Fl.* tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihique, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. *l.* 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξένον) Malim ξεῖνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνὴ) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abstin. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.
Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα
Αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα
Οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν
Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν
Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἕλκεσι τὸ σῶμα πιμπλάναι, συντήκειν τὸ ἧπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

posf. quaest. L. VIII, Quaest. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Addit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363: Διὸ τήν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρῶνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθύϊ γράφουσιν. L. Bos. Adde Wessel. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. Reitz.

ead. l. 8. Οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι) Illustravit ex hoc etiam loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versiculos: Τοὺς ἰχθυοπώλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ· Ὀψοφάγος γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. Gesn.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν· ἔνιοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ᾽ ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. Reitz.

ead. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & *Fl.* recte. In *P.* δέκομαι, in reliquis δέχομαι. Reitz.

ead. l. 16. Παρ᾽ Αἰγυπτίων) Forsan Αἰγυπτίοις. Guyet. Παρ᾽ Αἰγυπτίοισιν ἔνιοί εἰσι οἳ) Prave antea in omnibus impressis legebatur hic παρ᾽ Αἰγυπτίων &c. In M. & *Fl.* melius παρ᾽ Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἳ. Sed sic satius visum locum re-

fingere, ex utrisque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & σολοικίζουσα scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. *l.* 4. Ἄττης δὲ γένος Λυδὸς) Vulgatius Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττης, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἄττης dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥέην ἀπικέεται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἥκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἥκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἄνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπίκετο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etsi hic forte ἐπικέεται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. *l.* 2. Ἄττεα) Pro Ἄττην. Conf. supra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἥρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Crass. 1011, ἣν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἱ δὲ Ἥραν, οἱ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κείνην) Pro ἐκείνην, recte, ut rursus infra § 60. Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κείνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrum ἐκεῖνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκεῖνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκεῖνον IV, 256 C. ἐκεῖνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίην) *Ald. Bas. Hag.* ἀπ' Αἰθιοπίην, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones μιξοβαρβαρίαν defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταΰγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 4[illegible], tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

sit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης· nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) *Et elephantum cornua.* Vulgo *elephantum dentes* dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptas taurus in astra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore:* hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. Ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέχω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. *l.* 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστί τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ της Συρίης Θεοῦ· Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τάδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

ρειν sufferre, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροὺς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαθυαίδιον, lege βυτναίδοιον. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τεῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἐόντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἐόντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. *l.* 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

λεῖ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰητροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίεε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἔχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἄρξατο) Quia ἠλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἴχετο, & ἄρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Differt. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulserint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἄκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἴκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἦγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. *l.* 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἣν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾶδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾶδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξενέεις) Προξένεε legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Etsi προξένεε magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενέεις pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, *dicam*, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in έω carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. *l.* 6. Γυναῖκα καὶ βασιλίνην) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτῃ) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimusne, absque MSS. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passi sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Lucianeo *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφρήτῃ, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτῃ tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἔνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Ceraunο pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὥρην) Sic spiritu tenui *B.* in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίην ὤρην ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

ſpiritu, μηδεμίην ὤρην ἔχειν ἁρπασθεισέων, *nullam raptarum curam habere.* Adde Noſtrum ſupra de Aſtrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. *l.* 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξεσθαι pro ἐπιδείξεσθαι Ionicum eſſe, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Λίσσετο) Ἐλίσσετο, ut ſupra. GUYET. Etſi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & ſic c. 22 med. λίσσετό τε καὶ γούνων &c. Poſſis tamen coniicere, augmentum a ſcribente omiſſum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem abſorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσετό, credibile eſt, & hic ita dediſſe auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & uſitate, nihil ſatis certi ſtatuas. REITZ.

Pag. 104. *l.* 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum eſt. REITZ.

ead. l. 13. Τρωῦμα) Ego τρῶμα verum credo Sic τρώματά Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac ſaepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αυ eidem ſit ωυ, ut θωϋμαστὰ pag. 1, & ſexcenta ſimilia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum eſſe, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & ſexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. *l.* 1. Ἀπεκέατο) Etſi ἀπικέετο ſupra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἔχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inuſitatus, (vide modo ſupra plus decies Cronoſ. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita ſcribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὖτις) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὖθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὦν) Pro οὖν millies apud quoſvis Iones & Noſtrum ſupra de Aſtrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὦν, & ſupra non ſemel. Nec obſtat, quod in Hippocr. ſaepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, niſi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἄρχετο) Vid. ſupra c. 17 f. ἄρξατο, & mox οἰκοδόμεον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἅπτετο &c. itidem ſine augmento; & c. 24, ἄρχετο rurſum. REITZ.

ead. l. 16. Νηὸν) Non auſculto Codici W. νεὼν ſcribenti. Νηὸς Herod. II, 170 D. & paulo poſt ib. quater. Et ita bene Noſter infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. *l.* 4. Ἦν) Iam contracte: at ſupra ἔην, c. 18 poſt med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐὴ apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Niſi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiuſdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phraſis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et ſic ſupra c. 19; cumque & ἅπτετο adiungatur, non ἤπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. *l.* 2. Ἤνεικε) Ita ſcribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὔποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque *deſtitit* reddidit. Nimirum Stratonice, cum fruſtra Combabum in amorem ſui pellicere omnibus viribus contendiſſet, Combabus tandem oſtendit, ſe μεγάλοις μυστηρίοις non eſſe aptum; quippe qui id ſibi exſecuiſſet, quo virum potuiſſet agere. *Illa itaque, viſis, quae nunquam ſperaverat, ſic quidem a furore illo deſtitit, nunquam tamen amoris oblita eſt.* Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὔκοτε, non οὔποτε, ſcripſit Ἰωνικῶς, ut ſupra c. 14 med. οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. IENS. Certe οὔκοτε leg. etſi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter ſuſpectum, quia ſexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, *tenuit ſe, conſtitit furoris*, vel, *quantum ad furorem.* Homerica dicendi ratio, id eſt, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, *vox faucibus haeſit.* Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, *er hielt an ſich.* Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἅλμη, *conſtitit mare.* Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθε φίλοι, ut noſtri, *halt! continete vos.* Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης· & Il. N, 747, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. Servemus itaque erudito ſcriptori ſuam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni ſunt. Alioqui facile eſſet legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὔκω ἐκείνης ἔσχετο, *non amplius tenebatur illa inſania.* Sed melius eſt nihil tetigiſſe. GESN.

Ibid. Ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. Ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἴσχετο legere. Verum non *ſervandi, perſeverandi*, ſed *deſinendi, cohibendi*, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam, curſum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *ſiſtere*, modo pro *pergere, obtinere*, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὡς εἶχεν ὀργῆς, *qua ira percitus erat*, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μανίης ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἴχετο τῶν ἔργων, *opus ſtrenue aggreditur*, vel proprie, *gnaviter urgebat coepta*, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοίης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. Il. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 7. Ηἶεν) Sic M. In pleriſque impreſſ. ἤιε. Sola *Fl.* ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. *l.* 5. Εἵνεκα) Non audiendus W. Εἵνεκα & εἵνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἵνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἵνεκα ſequente vocali, & εἵνεκεν ſequente conſona edatur contra euphoniam, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδέξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. *l.* 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc neſcit? REITZ.

ead. l. 17. Αὖθις) Scribe αὖτις. Quod vid. ap. Maitt. p. 133; ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὖτις recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diss. Sed cum & alibi hoc Dial. αὖθις editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὖτις *S*. & *B*. 4.

Pag. 111. *l.* 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Asin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. *l.* 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδήσατο. SOLAN.

Pag. 113. *l.* 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. & impr. omnes, (excepta *I.* quae ἀποκέκριται.) Nisi quod *Fl.* prave ἀποκέκρανται. SOLAN. Iuntinae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγαθος) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἵδε τριηκοσίων ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: *etiam hi statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιὰ est τετράπηχυς vel ἑξάπους· at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

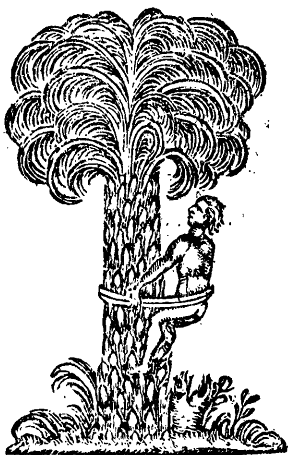
ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsan, GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάσῃ) Ex variatione *Fl.* & W. facile colligitur, ἀγαθὰ ξυμπάσῃ legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοὺς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. *l.* 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induviis circulum mira pernicitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots.* Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi aborique inductis circulum.* Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique indutis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succisis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

ſuo ſcandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gaviſus ſum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum noſtra emendatione, &, ut ſpero, non ſolum eam approbabis, ſed plauſum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. ſequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diverſae (quae ſc. eſſet, uti Ienſius emendare iuſſerat & ex W. reſtituimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων) Puto, Lucianum ſcripſiſſe τῶν, Ionice pro ὧν, ut paſſim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὃν ſcriptum ſit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies ſeptem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae ſunt erecti, perſiſtit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Ienſius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπιᾶσι) W. & *Fl.* aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεῖνον πρόσθε κείμενον κατίασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic M. & *Fl.* In reliquis ἐπικέαται. SOLAN. Etſi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etſi deinde non facio idem, quia ob utriuſque frequentiam probabile eſt utrovis more dedita opera ſcriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic ſcripſimus, ut ſupra c. 1. In omnibus impr. & ipſo M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγαθος &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγαθος) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde ſit, facile perſpicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin ſcripſerit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum maiuſculae huius formae, tum minuſculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens eſt, permutentur, intuenti conſtat. Quam conveniat γῆς ſententiae, ex verſione noſtra apparet: quam nihili ſit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiſerunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic ſcribi oportet. *Fl.* tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & *Fl.* ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόνηος) Quidquid ſit de uſu aliorum ſcriptorum, qui neſcio an hic ſatis inter ſe conveniant; hic certe auctor partibus templi ſic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *veſtibulum*, ſit locus ſubdivalis, magnus, centum paſſuum, non ipſi modo portae, orientem ſpectanti, obiectus, unde nomen habet, ſed ad latus boreale, (non item ad auſtrale, nec ergo aequabiliter) multum excurrens, in quo phalli poſiti. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus aſcenditur in crepidinem duos paſſus altam, cui templum ſ. aedes impoſita eſt. Hic *pronaus* eſt, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis ſubnixa, tectum commune ipſius *pronai*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, ſuſtinentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἤσκηται θύρῃσι χρυσέῃσι, *excultus eſt valvis aureis*, non quaſi ipſe ſit clauſus; ſed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu ſuo, *argumentis*, in quibus deſcribendis multi ſunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam; quae *cella* ſaepe Latinis eſt, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caeſaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diverſus hic & minor eſt θάλαμος, interior & ſanctior receſſus, cum choro templorum noſtrorum comparari qui poſſit. Alius eſt in Cnidiae Veneris templo ille νεὼς, ſ. σηκὸς ἀμφίθυρος, auguſtior, quaedam aedicula, cui incluſa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, poſticum templi, plane ſeparatus & bene munitus ad theſauros aſſervandos &c. GESN.

Pag. 116. *l.* 1. Θύρῃσί τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. Ἤσκηται) *Elaborata eſt*, *inſtructa*. GUYET. Habuimus crebro ſupra, ut Amor. c. 3, ἠσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκετο. Rurſus ibid. 33. Imag. 11 poſt m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσεον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἠσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἠσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύσεῃσιν) W. recte. In impreſſ. omnibus χρυσέοισι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & ſupra. GUYET. Verum eſt, ἔνδοθι proprie eſſe *intus*, ut Hom. Il. A, 243, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem ſenſu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν &c. Exemplorum ſatis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος) Nihil opus eſt emendatione. Adſpirationem enim ſic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὥς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & ſatis patet in compoſitis ἀπικνέομαι & ſimilibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἑσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adſpirata plerumque adſcita, ut ἀφ' ὁκοίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὁκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλὴ ib. p. 9; ἀφ' ἑωϋτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἑωϋτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rurſus ἀφ' ἑωϋτοῦ, & ἐφ' ἑαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed deſino nugarum. Reitz.

ead. l. 11. Ὧν) Sic W. & *B.* 2. recte. Sic enim poſtulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mſ. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὖν. Solan.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. Solan.

ead. l. 15. Ἧτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα) Interpretandus hic locus eſt de Iove Dolicheno, auctore Luca Holſtenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. Almel.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσεοι) Adſcripſit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero ſatis deſignaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non poſſideam, locum inveſtigare nequeo. Reitz.

Pag. 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impreſſi. M. & *Fl.* φέρουσι, prave. Solan.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροισιν ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holſt. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta *Fl.* ſcriptum erat ταύροισι. Solan.

ead. l. 3. Εἵματα) Scriptura haec ex W eſt. quam nos lubenter arripuimus, utpote praeſtantiorem vulgata ὄμματα. Solan. Potius εἵματα ſcripſi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etſi εἵματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & ſpir. manus eius erravit. At recte adſpirari, ut ſexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. conſtat. Reitz.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἥρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri noſtri exhibent. Mallem σοι. Solan.

ead. l. 6. Ξύμπαντα) At Herod. σύμπαντα ſemper. Reitz.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει) Bene monuit Hemſt. adeundum Kuſter. ad Ariſtoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Ariſtoph. loco obſervare, ſtatuarum capitibus apud vett. lunulas addi ſolitas fuiſſe, ne avium ſtercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vett. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. Ξ, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέαται) Cur iam non etiam περικέεται emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, κέαται — θρόνος, & ibid. iterum &c. Et ἀποκέαται c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κέαται plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi ἀναπεπτέαται, *patefactae sunt*. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδεες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδεες· πολλοὶ δὲ οἰνώδεες· πολλοὶ δέ πυρρώδεες*. Sed nescio, anne illud *οἰνώδεες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. Οἰνώδεες etiam in W. esse, sed ante πολλοὶ, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN..

Pag. 118. *l.* 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέῃ) Mallem ἐσορέῃ, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet ἐσορέει. GESN.

ead. l. 12. Σημήϊον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἕστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν. Ἡ δ' αὖ θυγάτηρ γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. *l.* 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέαται &c. REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιεῦσι & ποιεῦντας dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενειήτεω) De barbato Apolline Macrob. Sat. I, 17 & 18. Plane πολιὸς, *canus*, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενειήτεω) In nullo nummo barbatum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. *l.* 4. Ἓν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἓν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλῳ, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἓν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ στετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἓν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, opiione neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱρὸν πρῆγμα — οὐδὲ ἴδιον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προς. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηρεῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto GESN.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo ὁκότε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μέν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rurſum tangere; ſed quia Solan. ait, emendatum eſſe, vid. cap. 6, & videbis, nihil intereſſe. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ ſubaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutiis uſitata; vide Heſiodi ſcut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ ſaepiſſime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 ſeqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obſ. ad Herod. pag. 26, qui ſaepe αὐτοῖς, ſaepe aliud nomen praemiſſum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἱερέων) Admodum veroſimilis eſt cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἱρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. *l.* 1. Νεὼ) At hoc potius Atticum eſt: quare mallem νηὸς, ut iam plus ſexies ſupra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοίνυδε) Sic reſcripſi, cum invenirem τοίνυ δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc ſemper ſcripſit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκηται editum, & ἀφιγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορὴ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poſcebat, ego pro ἀφ. repoſui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡμολόγεε) W. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 6. Χειροήθεες) In omnibus impreſſ. χειροήθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχαται) An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσί; ſupra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum eſt iuxta interpretis expoſitionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, conſtituti. GUYET. Ἀποδεδέχαται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχαται aeque ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum ſuſpicatus eſt Guyet. quod & hic ratione ſignificatus non malum; ſed quia formatio potius eſt ab ἀποδέχομαι, nec illud ſenſum abſurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. paſſivi Ionibus frequens: ita γεγράφαται, τετρίφαται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & *Fl.* In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & *Fl.* In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιρεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεύς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. *l.* 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὅτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἔρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & *Fl.* haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσεον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέετο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσεον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrum αὖτις &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχεν) Ita M. In *Fl.* εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN.

Ἔχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστεὼς) Legendum arbitror ἐφεστεῶς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. *l.* 16. Ἀλεκτρυὼν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & *gallum* Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte ſcripſerat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de caſtrato poteſt uſurpari, quî eſt ſine lecto coniugali. Nam ut Ἤλεκτρα dicta eſt ſecundum Scholiaſten Euripidis in Oreſte, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι χόλῳ Κλυτημναίστρας· ſic & ἀλέκτωρ poteſt dici caſtratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea ſignificatione reperiuntur exempla, ſed dumtaxat in feminino, forte & in maſculino Lucianus uſurpavit, ut ſit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. *l.* 3. Ἀπαιτέεται) Ἀπαιρέεται dediſſe arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὡρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum ſpiritu, quod malim, quia ſic ſtatim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ ſunt ſigna ipſa, antiqua religione ſacrata, Dii quaſi ipſi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, *numina:* σημήια horum ſignorum imitatione expreſſae imagines. Ut lucidior eſſet interpretatio, τὰ ἱρὰ *Deos* reddidi. Poteram etiam *ſacra*. Ovid. Met. X, 696, *Sacra retorſerunt oculos*, de ſimulacris. Iuſtin. XXXVI, 2, 13, de Moſe, *ſacra Aegyptiorum furto abſtulit*. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe eſt apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc ſolemne. Si ἐνιέναι ſimpliciter eſſet *incendere*, ſtare poſſet πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum ſuccendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πουλοὶ legi. An igitur Noſter hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam ſcilicet elegantiam neſcivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) *Sacra*. De φορέουσι ſaepius ſupra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, ſine auctoritate. Licet recte forſan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, ſed alibi quoque in hac Diſſert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auſim. Tum ne verum quidem eſt, φορέειν ſemper Ionibus dici, ut ſupra ſatis indicatum. REITZ.

Pag. 127. *l.* 11. Ὄργια) In omnibus impressis & Mſ. M. legitur ὅρκια: Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὅρκια hic velint, non intelligo. Ὄργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεῦσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mſ. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται· inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. *l.* 8. Ὕπερθε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil muto. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) *Observato septem dierum numero.* Mſ. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, *novem dierum numero.* GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi *cavere* aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, *vitare indecora*, & Aesop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Act. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse *observare, exspectare*, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & *observata, captata pastorum incuria.* Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὴ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphr. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. *l.* 5. Δικαιέουσι) Sic *V.* 2. M. & reliquae δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerat, cum ſententia poſtularet, inſerui. SOLAN.

Pag. 130. *l.* 1. Ὕδατί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioſeph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iuſſit. Sed non ſolum locutio convenit; verum & ritus quidam Eſſeniae ſectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Ioſepho deſcribuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum veſtigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. χρεόμενος, ſed a recentiore manu eſt litera χ, unde conſtat, primo ſcriptum fuiſſe ῥεόμενος. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram ſuſpicor, & licet in aliis compoſitis ſaepe α in ο migret, & viciſſim, tamen hic diphthongum αι ſervandum arbitror, quia in ceteris compoſitis manet, ut χαμαίβατος, χαμαιγενής, χαμαικλινής & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Heſychio, qui χαμώκοιτος cum ω ſcribit, non etiam χαμαίκοιτος ſit ſcribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὖτις) Ita recte M. *Fl.* & *B.* 2. Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τόδε πατρόθεν οἶκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, *& quod ex patria cuiuſque venit, id denuo apud ſe recipit;* citerior, *atque hoc e patria domi recipiunt.* Immo *atque id ab patribus*, maioribus, *in domibus* & familiis ſuis *retinent.* Teſſera illa & coniunctio hoſpitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conſervaturque. Neque ſane mox dicerem *ſumtis libamentis* ἐπισπείσας, ſed datis & fuſis libamentis. GRON. Non perſuadet mihi Gronovius, οἶκοι δέκεσθαι ſignificare *in familia ſua retinere.* Eſt ſine dubio οἶκοι δέκεσθαι opus hoſpitis, qui domum ſuam aliquem recipit. Itaque τόδε πατρόθεν ſignificare puto, *quidquid eſt ex illa patria, quae ipſis aſſignata eſt.* GESN.

Pag. 131. *l.* 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram ſanctam inviſunt Chriſtiani, ſtigmata referunt, hic ſervatoris in cruce pendentis, ille ſepulcri, alius alterius alicuius rei itidem ſacrae. Quae ſuperſtitio non ridicula tantum, ſed cum ſummo dolore coniuncta, quandoque etiam non ſine ipſius vitae periculo eſt. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota ſacris illis figuris cooperta

funt; quoque plura ftigmata gerunt, tanto fanctiores habentur: fancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo ifto facro initiati funt; fed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera fanctitas eft, animi maculae abfterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierofolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρποὺς) De *carpis*, manuum partibus, hic fermonem effe, perfpicuum eft; fed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus eft Auguftinus, verba Pfalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum fit, *labore manuum tuarum vefcitor*, bene obfervante Gatakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. fupra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demofthenis Encomium, quod fequitur, non effe Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: fatis prodit ftilus. Attamen Thomas Magifter ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianeum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria effet Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι) Si ridere Ionifmos in animo habuiffet frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, five perpetuos σι, σι, σι, fibilos, potuiffet & in hoc imitari Herodotum fepties ita iungentem p. 262 D. τούτοισι ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοισί εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον· ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Pauf. p. 259, 9 ed. *Fr.* referente Maittair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte obfervante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἱκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἱκάνω Homerus ait, & ἱκάνω *invado* fignificat, poteft *quemcunque invadam* etiam fine ulla ellipfi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλι fcriberet; ita enim ablat. five dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut faltem πόλεϊ corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etfi fcribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad fcripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de *virginibus* antea dixerat; nifi mox a fe id praeftitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositititius est. Vid. notas ad c. 24. *NB.* edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum *κακοζηλοῦντος. Marcil.* Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis depromta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. *Διατριβὴ* indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Iun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versioni inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἕκτης ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obiisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lusit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

— *ead. l.* 5. Θερσαγόρας) Quis hic ſit, neſcio. Poëtam fuiſſe, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemſt. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ Θεὸς, ἱλάσθητί μοι, poſt exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticiſmum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit:* Hic Therſagoras poëta eſt. *Debebat:* Therſagora poëta, quonam, & unde? — At Geſnerus vel ſine hac admonitione priſtinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accuſ. c. 20 f. & 33 pr. Adde, ſi vis, Aeſop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta ſint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienſis interpres accipit, ac ſi mutetur perſona, & cum antea locutus fuerit Therſagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in verſione, quam vides eſſe: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc ſententiam admiſit ab Melanchthone, qui prorſus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus eſt deambulatione.* Sed profecto non ita eſt, & continuatur perſona Therſagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc ſalutare optans.* GRON.

ead. l. 7. Ἴστε δήπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico ſtatua intra urbem, quam a Polyeucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurſ. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum eſſe.* Mſ. τοῦτον Πτολεμαίου νεώ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεὼ, ut & legiſſe videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor eſt Aelianus Var. Hiſt. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo ſtructi mentio eſt apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, neſcio quam bene, Marſhamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic ſignari dicemus, & ſcenam dialogi eſſe in Aegypti Alexandrea? Nolim ſane hoc ſolo argumento: cum praeſertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatibus quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην· ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in ην terminatur, quam in η. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἄρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatius esse, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etsi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοίμην ἄν σοι) Legendum puto συμβαλοίμην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. *l.* 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐῤῥοίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum versuum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῳ) Ἐγκλιτικῶς & Attice τῳ pro τινὶ, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: *cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus.* Cur non? *cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum.* Sic & statim, καὶ σὺ δή μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, *& tu certe mihi videris verborum dolicho devictus;* cum sit vertendum, *& tu mihi videris in carminum stadio vicisse.* GRAEV.

Pag. 135. *l.* 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam suppeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δή σοι) Δή τοι forſan. GUYET. Ὡς δή σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & *Fl.* σὺ, ſed ne ſic quidem ſatis explicita. SOLAN. Ὡς δή σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατοῤῥωδοῦντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae cauſa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμὶ) Ut ſupra ſaepe vidimus ὅλος εἰμὶ, *totus ſum in eo*; ita hic *potior ſum*, pro, *magis eo inclino*, uſurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὁμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiaſtes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falſum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo ſenſu oratoribus eſt frequens. Conf. ſupra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemſterh. reddit, *e re mea narras*; ac Scholiaſten Ariſtoph. leviter reprehendit. Quia πρός τινος λέγειν proprie eſt, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo ſtare*, i. e. *a partibus* alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὁμήρου, erit: ſententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adſcribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθ.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. *l.* 1. Ἐπεί γε μὴ) An μήν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρὲς) Hom. Il. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demoſth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεωρᾶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Reſpicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχρᾶς καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Μίμων) Sic ſcripſi, erat enim μύρων nullo ſenſu, cum Heſychius nos doceat, Κορδακισμοὺς eſſe τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripſiſſe videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. *l.* 1. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exſtat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praeſtantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

ϑὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῷ γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἧκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perlectis Ol. & Phil. aliisque multis, haec verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53: *Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moenia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra castra?* SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἴσθοιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. Ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m. 172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Philostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur: unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M, 323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις [ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅτι ἂν ὁ θεὸς διδῷ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiamsi quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28: Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰκίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὀρνέων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι κἂν μεταβάλλῃ τις τὴν δίαιταν, κἂν ὄρνις εἶναι νομίζηται, ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμενος. Itaque *caveam* vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Κἂν ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem verbis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth est Il. M, 322, *cuius summa:* Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si *post bellum* reddas Homeri sententiam: nam *post bellum*, esset *bello patrato*, quae minime dictant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε Ἔσσεσθ', id est, *quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus* &c. REITZ.

ibid. Μυρίαι) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομὴ, ubi corrupte legitur κυρίαι, & deest vox αὖθις. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καίριος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. *l.* 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παῤῥησίαν — ἀνειμένος) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοίην) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. *l.* 1. Τὴν σὺν) Lege σήν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοὐμὸν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic *H. Bas.* utraque, *Gr.* & *Fr.* Reliquae Στυππίαν, &, quod mireris, *P.* & *S.* quae Στυππίαν retinent, *Smyrnam* vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἢ τὸν Ἰωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. *l.* 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniiciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι.... ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum.* Vid. Eur. Τρ. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Νεφ. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων sit solum Atticae, sed *splendidas.* Videtur tamen neque altera illa exsulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάψας. Vid. Casaub. ad Athen. V, 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit. min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53, qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *murus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) An ὑπό; GUYET.

ibid. Ἔρωτας θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tractat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quinque celebria Atticae iudicia recenset, tum Areopagum eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἠξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἁλιρροθίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμενίσι καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII & XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοικήσεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commorationem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus. p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεὰς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. *l.* 3. Οὐδ' ἂν εἷς) Respicit ad formulas Demosthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἷς ταῦτα φήσειε· c. 39, οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demosth. π. τῶν συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecuti immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται . . . ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἄν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώμιον. οὐκ ἂν ἀπαρτᾷν ἐνομιζόμην) Turpis macula ex Salmuriensi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τόδ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium non distrahendum putarem:* neque enim ἀπαρτᾶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem praetermittendum esse.* Sic ex eadem Salmuriensi paulo ante video editum monstrose Στυπτίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὄν) Sic interpungendus hic locus, quod in sola *B.* praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτᾶν) Verte *annectere.* GUYET. Ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Isocr. Ἑλεν. ἐγκ. hodieque exstans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὐπίσαγμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοὐπίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent saccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρηπὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαεινὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας· & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Periit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythion 7 pr. patriam & genus Megaclis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius substerni scribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἑδραίαν κρηπῖδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. *l.* 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes *motus*, *demulctus* & *captus* oratione Callistrati Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentis*, *ut eum inde sectari coeperit*, *Academiam cum Platone reliquerit*. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10 Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I *nobilem Rhetorem* appellat; nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plutarchus Alcidamantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod *Fl.* refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσαν etiam legimus, ubi Schol. διολισθάνουσαν· idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κωμᾷν) I. e. τρυφᾷν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾷν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. *l.* 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἑτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἕλξειν) Ἕλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὄσσαι Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρὰ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: *Ac utique solus oratorum*, *ut Leosthenes dicere non dubitavit*, *animatam*, *non malleo fabricatam orationem protulit*. Quae sit *malleo fabricata oratio*, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γνῶθι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae sequuntur. *Sicuti praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud, Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis*, sive sine *verborum tumore*. Legendum itaque in Luciano, ut est in Mf. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον, *vivam & solidam orationem edidit*. Utraque vox, qua laudat orationem Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animantia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,
Et variis spirat Nereïa bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὁλόσφυρα & ὁλοσφύρατα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat. XXXIII, c. 4: *Aurea statua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaitidis posita dicitur.* Est igitur σφυρήλατος oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sententiis verborum volubilitas*, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον.) Obsequamur Graevio, id est, libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, *viva & spirans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur.* GESN. Et ob hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschylo dictum narrat Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non laudat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525: *Servius Demosthenem* abstemium fuisse refert, ob idque acrioris naturae. *Valer. Maximus*, eius patrem cultellos vendidisse. *Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino abstinebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scriberet, causam orare vellet. Athenaeus*, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον πεπωκέναι *ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius*, καὶ μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορυῖαν μᾶλλον παρ-

ἔχηται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὡμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφόβου oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρᾶς, ἑκάτερον μαχαιροποιοὺς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrum, μαχαιροποιοῦ υἱὸς, vocatus est, cui Satyra adstipulatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. Ὕδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemsterhusius notarat, videndum Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. *l.* 1. Πυθέᾳ) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pytheae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ὡραϊσμοῦ καὶ παιδιᾶς εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὄδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στρυγνότητος· pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετείοις) An μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur Tollius, *fovere*, *&* *amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare*, *animorumque ulcera emollire atque lenire.* Ceterum ipsa haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi τειχισμὸν καὶ ταφρείαν commemorat, cap. 81, εἴ τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἴ τισι θυγατέρας συνεξέδωκα κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) Πρεσβείας correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & πρεσβείας eligerem. Sed & iterum πρέσβεις c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. *l.* 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum σόν. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii σόν· sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra σὸν δὲ τοῦτο Noster etiam dixit. At quia & σοῦ possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. *l.* 5. Περὶ τὸν λόγον αττων) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae ἀνδρείας forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. *l.* 8. Ἰσμηνὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. *l.* 4. Ἱκανὴ γοῦν σοι ᾖ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μέν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse.* Quam multa hic sunt in

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορική. *Sufficiet tibi Periclis*, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, *sed ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compostum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mſ. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmuriensis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse.* Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mſ. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἵαν ἐξαρκέσαι· *quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium;* quamvis ἔχοντες aequè ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ἃ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους βλέπειν δοκῇς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιθῇς τοῖς ἀκούουσιν, *cum scilicet ea, quae dicis, quasi enthusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere*, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἵαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικήν. GRAEV.

ibid. Γ' ἄν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte *Ven.* utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἢ ἡ. *Fl.* vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἢ ἡ) Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, *constare scripta* Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. *Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est*, Cic. Or. 9. Vide autem Nigr. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κεντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἔχουσαν) Sic praeter G. *Fl.* & in prima quidem voce *Fr.* & *B.* 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν .... ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ *Fl.* inserit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἵαν, quod mox sequitur, in *Fl.* legi οἷον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἵαν) Lege οἷον. GUYET. Bene divinavit, cumque & *Fl.* confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. *l.* 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciphr. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicor post Wolfium, legendum ἐφ' ἁπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. *l.* 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemisi *male narras*, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congessit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *octo sestertia*. Pro ἢ male *Fl.* & *V.* 2. ἤ. In *l.* autem ἢ, nisi quod mendose ἥ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἦ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἁρματοτροχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἁρματροχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Ms. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. *Guyet.* Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Ms. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. *l.* 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inseram. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari suppostititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλωκότα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. *l.* 4. Παρεὶς τὴν ἐπηρτημένην φροντίδα) Vertitur, *dimissa ex animo impendente cogitatione*: malim, *demissa*, *suspen-*

ſa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμαις. SOLAN.

ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Diſſert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. *l.* 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc. Obſ. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἴκαδε) Pro οἴκοι poſitum. GUYET. Ita viciſſim οἴκαθεν fere pro οἴκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed poteſt vulgaris ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, *domo*, vel *de ſuo* non ſuppetebant opes. Sed pro οἴκαδε forſan hic οἴκαθι ſcribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe videtur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poëma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. *l.* 3. Ἀλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragoediae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δρᾶμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δρᾶμα τοῦ βιβλίου infititium videtur. GUYET. Quid in his veri ſit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parentheſi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Geſnerus vulgatum emendavit, cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. *l.* 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὀστῶν) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Iun. 1733, p. 370. Aliquid deesse viderat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ:) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curet.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensii 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admisissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. *l.* 9. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Addititium videtur. GUYET.

Pag. 159. *l.* 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινοὺς — ἐπιπολάσαντας) Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam verspertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δ' οὔ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἠξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρός ἐστιν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρός. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἄφιλον δημόλακα) Sic vitiose Salmuriensis: peius Amstelodamensis διμόλακα. Scribe δημοκόλακα· sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὑτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. *l.* 1. Ἦν ἐχρῆν δήπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demosthenі reconciliatum novam deinceps parasse. Solan. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. Gesn.

ead. l. 7. Βοῦλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίης dicitur, qui hic Σπέρχις. Solan. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίης ibi vocatur. Gesn.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in oratt. meminerunt. Guyet.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. Marcil. Recte. Vid. Addenda. Reitz. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. Guyet.

Pag. 161. *l.* 2. Ἀποδείξεων) Quidni artiore Ionismo ἀποδέξεων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. Reitz.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. Guyet. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ· nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. Reitz. In *B.* 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῆ) Confer cap. 43. Kuster.

ibid. Ἐπ' ὀρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὼς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὴ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὦ Πόσειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. *Dum clavum rectum teneam*, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exsilio illo Demosthen. similemque Ciceroni, monet Plutarchus. Gesn.

Pag. 162. *l.* 3. Ἔφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. Solan.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inseri vult I. Pellet. locum mox a me commodius inserendum. Ac Pelletus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

misse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατά. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmuriensi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine iniuria & internecione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν ὃς Βοιωτίας, ὃς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depulsus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athenaeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala, ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384. Gesn.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me repertus, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cuius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sexto & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensi Praefecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [*reliqua paginae & pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, & in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*] (Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamenti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & iterum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniungito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag. 1090 ante Τοιαῦτα &c. lin. 16. [Hic inserenda sunt ea, quae supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice Mſ. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit. Solan.

ead. l. 14. Προείμην ἂν) Obiecerim, ut canibus, ut latronibus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιέντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. *l.* 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους) Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. *l.* 7. Τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἥ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. *Fl.* uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro diei, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διά. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικὸν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. *l.* 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) An τοὺς δικαστικοὺς μισθούς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. s. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ. L. Bos de Ellips. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promtu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat s. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. *Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo.* Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. Iensius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. *l.* 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, *de Macedonia ipsa rationem a me exegisset.* GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, ilicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μιᾶς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναῤῥίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, *an enim ideo minus magnum periculum* &c. Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, *neque enim nisi praeter spem vicimus.* Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probo unice. GESN.

Pag. 168. *l.* 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσεπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte *Fl.* & *Veneta* utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Mallit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; ΑΡΧ. Ἔοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. *Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrûm oculis diffisi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent.* An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; *Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus.* Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuipiam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διεφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, *nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus,* parum feliciter expressit, etiamsi cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Εἰκ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forsan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. BOS. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. *l.* 8. Ἐφύλαττε) Iens. διεφύλαττεν· sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat *P.* additis etiam in versione personis, quae *S.* omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. *l.* 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι. GUYET.

ead. l. 9. Μήδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. Ἣν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque εἰς usurpat Ἀποκηρ. c. ult. Aliter Xen. ed. *Bas.* 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἣν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschinis in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγὸς, id est, *praebitor*, fuerat Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. *l.* 1. Πολλάκις ἐστεφανωκότων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἑλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις *Fl.* & *V.* utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιελυσάμην) Phil. Melanchthon verterat: *aut quibus donavi pecunias.* Benedictus vero: *aut quos dandis contributionibus iuvi.* Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praeleƈt. ad Theophr. Charaƈt. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demoſthenes, ſe eos adiuviſſe in diſſolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contraƈtis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, conciſe & eleganter diƈtum, pro *debita diſſolvere erani nomine conflata.* Vertendum igitur eſſet: *Quorum ego diſſolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contraƈta.* Tantae molis eſt alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua ſequitur non paſſibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον nunquam fuiſſe reſtituendum, docet ibid. p. ſeq. velut p. 191 tradiderat, ἔρανον fuiſſe genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidiſſet, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unuſquiſque ἀνδρακὰς *pro ſua virili* conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis ſymbolis fuiſſe ἔρανον, ſatis notum eſt. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epiſt. 93, qui Livium aeque ac Plin. etiam Latine *eranum* dixiſſe indicant. Reitz.

ibid. Συνδιελυσάμην) *Simul ſolvo.* Guyet.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. Solan.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demoſthenis accuſatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. Solan.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. Solan.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχήν. Guyet. (Menagius ſic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed ſcripſerat forte Lucianus τὴν ψυχήν. Dicerem idem utrique in mentem veniſſe, niſi Menagii mos mihi notus eſſet.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὀψὲ τῆς ζωῆς, i. e. *etiam ſera aetate mores mutare,* quae ſententia & conſtruƈtio melior: nam ut ψυχὴ alibi ſaepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non poteſt. Sed vide, anne vulgatae ſtruƈtura ſic defendi queat, ut media forma μεθαρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεθαρμόζειν ἑαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etſi enim vulgo accuſativum adſciſcit μεθαρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, ἐὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται· neque exempla mihi ſuppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίεσθαί τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἅρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαρμόζεσθαι nondum definio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. *l.* 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπείσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὤν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallem*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallem, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo.* REITZ.

Pag. 175. *l.* 12. Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ῥαβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβεων περιϊόντες οὐκ εἰων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN.

ibid. Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. *l.* 4. Δή ποτε) Etsi cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adsit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεῦσθαι) Caute Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, s. 6, in annulum digitalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πετ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. *l.* 3. Ὀπαδός τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτὰς ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διὸς) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίομεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mſ. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, ſatis ſcio; nec, ſi ad quem locum referatur certo ſciri poſſit, ullius videtur eſſe momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. *l.* 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορύζω utrumque uſitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) *Conglobati.* KUSTER.

ead. l. 10. Ἄκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Ariſtoph. Θεσμοφ. 379: Ἄκουε πᾶς. Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuſter. ad Ἐκκλησ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipſe Demoſthenes de Coron. c. 53: Ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* eſſe τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potiſſimum referri, ut ſint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipſe Noſter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magiſtratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Claſſicos* vocavi, ex moribus Romanis, quaſi primae claſſis cives, qui primi ad ſuffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκοις vid. Flor. Chriſt. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 580. GESN.

Pag. 179. *l.* 9. Μετὰ παῤῥησίας — εἰπεῖν) Adde ſupra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Elſner. ad Act. Apoſt. IV, 29, ubi ſimiliter: καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παῤῥησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. *l.* 9. Νέμονται) *Participant, poſſident.* GUYET.

Pag. 181. *l.* 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis ſuae eum notat, qui mare traiicit, ſpeciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην poſtea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem ſignificare coepiſſet, quod teſtantur Euſtathius pariter & minor Scholiaſtes ad Odyſſ. B, 319. Huc reſpicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ᾽ ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vectorem* interpretatus ſum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum eſſe vocatum. Sed nave perveniſſe in Graeciam inter omnes conſtat. GESN.

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc ſupra θηλύμιτρις, quod vide Διον. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρατρίαν) Sic *Ven.* 2. *B.* 2. & *P.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Ἑρμ. c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνὸν) Omnes impreſſi hic prave Σιληνὸν habebant. Vide ſupra Διον. ubi frequenter occurrit & recte ſcribitur. SOLAN. Σειληνὸν) Non dubitavi & hic ita reſcribere, invitis edd. quia ſic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. *l.* 1. Φαλακρὸς γέρων) De Sileni figura ex diverſis monumentis, deque illius a Satyris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hiſt. III, 18, ubi Lucianum inprimis illuſtrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) Οἷα ad κεράσται ſimul & κέρατα referri, vid. ſupra dictum Bacch. ſub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. *l.* 1. Θυγατέρα) Τὴν Ἠριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. κυνίδιον. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) Hom. Il. Λ, 514. SOLAN.

Pag. 184. *l.* 4. Τάφον) Vide not. ad Τιμ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιεῦσιν) In marg. *A.* 1 *W.* adſcriptum: Αἴγιον urbs Achaiae, hinc Αἰγιεὺς Steph. REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non conſtat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. *l.* 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiuſque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpres, &, licet obvium ſit emendare, Iaſonem iis accenſet, qui Dearum concubitu potiti ſunt, & Medeae ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus eſt. Homer. Odyſſ. Ε, 125:

Ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧ θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) Ἰασίωνα legendum videtur. Iaſion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίονα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰξίονα. *Fl.* vero Ἰάσονα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσονος etiam & Ἰάσονι in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque ο brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. *l.* 10. Ὁ Κορύβας) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic *Fl.* ed. optime; ut Φιλοψ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὁρῶντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) *Fl.* fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. *l.* 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλῷ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Ombitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Τρ. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 8. Μητραλοίου υἱὸς) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat facto pius & sceleratus eodem.* Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi caussa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυοῖν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡροδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. *l.* 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῷ θύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθι ἔν τε Ἕλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἱδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτὸν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμάς.* GESN.

Pag. 191. *l.* 2. ΑΓΑΘΗι ΤΥΧΗι) Praescriptio solemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: *Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus *πρυτανεύειν* dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, *οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν.* Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de *πρυτανευούσῃ φυλῇ* observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 *Ald.* ubi legitur, *Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐάν τὶς ἐπρυτάνευε, Κλέογενης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει.* Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat* &c. Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυτάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione Demosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψηφίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla praecessit. Sed puto, quod clamosus est admodum ille Deus, & plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui. Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ· Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάτει Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere populum in suffragia, quod ἐπιψηφίζειν est, ut luculenter ostendit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII, 96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praeses literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· Εἶπε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de *Prytanum*, *Proëdrorum*, *Epistatarum*, *Scribarum* munere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. *l.* 4. Περὶ τροπὰς χειμερινὰς) Cum longae noctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοὺς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στύγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari sepulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. *l.* 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγιείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p. 31, 3 *Wechel.* De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν) Alexandri Abonoteichitae oraculum petere hisce videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἄγαλμα, ἀνδριὰς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14 ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιότατον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Iisque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. *l.* 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H.* & *B.* 1. ac 2. (non in *P. S.* & *Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν· quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. *l.* 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inserere. COGN. Suppositium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῷ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾷν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse suppositium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant, Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. *Non semper veteres Graeci calceati erant*, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) *ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: &, ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαίαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὁδεύειν Κείνους τοῖσιν ἴχνη μέλεται, δυσδερκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γάρ πως ἐγγὺς τὸ ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδησία· item Neronis; vide Suet. c. 51.* — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς: in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερκῇ) An γυμνοδερμῇ, a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque *interficio* significat. Verte igitur: *tu corpus contrariis rebus enecas*, i. e. *crucias duriter habendo*, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστρώτου, *sine strato*. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσην) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec *luto* etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄση *fastidium*, hic *squalorem* luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) An παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. *l.* 1. Παρέχον) Fors. παρέχοι, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius sit, utrumque recte coniicere. REITZ.

ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. Ἐνδεὴς apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. *l.* 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. *l.* 2. Εἵνεκα) Non itaque poëticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae *B.* 2. & *P.* hoc observarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. & *Fl.* οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque *Fl.* οὐδέν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. *l.* 10. Οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἴη, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὔρωστον εἴη, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὔρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἴη. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aeque intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἴη καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. *l.* 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, *paucisque, ut nu-*

triatur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. *l.* 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. *l.* 8. Καίτοι ῥᾴδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag 206. *l.* 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μή. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta *Fl.* ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur:* quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissem, *non per Iovem.* GESN. *in Addend.*

Pag. 207. *l.* 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculisci novi sumserint. Pluscula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἦρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. *l.* 4. Ἢ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιϊέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. *At*, inquit Cynicus, *non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero*, pergit, *tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse?* Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιϊέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον· nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιϊέναι τοιοῦτον) Etsi περιϊέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum *Fl.* In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. *l.* 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpres, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνηδίστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναίδεστος est ἄμοιρος, ἄτιμος· quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀηδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. *l.* 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῴη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος) Imperite versum: *& quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat?* Debuit: *Quid daret quis pro viro*, (quanti aestimaret virum) *qui eundem cum cinaedis oleat odorem?* Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. BOS. Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 8. Ὑμῖν δὲ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestat, quod *I. P. S.* &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consulta sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspecti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exstante, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perditi, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic *Fl.* nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, νόμους, οὕσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἶτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾷστα πρὸς τοὐναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) An βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. *l.* 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, *vos auferre potest.* Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum *P.* haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta *B.* 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. *l.* 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in *V.* 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. *l.* 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia ſaltem pars eorum falſo ſoloecismi accuſantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticiſmi non rudes, adhibuere, quod recte etiam ſenſit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus poſt Graevium oſtenderem, niſi notarum iam eſſet tantum, ut copioſo eſſe non liceat. Si tamen Lucianus auctor eſt, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non ſollicite *ὑπεραττικίζειν* neceſſe duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos eſt, quos nulla lingua alia expreſſerit, cum lepos omnis ſit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miſcela, quam, ſententia verborum ſalva, raro licet tranſferre in ſermonem alium. Quo itaque magis ſtudeas exprimere omnia, tanto magis inſulſus fatuuſque his, qui comparare Graeca non poſſunt, evadas neceſſe eſt. Haec itaque, quam non ſine moleſtia & pudore quodam damus, interpretatio non poteſt iuvare niſi eos, qui de ſingulorum verborum ſenſu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos ſoloeciſmos deduci. Ne quis, Graece qui plane neſciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus ſit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc ſola commodandi quibuſdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expreſſi autem in illis, quae ſtribliginem habent, locutionibus, naturalem ſingulorum verborum ſignificationem, ſive eam contextus admittat, quo facto ſoloeciſmus non apparet Latine tantum ſcientibus, ſive minus, ubi deinde laborat ſententia, quam utcunque poſitis in parentheſi verbis explicare ſtudui. GESN.

ead. l. 4. *Σολοικίζοντα*) *Σολοικισμὸς* ab antiquis Latinis vocabatur *ſtribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen uſurpat; Plutarchus ſaepius. Deducitur autem a *Σόλοικοι*, qui cum Attici eſſent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, *τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν*, ut Euſtathius loquitur in Dionyſ. de ſitu orbis. LEED.

Pag. 217. *l.* 6. *Ἄρτι δὲ σολοικιῶ*) Hoc eſt, *modo ſoloeciſſabo*. Quae locutio iam ſoloeciſmo foedatur. *Ἄρτι* enim non cum futuro iungebant Attici, ſed aut cum praeſenti, aut praeterito. *Ἄρτι ἥξω*, inquit Thomas Magiſter, *οὐκ εἴπῃς, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμην*. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: *ἄρτι ἥξω μηδέποτε εἴπῃς ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρῳχημένου, ἄρτι ἥκω,*

καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius, ἄρτι ἥξω nuper veniam, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecissare gestio;* quippe qui putarit, σολοικιῶ hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate σολοικίζω sit futurum Atticum. Secundam huius futuri σολοικιεῖς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δή. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuntio.* Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγώ· καὶ τοὔνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in Pace: Ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. Α, p. 75, male putavit ἤδη δὲ σολοικιῶ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρῳχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ· καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὄντως δή. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθὸν, ποῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον σολοικισμὸν, τὸν λέγοντα ἤδη σολοικιῶ· qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum:* quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautaèque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus est Antii* &c. *XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἤδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίζεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic *Fl.* & *B.* 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἃ μὲν οἶσθ᾽, ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἃ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος· Ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῷα φιλία προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεί τι πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ᾽ ἔκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. Reitz.

Pag. 218. *l.* 6. Ὄφελον συνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἴθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῷ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θεολόγῳ· ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἴθε ἔμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον· quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἴθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἴθε ἔμελλον accipiatur. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον συνύσῃ soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. Graev. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόψονται· & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾅδῃ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὤφελον, ὤφελες, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. Reitz.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam *Soph.* quae in edd. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. Reitz.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενείους) I. e. *omnes pubescentes*, cum ἀρτιγεννήτους *nuper natos*, sive *recentes* dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτήν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνὸν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λυς ἦτ᾽ ὀλίγη, τὴν δ᾽ ἄρ᾽ ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρνεσεν. Ubi recte vertit Cicero:

Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυονύτως *in fimis fabricatus.* Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ᾽ ἑαυτὸν ἀρτιγενείους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενείους) *Adultos*, qui nuper barbam emiserunt. GUYET.

Pag. 219. *l.* 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex *B.* 2. & *A.* est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εισῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἆθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnalibus, καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucianus ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἆθλος, inquit, & ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμος Ἆθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἆθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνῆκας ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatius est. GRAEV. Micylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeeuntem, id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐθελήσειας, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. *l.* 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit.* REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγώ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστι λαγός. Ὥσπερ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεὼν, καὶ λαὸν λεὼν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας, εἶτά ἐστι τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταράξας πείθει τὸν θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Τὸ μέν τοι ἢ πτῶκα λαγωὸν, εἰ μέν ἐστιν Ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. *Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus* τὸν λαγὼν *accusandi casu acuto notavit accentu, addita* ν *litera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione* λαγῶ *dixit absque* ν, *accentu circumflexo. Nos enim* λαγὸς *nominandi casu dicimus, &* *accusandi casu* λαγὸν, *veluti* ναὸν, λαὸν, *quod Athenienses* λαγὼν, νεὼν, λεὼν, *cum* ω. *Accusativo singulari* λαγὸν *respondet*

apud Sophoclem in Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοί· *Grues, cornices, noctuae, milvi, lepores. Accusativo vero singulari* λαγὼν *pluralis nominativus* λαγὼ *scriptus per* ω *apud Eupolidem in Assentatoribus: ubi aderant raiae, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quae vocabula in* ος *finiunt, etiamsi ab Atticis in* ω *mutentur, retinent tamen eundem accentum, ut* ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. *Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus; & qui Eilotas composuit. Ionicum est* λαγός. *Ut* λαγὸν, *id est, leporem turbatum ferit. Et* λαγὸν *(h. e. leporem) marinum edit.* Λαγὼς *quidem cum* ω *Atticum est, quamvis & interdum Attici* λαγὸς *per* ο *dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi,* λαγοί. *Quod vero dicunt* πτῶκα λαγωὸν, *id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat* ω, *sin Atticum, redundat* ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγὼ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus, λαγὼν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὼν κύρῳ. Idem in Polyhymnia, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγωὼς dixit, & in Melpomene λαγὸν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophontem τὸν λαγὼ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ εὑρίσκειν τὸν λαγὼ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγώ. Et in secundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἴσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγώ. Quae omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in ϑεῖν pro ϑέειν ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιῤῥητικῷ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς ϑέειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἆρα παρῆξαι, lege ex Mſ. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hae notae typis fuerunt descriptae, ἆρα παρῆξεν, *sane praeteriit.* GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac praecipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticae locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio exspectet simi-

les, quorum ſalivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, ſe prae denſiſſimis iiſque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iiſdem carere) videtur Lucianus etiam in θεῖν pro θέειν, ὑποσολοικίζειν. Saepe tamen idem Noſter hoc verbo tam ſimplici, quam compoſito, ita utitur. Sic in Quom. Hiſt. c. 57, καί τοι ποιητὴς ὢν (Ὅμηρος) παραθεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν. In Amoribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 poſt med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demoſthenes I contra Philipp. συμπαραθεῖτε ἄνω καὶ κάτω· niſi quis malit (ita certe ego ſuſpicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi ſumitur) *pone ſequi, comitari*: ap. Demoſthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur ſenſus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere.* Ita enim ad Athenienſes ſuos orator, *Vos ſi Philippum audieritis agere in Cherſoneſo, illuc decernite auxilia; ſi in Pylis, illuc; ſicubi alibi, una cum eo circumferamini ſurſum, deorſum.* Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 poſt med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipſum θεῖν, per contractionem etiam ab Atticis uſurpatum, deſideret; ipſe Lucianus in Pſeudomanti cap. 14 pr. εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, θεῖ φέρων· in Bis Accuſato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα θεῖ. Sed & Ariſtophanes ita in Veſpis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ θοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία Θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiaſten in Ἐκκλησ. v. 109, Ὅπου ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata ſunt exempla, ubi θεῖν, eiuſque compoſita per contractionem uſurpantur, quaſi contendere velim, tantum per contractionem uſurpata haec reperiri; ſed ut pateat, promiſcuum haec verba apud Graecos, eoſque Atticos, habere uſum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi uſum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Aſſyriorum rege I Κυροπαιδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βοη-

θοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπιτηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγὼ, non ut vulgo vertitur, *leporem sivi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admittit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum θεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ) Hic λαγοὶ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγὼ δὲ καὶ ἔλαφοι, & οἱ λαγώ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγὼ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱροῦνται οἱ λαγὼ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinciret.* Sed quis haec intelligit? Verte: *Quaeque ad loca lepores fugere instituerint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φεύγειν αἱροῦμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας) *Corruptus es*, vel *periisti*, passive; cum tamen hoc verbum proprie *perdidisti* significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορος τὸν ὅρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορώς. Ὅμηρος· φρένας ἠλὲ διέφθορας, (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμ' εἴπεις ἀτεχνῶς σολοικίσεις. Phrynichus. Διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη, *corruptum lac.* Synesius: Ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἢ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἴη διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur Philostratus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱὸν, *iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent.* Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῷ τῶν ἄρθρων. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὔαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾀσμάτων· quod active & passive potest accipi, *audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes.* GRAEV.

Pag. 221. *l.* 1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινὰ putat referendum ad λαγώ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων) Hoc est, *nutrices lactentium*, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἃ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, *lactat mulier quos peperit, & lactent nati absolute.* Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, *delectata infante ubera ei praebuit.* Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἃ ἔτε-

κε. Et Lyſias, ἐπειδὴ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, *ex ore infantium & lactentium*. Nec illud male in ſacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem ſecutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentauro agens, pullorum inſtar ſugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θήριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδία γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyſias in ſupra poſito exemplo. Interpres hic a vero longiſſime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et ſane apud idoneos auctores, Ariſtotelem, Theophraſtum, Platonem, Demoſthenem, Iſocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philoſtratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione paſſiva, ut loquuntur, nuſquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantiſſime vertit in libro de univerſo, ut omnia: *Quorum vobis initium ſtatuſque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & conſumtos ſinu recipiatis.* Sed pro *ſtatus* in hoc loco legendum eſt *ſatus*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, ſed originem & cauſas originum. Et ſic legendum eſſe, ex Graeco ſatis conſtat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *ſatus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: *Sic igitur, ut ab his tra-*

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satu, Terraeque conceptu, generatos editosque memoremus. Ibid. *Haec vos, qui Deorum satu orti estis, attendite.* Tuscul. quaest. lib. II: *Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praeparat animos ad satus accipiendos.* Idem de senectute: *Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, *αὐξάνειν δ' οἴκους.* Nam illud Euripidis apud Stobaeum, *καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' αὐξάνειν πόλει*, alibi apud eundem legitur castigatius, *αὔξειν ἐν πόλει.* Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: *πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης.* Et in illo Zoroastri: *μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἱμαρμένην.* Synesius *περὶ φαλάκρας* passive dixit: *ὅτι τρίχες κἂν τοῖς ζῶσίν ἐστι νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὔξουσι*, id est, crescunt. Active autem, *φύτος μὲν οὖν κἂν αὐξήσειεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεστάτων κατάλογον.* Synesius idem *περὶ προνοίας· αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον.* Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Traginiis, *Τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τόδ' αὔξει βιότου πολύπονον*, id est, *Herculem alit & auget industria*, interpres Graecus ita interpretatur, *αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται.* Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitiosis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, *αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα*, negat verbum *αὐξάνω* aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio; *Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός.* In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. *αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου.* Iosephus in quarto antiquitatum: *πολλῷ μᾶλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι.* Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. *Τὸ αὔξειν*, inquit, *ἐπὶ ἐνεργετικοῦ, οἷον αὔξει ὁ Ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου· Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος θεραπεύειν, ταύτας αὔξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀγ-*

τὶ τοῦ αὔξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ηὔξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὔξησιν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὔκουν ἐπείγε καὶ ἡ πατρὶς ηὐξάνετο. Hic docet, αὔξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὔξω, & αὐξάνω, passive vero αὔξομαι & αὐξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὔξοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκείαν αὔξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in octavo ἁλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ηὔξησε. Nec nobis obstare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 12. Προσθῆναι) Lege προσθεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 13. Σολοικισμὸς) Novum incipere hoc Scholium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An *a Mopso* patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὔβοις. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πηνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro *quando* vel *quo tempore*, cum Atticis significet tantum *qua hora?* Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιρούς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ἀπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημ-

βρίαν. Τὸ δέ· Πηνίκα ἄττ' ἀπώλετο; οὐκ Ἀττικὸν, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ ὁπηνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαίρως. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei?*) *Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic respondet*, *est* ὁπηνίκα, (id est, *illa hora*) *paulo post meridiem. Illud vero:* Πηνίκα ἄττα ἀπώλετο, (*quando periit?*) *neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro* πότε δῆτα, *quando. Abundat autem illud* ἄττα. *Quia neque* τινὰ *significat, neque* ἄτινα. *Nihil enim horum quadrat ad vocem* ὁπηνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δέ τινος, πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὕρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τηνικαῦτα καὶ τὸ τηνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὄρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδείς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον κεῖσθαι τηνικάδε; id est, *cras hac hora.* Phrynichus fere eadem omnia. Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς· πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς ἕωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς. Male Ioannes Nunnesius ὥρας exponit hic *horas anni*, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἤρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὁπηνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in Electro πηνίκα· Ἀλλ' οἵγε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄσουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit *qua hora exibit?* & sic recte Nostrum dixisse in Gallo, πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter *quando*, πότε. Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrum c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; *Quando tandem erit,* inquit, *ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires?* Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον] πηνίκα exponerem *qua diei hora?* licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; *eos,* ait, *audiunt quidem illae; sed quando?* tum quasi ipse sibi respondet, *vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam.* Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν· πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα) Hoc est, *acquiesco patriae legibus & consuetudinibus;* cum proprie & Attice haec verba significent, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθη. Divus Basilius contra foeneratores: Ὕστερον καὶ τῶν πατρῴων ἐκστήσῃ, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solone: Ὁ τὰ πατρῷα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῷα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phanis in Avibus, Ὤν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρῷον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῴοις φίλοις. Et non longe post, τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilius contra foeneratores, καί που καὶ πατρῴας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῷος κλῆρος. Operae pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτριος, προγονική. καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρῴων ἐθῶν, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλ' ὡς ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, *ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit.* Ubi male πατρῴων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία ιβ. πάτρια Θεσσαλονίκης βίβλια κε &c. *De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae* &c. *Eumolpidarum* πάτρια. Cic. ad Atticum. Graev. Quemadmodum πατρῷος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατρῷον nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατρῷος. In Scytha cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adſcripſi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetiſſima vulgari interpretis verſione. Verto, *Si vero apud Deos nomen patriae valeat, quî non multo magis apud homines? Namque unuſquiſque primum ex patria ſolem videt; adeo ut Deus ille* (Sol) *etſi communis eſt, tamen unicuique exiſtimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit.* Patet clariſſime, πατρῴους θεοὺς hic eſſe πατρίους, ſive πατρικούς. Iterum Noſter in Eunucho c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρῷον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, verſ. fin. τὰ πατρῷα βασίλεια, ubi Weſſ. N°. 81, πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem ſolum reſpicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρῴους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρῴους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre ſuo latas, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, ſ. ab univerſa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria poteſtas*, quae ad ſolum parentem ſpectat. Verum πατρῷοι φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. ſenſu γνώμη πατρῴων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο· ubi paternus affectus non adeo qualis *patris defuncti*, ſed qualis *patris* eſſe ſolet, generaliter ſignificatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστί μοι) Pro civis meus eſt, cum dicendum ſit πολίτης ἐστί μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adſcripſimus Pollucis, Heſychii, Moſchopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἄρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μέν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis eſt in ſexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Heſychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moſchopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἡ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὖσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἄνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *concivis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *concivis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὦ ξυμπολῖται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους.· Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες· Λῃσταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλίκων βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaico συμφυλέται· Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολῖται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· & epistolae ad Thessalonienses: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. /Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὦ Κιθαίρων οὐκ ἔσῃ τὰν αὔριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, *dies crastinus haud*

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine *Πατριώτης*. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aeque vitiosa est, ac Graeca *συμπατριώτης*· quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps.* Sed de his nimis fortasse multa. Graev. Quae Graev. ad probandum vocab. *συμπολίτης* affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elsn. ad Ephes. II, 19. Reitz.

ead. l. 11. Ὁ *δεῖνά ἐστι μεθύσης*) Soloecismus in eo versatur, quod dicat *ὁ μεθύσης*. Attici enim dicunt *ἡ μέθυσος* vel *μεθύση*, *τῆς μεθύσης*. Barbari vero de viro etiam utuntur *μεθύσης*. Thomas Magister: *Μεθύση γυνὴ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτης φίλοινος μεθύση. Μέθυσος δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἑώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση.* Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, *ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος*. Idem tamen XIX, *πῶς γὰρ μέθυσος καὶ πορνοκόπος πτωχεύσει.* Pollux Menandrum etiam de viro *μέθυσος* dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, *ἢ λοίδορος ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ*. Et VI, *οὔτε μέθυσοι οὔτε λοίδοροι.* Nam Lucianus etiam in Timone de viro *μέθυσος καὶ πάροινος* dixit; quamquam & Phrynichus scribat, *Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην.* Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro *μεθύσης* dicunt: quare *μεθύσης* per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, *ἐξ οἴνου δ' εἴρηκεν τὸν μεθύσην Ἄλεξις.* Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare *μέθυσος*. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro *πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις*, legendum *μεθύσης*. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, *ἑτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας*, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Absque excerptis illis vetusti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχό-τας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. Vide, quae supra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam lectionem, eamque interpretari utcunque conatus sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praesentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum consuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πόσους) Absurdissima haec; incorrupta tamen: respicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, sed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἥμερον) Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem mendum est in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῷα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 6. Τὸ πατρίῳ) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, sed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὥσπερ) Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunae vestigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. *l.* 1. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Luctum adest illi*, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique praesentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἑνὸς μ τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (sic enim legendum est, non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc est, λῆμα *animi praesentiam significat*, λῆμμα *quidquid accipitur.* Si Heliodori Episcopi Codex emendatus est, λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Iosephus VII ἁλώσεως· Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστυγὲς, *compesce ferociam & vim.* Ipsum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philostrati Heroicis λῆμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὡσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλας παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένων. Idem in Iphigenia: Ὦ λῆμ᾽ ἄριστον ὡς ἀπ᾽ εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἁλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἁλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δι᾽ ἀλκὴν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nebulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἄτολμον. Idem in Ranis: καθ᾽ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ᾽ ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, *spiritibus freti*, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alcestide: Κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ᾽ ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur *& lemma ferre vehemens*, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιῆς ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἕσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero *sumtionem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Λημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροψίας, id eſt, *contemtus magnorum & multorum emolumentorum.* Ioſephus in I Ἁλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσειε. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας· Ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, *ne tamen quantum pecuniae extorſerit, cognoſceretur.* Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, *ne tamen fraus deprehenderetur.* Demoſthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ ὀυμὸς φίλος) Hunc convitiari amico ſuo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice ſunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μειρακίσκος, niſi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων, *venit igitur quiſpiam effeminatus adoleſcentulus egregia forma.* Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praeſtat, haec ita ſeſe habere, ut teſtimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter. Μεῖραξ, inquit, καὶ μειρακίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μειράκιον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μέν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μειρακίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν· Ὦ μειρακίσκη πυνθάνῃ γὰρ ὡρικῶς. Σὺ δὲ μειράκιον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων. Ariſtophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἄγειν σε καὶ ταύτας μετά σου τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μειρακίσκος, id eſt, maſculum ſcortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκος ὁ ἄρσην· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii ſententia de μειρακίσκος intelligenda non de omnibus maſculis, ſed impudicis, pathicis. Poſtremo Phrynichus id confirmat: Μείρακες καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μείρακες

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: Μείρακες καὶ μεῖραξ *adolescentuli & adolescentulus;* cum sit *puellae & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεῖραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἄρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἐκκλησιαζούσαις de masculo dixit μεῖραξ, sed impudico: Ἢν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῦραι, id est, συνουσιάσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare.* Ubi Scholiastes: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναίδων scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μεῖραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere.* Micyllus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μεῖραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μειρακίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inseruit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μειρακίσκος apud Alciphr. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo.* Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἤγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β Ἰλιάδ. Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro *metuo*, δεδίττω autem esse

terreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, *canis rictu five oris hiatu terrens.* Idem in Philopſ. καὶ δεδίττεσθαι κᾀμὲ ἐλπίζων. Et in Bis Accuſat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Ariſtophanes pro metuo videtur uſurpaſſe in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκεῖνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iuſtinus Martyr in epiſtola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, *metuentem*, legitur. Graev.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαιότατος) *Amicorum ſummiſſimus*, ut Graecum ſoloeciſmum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταιότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαιότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαιότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπέρθεσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, eſt in libello Quom. Hiſt. ſit conſcrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, ſuperlativo addendum ſuperlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus ſummopere improbat hanc vocem. Κορυφαιότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppuduit me, cum* κορυφαιότατον *reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur* κορυφαῖον. Simile huic eſt ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophiſta notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτήν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὧν Περπέννας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem: Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθηνοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιοτάτου τῶν προεστηκότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioſeph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιότατοι. Idem in VIII Ἁλώσ. συνελθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Ariſtippo, Iuſtin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri ſecundi: τὰ κορυφαιότατα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαιότατον, quod eſt ſupremum omnium. Graev. Errat Thomas Magiſter, cum a ludente Luciano ait alibi uſurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec ſolus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) Ἐξορμῶ abſolute uſurpatur pro exeo & proficiſcor, ſive erumpo; cum proprie apud Atticos activum ſit ſignificans, incito, urgeo, impello. Moſchopulus, Ὁρμάω ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philoſtrat. certe Atticos imitatus ſemper illo active utitur in Heroicis: Ἐξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque ſignificationem coniunxiſſe videtur, activam & paſſivam: Κλήθρων ἐξόρμα· ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improprie igitur, ſi Luciano credimus, Heliodor. in ſecundo: Καί μοί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et ſic ſaepius ille ſcriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & ſic idem frequenter, ut & Ioſephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie oſtendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriuſque linguae. Sed ipſe etiam Lucianus huius praecepti ſui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antiſthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, *ante alios erumpens*. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ᾽ ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepoſitione ἐξ, pro quo doctiſſimus quiſque ἐπιπολῆς, omiſſa praepoſitione. Pauſan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσσῃ τελματώδει καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Ariſtophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, id eſt, *ſuperne ineſt ipſum ellychnium.* Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id eſt, *cum multo lychno.* Locus exſtat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophraſt. in primo de cauſis: Εἰ καί τινας εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ᾽ ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα· παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κοινῶν ἐννοιῶν· οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντη διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς· quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδή σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἕκτῃ, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελεύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἴσιδος οὗπερ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὗ τῷ Θεαγένει συνετέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συνέτασσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν · utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλάς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi;* & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur.* Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum;* illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοὔνομα, *paratum subiicere nomen.* Demosthenes, οὐ συντέταγμαι, *non sum paratus, meditatus, instructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. *l.* 1. Περιέστην αὐτὸν) *Circumstiti ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περιΐσταμαι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἷς τινα περιϊσταίη; ἀλλὰ περιϊστάμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιϊστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιϊσταμένου αὐτόν ποτε Κράτητος. Περιΐσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, *non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo.* Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιΐσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περιΐστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταράξωσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur.* Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περιΐστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιΐστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare.* In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadverf. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur,* vel *contendebat,* aut etiam *cum eo comparabatur.* Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *iudicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἧς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὅ φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τούτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γᾶ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεῤῥαθυμημένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καί τοι Νηρεΐσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν ταῖς Ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδράν. Ibid. Αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι· & Philo: Ὃς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus.* Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρῖναι ἢ συγκρῖναι ἑαυτούς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμά τι τῶν αὑτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem.* Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est.* Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, *nos hoc videtur.* Ubi νῶϊν, *nobis*, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμαστῶς τόγε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympos. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) *Tu etiam nobis peccamus dices pro* νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.* Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: *Tu, inquit, etiam* νῶϊν *dices, ut peccamus.*) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξένῳ. Herodot. in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἱζομένην ἐς ἱρὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς προεστὼς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεὶς ἐν φιλότητι, frequentissime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam de feminis aeque frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄῤῥενα μίξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. Α, 72, Φόρκυνος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο καταχριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῃ· Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπό σου τετιμῆσθαι Καισάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἣν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, καίρασθαι autem de hominibus. Et Moschopul. Ἐκάρην, ὃ ἀεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἠμφισβήτουν, ἤρι-

ζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμην. Οἷον ἐδικαζόμην τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Hesych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *cum familiaribus contendere*; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. *l.* 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eosdem & Thom. redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθείς. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocration, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tensi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elsner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδίας ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιροῦσι μεγάλα φρονοῦντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὔξησις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 διηθικὸν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius exstinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, *sacco colabat*, aut *praecidebat*. Apud Eustath. ad Iliad. V, Καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, *quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda*. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, *nihil rebus procedentibus*. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id eſt, *nobis augentibus illorum imperium. Προοδοιποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων.* Haec Thucydidis interpres. Eodem ſenſu Lucianus in Saltat. verbo *ἐπιδιδόναι* utitur. *Οὐ πάλαι*, inquit, *ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, ſed circiter Auguſti maxime tempora.* Plutarch. cuidam libellorum ſuorum titulum fecit *πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ*, ſaepe utens in eo opere verbis *προκόπτειν* & *ἐπιδιδόναι*, & non abſtinens interim a nomine *προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν*, inquit, *αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνεσιν.* Lucianus quoque in Alexandro, *ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο.* Epictetus in Enchiridio: *Παρὰ μίαν ἧτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπὴ, ἢ καὶ σώζεται.* Ioſephus etiam utroque utitur vocabulo. *Καὶ γὰρ*, inquit, *οὐδ' ἂν ἦν ἁλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προὔκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuiſſet, ſi murus proceſſiſſet, ut coeperat.* Idem: *Εἰς μεγάλην παιδείας προὔκοπτον ἐπίδοσιν.* Et in I *Ἁλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος.* Idem in X Antiquitatum: *Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διετέλει.* Diod. Sicul. de Dione, *ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπήν.* Cicero XV ad Attic. Epiſt. XVI: *Sed mehercule literae πεπινομένως ſcriptae, quod ipſum προκοπὴν aliquam ſignificaret.* Non caret itaque exemplo, quod dixit Apoſtol. I ad Corinth. 4, *ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ.* Et Epiſtolae ad Philip. cap. 1, *εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν.* Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: *Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσιτελῆ προστιθεῖσα.* Videtur autem hic auctor in pleriſque non ſatis accurate locutus, quippe qui ſaepe peccet in id, quod hic aliiſque in libris reprehendit Lucianus. Improbat iſte in Nefaſto *θάτερος* pro *ἅτερος* vel *ὁ ἕτερος*, *θάτερον* pro *τὸν ἕτερον*, & *ἅτερον* pro *θάτερον·* quae omnia invenias in Heliod. Is in ſecundo, *Θάτερον*, inquit, *τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον* pro *τὸν ἕτερον.* Idem in VI: *Θάτερος ἐπιχλευάσας θατέρῳ*, ubi dicendum fuit *ἅτερος*, pro *ὁ ἕτερος.* Et in VIII: *ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἅτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων*, pro *θάτερον.* Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poëtarum, *δυοῖν οὖν ἅτερον ἡ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις* dicit, pro *θάτερον.* Vide & Thom. Magiſtrum. GRAEV. Προ-

κοπὴ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aeque ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elsn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα) Vitium est in μελετήσει, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonact. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας· ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπῄνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam *Atticorum aemulus dixisset in tertia persona* τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: *praestaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris.* Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, *tu morieris*. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγε. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει· Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· Εἰ μή τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου *in diem tertium*, cum vertere debuerit *in tertia persona*: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, *in diem tertium*, vel *perendie* significat. Synes. εἰς τρίτην ἥκειν ἐπήγγελε. Aristid.

καὶ ἧκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Ariſtophanes ἡμέραν in Lyſiſtrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπερattικίζουσαν ἰδέαν vocat Philoſtrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucydid. VIII, c. 74 f. cum & Ariſtoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε habeat, quod forſan fruſtra ſuſpectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere ſtatuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipſe & probatiſſimi ſcriptores uſi ſint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae perſ. in ει terminatio, quae Atticis eſt ſecunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magiſtri tacent. Apud unum Laſcarem Conſtantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι ſignificat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparcum eſſe & miſereri; quod an hic locum habeat, neſcio. Ea certe ſignificatione videtur verbum στοχάζομαι poſitum eſſe ſecundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id eſt, *parcens*, vel *miſertus*, vel *conſulens*, ut vertit interpres illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾷν δέ τινος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾷν & ἀφιστάνειν· pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἱστάναι, οὐκ ἱστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Baſil. in Epiſtola πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾷν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὄρη μεθιστάνειν legitur in ſacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro ιθ· Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἐπετίμησεν ὡς διϊστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾷν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσασαν εὔνοιάν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apoſtolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti ſunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ ſolum: auctor eſt Phrynichus. Ceterum Thomas eſt in diverſa ſententia, cuius haec ſunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή. Ὥσπερ γάρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ τόδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίων πράσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μέν τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem ſuam ſaepe non ſervavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mauſoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φῂς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις; moxque, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conſcr. Hiſt. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας. Et paulo poſt: Ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piſcat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν. Demoſthenes περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγοννία. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μή τις θαυματοποιΐα ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μή τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demoſth. Ἐκτὸς εἰ μὴ νὴ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἁλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apoſtolus I ad Timoth. V, ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. *l.* 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec ſibi reſpondere. Alioqui perinde eſſe, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλῃ aliaque ſecundam perſon. in ει formantia, ſatis ſaepe vidimus. Sed τεθνήξει Lucian. dediſſe, certum. REITZ.

Pag. 226. *l.* 1. Διπλᾶ χαρίζοι) *Haec*, inquit, *gemina gratificaris*, vel *largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienſis editor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixiſſet* χρᾶσθαι *pro* χρῆσθαι, *uti* vel *oraculum conſulere.* Philoſtr. in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντείοις Ἀχαιούς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpſichore: Καὶ οὕτω αὐτούς τε ἕξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾷ αἱρήσειν, *reſpondet.* Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. *occidere.* Pauſanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

ſchop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, *conſulturus*. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum conſulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuiſſet domi meae Lupus me, & Libonem & Servium conſobrinum tuum, quae mea fuerit ſententia, cognoſcere te ex Cn. Seio arbitror;* id eſt, *cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arceſſierat, conſuluiſſet*. Id. III de Offic. *Gratidianus cum praetor eſſet, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuiſſent*, id eſt, *in conſilium vocaſſent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, *Gemini erant, uter auſpicaretur & regeret, adhibere placuit Deos*, id eſt, *Deorum ſententiam per auſpicia explorare, conſulere Deos per aves*, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non ſic habere edd. vett. teſtatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur*, hoc eſt, *conſulimur*. Sed de hac iſtius vocis notione pluribus egit vir doctiſſimus & ingenii elegantiſſimi ac ſollertiſſimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipſo flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exſtinctus eſt, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum ſalus curae, candor autem & morum ſanctitas amori ſunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepoſitionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non ſunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιοῦ, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκεύεται. Et paulo poſt: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Inſtitutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κῦρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἵποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen ſacri ſcriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν· pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος· τιμᾷν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo, προπέρυσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo: πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ἤστην σοφώ· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρυσι· quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epistola quadam Liban. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὗν, ὅπως ἤλγεις προπέρυσιν. Ἔκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἔκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilius & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἣν, inquit, ἔκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὼς ἔκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἔκπαλαι δὲ ἠγανάκτουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιοῦ. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιοῦ ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιοῦ, ξένε. Herodot. Ἐπείγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιοτέρου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιοῦ ἱδρύμενον. Idem in Urania: ἥπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιοῦ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? Ἔκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. I ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῖται ἐβαρβάριζον. Ioseph. Ἔκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promtissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcunque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἔκτοτε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, sive I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τόθεν ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέρας ita componit Thucyd. II, c. 66, κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοὺ, ἐπὶ τοῦ ἴδε) *Cum quidam* ἰδοὺ pro ἴδε *uteretur.* Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοὺ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἴδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοὺ Attice dici pro ἴδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ· Ἰδοῦ με κἀνθάρησος οἷα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι *affirmo*, pro συνίημι *intelligo.* Sic tamen Ioseph. VI Ἁλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, *se sensisse, audiisse, intellexisse.* Suidas dictione κογχύλῃ, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἤτοι, inquit, ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas θηλάζειν ἐνεργετικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, *accipimus, intelligimus.* Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisiei locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δέ τινος εἰπόντος) *Cum quidam dixisset* βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον· ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις· βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καί σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν· βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαείνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιϊόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἕλικα διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπιὸν ἀφ' αὐτῆς οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινεν. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbes eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακουόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θᾶττον· pro quo minus eleganter τάχιον, & Ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδειχθεῖσα. Thomas, Θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; *an non est simile?* vel *scilicet non est simile.* Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ᾤετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox, καὶ θᾶττον ἐνδώσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μή τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλισκομένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες· qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, *τάχιον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν.* Diod. Sicul. in XX, *καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων.* Idem in eodem, *τάχιον τῆς προσδοκίας ἁπάντων ἐπιτελουμένων*, id eſt, *exſpectatione celerius.* Arrian. in Periplo: *Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον.* Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber ſolus Ionice ſcriptus eſt, *ταχύτερον*, dicit, *ἧς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται.* Et paulo poſt: *Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαί τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον.* Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, *ἐποίησε*, inquit, *ταχύτερα ἢ σοφώτερα·* quod & Diodor. Sicul. imitatus eſt in XX libro ſuae bibliothecae: *Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὔτανδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι.* GRAEV.

ead. l. 8. *Βαρεῖν δέ τινος εἰπόντος*) Idem Thomas docet. *Βαρύνειν*, inquit, *χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηγκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν· Οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται.* Plato tamen in Sympoſio hoc ipſum paſſiva voce dixit. *Βεβαρημένος*, inquit, *ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὔπω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗδεν.* Suidas in eandem ſententiam, quam Thomas probavit, dixit: *Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος. καὶ αὖθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον.* Improprie igitur Lucianus in Aëtione: *ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο.* GRAEV.

ead. l. 10. *Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντος*) *Cum quidam pro εἴληχα dixiſſet λέλογχα.* *Ἐξείληχεν*, inquit Thom. *οὐκ ἐκλέλογχεν.* Lucianus tamen ſui oblitus dicit in Amorib. *Χαρικλῆς ἐλελόγχει.* Tametſi idem in eodem libello Attice dixit, *ἀνδράσι σύγκληρον εἴληχα τάξιν.* GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adſcripſit: at hic liber non eſt Luciani. Id eſt, hunc Soloeciſtam Luciano non tribuit; vid. ſupra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. *Ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων*) *Cum multi dicerent ἵπτασθαι pro πέτασθαι.* Sic legitur, ſed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Neſaſto.

'Εῶ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἅπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δὶς πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἤδη πρόσγειος πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Conscr. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα. Et in Deor. Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονονοὺ διϊπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Basilio: Τούς τε ᾠδικοὺς ὄρνιθας ᾄδοντας μὲν ἄλλα τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. *Bas.* 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammaticus: Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego *verbum* dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστερὸν δέ τινος εἰπόντος) Adversatur Luciano recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lys. p. m. 182, τοιαύτῃ τύχῃ χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios promiscue. REITZ.

Pag. 227. *l.* 1. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι) *Cum quidam dixisset, se edisse* φακὸν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, Λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, λήψῃ τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, *rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt*. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑνικῶς· φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula; pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετηκότα ἔχει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακῆ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significent haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι) Ἀνέῳγε male dicitur pro ἀνέῳκται. Phrynich. Ἀνέῳγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέῳκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέῳγε passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεῳγυίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύῤῥῳ πολλὰς ὁδοὺς ἀνεῳγμένας πρὸς θάνα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεῴγεσαν. Ioseph. in III Originum: Εἴκοσι μὲν πήχεις ἀνεῴγησαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέῳγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· Ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέῳγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἢ γράμματα ἔκλεπτεν ἢ ὑπανέῳγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέῳγον, ἀνέῳγες, ἀνέῳγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέῳγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεῴχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέῳγα, ἀνέῳγας, ἀνέῳγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῃ, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λῃσταῖς ἀνεῴγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὼν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui ἀνέῳγε active dixerunt. Sic & Homer. Il. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε. Et Herodot. in Clio: Εἰ μὴ ἄπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδὴς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέῳγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. *l.* 6. Ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in ευς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εῖς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοὶ, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἱπ-

πεῖς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo εις, modo εας dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro ἱππεῖς accusativo semper ἱππέας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὁπλίτας καὶ διακοσίους ἱππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὁπλίτας, ἱππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἱππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἱππεῖς notasti*, vel *animadvertisti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti*. Aristoph. in Equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὡς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἱππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἧκεν ἱππέας καὶ πεζούς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψηφίσαντο τήν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τούς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἱππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλούς, ἱππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἱππέας προὔδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἁλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: ἱππέας, inquit, εἰς τοὺς ἱππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accuſativo. Ergo ſcribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioſeph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐγχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Iſocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis ſemper ſcribat βασιλέας, praeſertim in ad Nicoclem παραινέσει, ſive hic ipſe Iſocrates illius orationis ſit auctor, ſive alius. Simili forte errore legitur apud Demoſthenem in ea oratione, qua reſpondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, *coſtas* navium ſignificans, non *paſtores*, ut Valla vertit, ſicut viri eruditiſſimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his coſtis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non diſſimilis locus eſt Luciani in Votis: Ὥσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, pro quo alibi ſemper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo poſt: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, ſingulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Baſ. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur poſt κατενόησας inſiſtere paululum, & reſponſum exſpectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere ſtudui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν) Luculentus ſoloeciſmus, ut ſi dicam *inter eos ipſos narravimus*, cum de nobis ipſis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, *eos iniuria afficiunt*. Et Thucyd. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae perſonae pronomen, iunxerunt verbo tertiae perſonae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργοῦς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipſos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἄμεινον σχηματίζειν, nos ipſos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. *l.* 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: *οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν.* Herodot. *Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος.* Plato in Apologia Socratis: *Χαιρεφῶν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι.* Xenoph. in initio commentariorum: *Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις.* Moschopul: hoc paulo aliter. *Χρὴ*, inquit, *ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρὴ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾷ γάρ ἐστι καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται.* Hanc Moschopuli sententiam de *χρῆ* adeo non probo, ut contra censeam omnino *χρᾷ* dicendum, non *χρῆ*, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, idemtidem tamen *χρᾷ* usurpavit. *Ὁ Ἀκαρνὰν*, inquit, *χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσιὼν χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ.* Et paulo post: *Ὁ μὲν δή οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε.* Moxque: *Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾷ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ.* Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. *Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ.* Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: *Ἴσως δὲ ὀξυτονήθη πρὸς διαστολὴν τοῦ χρὴ, ὅ ἐστι μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος.* Sed ut ad *μαντεύεσθαι* revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & *Ἀττικωτάτοις* scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes *περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντευόμενον.* Lucianus in Demonacte: *Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον.* Idem in Alexandro: *Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος.* Pauloque post: *Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός.* Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: *Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι.* Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν.* Isocrates in Archidamo: *Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνεῖλεν.* Liban. in Antirrhetico: *Ὁ δὲ ἀνεῖλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν.* Herodot. in II: *ἢν μὲν δὴ ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι.* Chrysost. in Babyla martyre: *ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξιῶν ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ.* *Urgebat*, inquit, *daemonem ab oraculis reposcens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat.* GRAEV. *Μαντεύεται*) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιϊών) *Nam singuli soloecismi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἷς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἕνα, Micyllus hic putavit καθεὶς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἷς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μή τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *exibant singuli.* Ubi Beza καθ' εἷς putat positum pro καὶ εἶτα εἷς· inde & in quibusdam editionibus scribitur κἀθ' εἷς, in nonnullis καθ' εἷς, in aliis καθεὶς perperam. Καθ' εἷς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα τοὺς ἥρως, *singulos heroas.* Dicit idem in eodem opere εἰς ἕνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα, *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἕνα, *singulas minas.* Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἕνα συλλεγέντες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἕνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἁπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. Basilius Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἕνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὰν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἷς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἷς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypſ. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque eſt, καθ' εἷς Lucianum dixiſſe cum ſingulari λανθάνει, at Soloeciſtam coniunxiſſe cum plurali ἐοίκασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic ſit ſoloeciſmus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Sic L. & *Fl.* Leopard. εἷς ἄρα κ... 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεἱς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moſchopulus in eadem eſt ſententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magiſtri docent, μνᾶσθαι proprie eſſe *ambire* puellam, ſive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae deſpondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefacto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κῦρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτήν μιν μνώμενον. Plutarchus in Erotico etiam uſus eſt eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adoleſcentuli cuiuſdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae.* Οὐ γὰρ ἀποῤῥίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Improprie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν διότι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo poſt: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανίαι. Moxque in iiſdem: μὴ μνηστεύεσθαί τινας τὰς κόρας. Sic & Pauſanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioſeph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

iustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῷ.* Apud Euripid. in Iphigenia Aulidensi Achilles dicit: Ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας. Isocrat. *βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην.* Diodor. XX, *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον.* Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. *l.* 1. Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Et hunc soloecismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιποῦσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λάλου· Ἔκβαλλε τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divortit, nuntium remittit, dicitur Graecis *ἀπολείπειν ἄνδρα*, Latinis *divortere*, *discedere a viro.* Vir vero cum repudiat uxorem, *ἐκβάλλειν γυναῖκα.* Latinis *exigere.* Cic. *Mimam exegit.* Eleganter igitur Iosephus, *ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιποῦσαν αὐτῷ γήμασθαι.* Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: *λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ.* Pro quo eodem in loco etiam dicit *ἀποπέμψασθαι.* Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, *ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν.* Ibidem in Bis Accusato, *τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει.* Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, *ὥσπερεί τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἑταίρᾳ δὲ συζῶν.* Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδοὺς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, *ἀπεπέμψατο γυναῖκα.* Hermogenes Sophista, *ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεταί τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα.* GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ ἐξιὼν κόπτοι) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium* & *pulsavit.* Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, idem est apud Graecos inter *κόπτειν* & *ψοφεῖν.* Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque absistere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis ψοφεῖν· cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ ψοφοίη ἐξιών. Lucianus in Philopſ. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Aristophan. in Ranis: Ἄγε δή τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. Heliodorus in I: Τάς τε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynich. addit, male quoque κροῦσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. GRAEV.

ibid. Ψοφοίη τὴν θύραν) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad κροῦσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elsn. ad Apocalypſ. III, 20. REITZ.

ibid. Θύραν) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. *l.* 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloecismus est hic, quod νῦν δὴ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γένομαι. Pollux: Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταυτόν. Suidas: Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων η'· Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἴρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αὖ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. Eustath. Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἑνὶ τόνῳ, ὃ καί φασι μόνῳ παρῳχημένῳ συντάσσεσθαι. Euripid. Phoenissis: ἄκουε

δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἆρ' οὖν καὶ ἣν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικήν· & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἄρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγῳ πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰσαῦθις, ὅσον οὔπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει· & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὕρηται, προϋπάρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἅττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἕπεται ἀεί· ἕπεται μὲν, ὡς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγεῖται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. *l.* 1. Ὀρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῂς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σὲ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σὲ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικά τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περί σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναφέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπί σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μήτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὑβρ. adhibetur pro *me ipso*, non *in meos*. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN. —

Pag. 233. *l.* 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλὰξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, *quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant*, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enallando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγήν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἴσομαι) Si superiores de ἄρτι & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mſ. Graev. Forsan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpres legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit *P.* aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινὰ) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρός σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περί σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περί σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. *l.* 2. Ἑκάστῳ) An ἕκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημὶ) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρός τινα ἱστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

μὴ ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθητι ἤκουόν σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum* καθέσθητι, *sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντώμενος, καὶ τὸ καθεσθεὶς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνήρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθεσθεὶς, καθεσθήσωμαι, καθεσθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεῖσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεσθήσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθεὶς δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Basilius in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὀπτωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθεὶς ἐπί τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθεῖσα δ' ἡ Βεθσαβή· & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀριαίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν, *collocaturos esse*. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, ἀεὶ μετάβατον &c. Τὸ καθεσθήσομαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτόν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον) V. Th. Mag. v. κάθισον. SOLAN.

ead. l. 13. Ἧσο ξεῖν') Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἧσ', ὦ ξεῖν'. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἧσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto Ἧσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. *l.* 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Ξυγγραφεὺς ἀνὴρ) Ξυγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα, ἤτι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφέας ἐκάλουν. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραψάμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde resarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλῶ ἐμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. *l.* 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud *νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον*, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, *μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον*. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae *φὺ, φὺ*, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, *Γαλιλαῖος ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν*, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino .... plebs illum impostorem vocat *ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν*. Metellus est Consul *Φιλόπατρις* Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, resciſſus eſt. Solan. (In meo exemplari, quo Weſſelingi beneficio utor, adeſt; ſed nihil varietatis in margine notatum. Reitz.) Hunc Dialogum Luciani non eſſe mihi certiſſimum eſt, ex ſtilo & ingenio hominis Lucianeo multum inferiore. Affectata autem eſt Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipſo proficiſci nequivit, quia ſua ipſe non excerpſit; auctorem vero aetate poſteriorem eſſe, ſatis demonſtravit Geſnerus in ſingulari Diſſert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique ſtatuit ſcriptum Conſtantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophiſta Imperatoris illius amico, ad quem hodienum exſtat ſcripta a Iuliano epiſtola. Ita vero ſtudioſe hunc Dial. pertractavit Geſnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum ſit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 ſeqq. Sed p. 250 miratur eiuſdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere auſus fuerit. (Sed de hac opinione forſan in praefat. agemus.) Bis eius verſionem, bis, ter Graeca emendat, quod ſuo loco obiter indicamus. Reitz.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέφων non placet. Guyet. At Τριεφῶν integre & crebro in ipſo Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. Reitz.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συννένευκας. Guyet.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid ſit, explicat Scholiaſt. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quaſi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. Gesn. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. Reitz.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ᾽ ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλεόφρον, πανοῦργε, καὶ φιλοκερδέστατε· Ἤγουν, ἀπατηλὲ, δολερὲ, ἀλωπεκῶδης. κερδαλὴ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου· παρὰ τὴν κερδώ, ἤγουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur aſtutia hoc nominis deductum eſt, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phraſi ex arte Poët. verſ. 437. Gesn.

ibid. Ὦχρος τέ σευ) Hom. Il. Γ, 35. Solan. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. Gesn.

ead. l. 7. Ἑκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram noſtram venatum egreditur, quam terribilis ſit adſpectus, & ad mentem ſano etiam excutiendam comparatus, graphice deſcripſit Lucianus in Philopſeude cap. 24 ſeqq. GESN.

ead. l. 8. Τίνι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non eſt, inſolito aliquo viſu turbatis, cum ipſa mente, ſpiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in ſacris nulla ſunt veſtigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Chriſtianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. Υ, 131, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota ſunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miſerrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, *conſulto* vertit, quamvis idem *inopinatum conſpectum* dixiſſet. Vid. pro Lapſ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὦ καλὲ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur inſolentior, non putavi refugiendam, ſcilicet ipſum ſecutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum eſſet, προπίνω τῷ καλῷ Κριτίᾳ, dixit Tuſcul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae.* Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. *l.* 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis ſive Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. GESN.

ibid. Ἦ καὶ τῆς χειρὸς) An ἢ καὶ ἐκ τῆς χειρός; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid ſit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioſcoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis ſermo eſt, quarum illae arcto complexu ad palos arboreſque ſeſe applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταὐτά. GUYET.

ibid. Ἀποψύξω) Gloſſ. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδινήσας) Lucianus in Philopſeud. c. 24, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλήν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἴπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης.
Ἥλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἄλαδε,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβροντήτους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. *l.* 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggrederentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιΐδῃς με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψει οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φιλίου με περιΐδῃς. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδή σφι οὕτω δοκέοι περιϊδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deûm matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μή τι κακὸν παθὼν) Hemiſtichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καί που καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *ſpiritu meo*, ne quis intelligat ſubſtantiam ſpiritualem; ſed Geſner. videtur ambiguum ſtudio ſervaſſe REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Chriſtianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Chriſtum ipſum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Periſtephan. X, 40, Chriſtianis Aſclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophiſtas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus eſt noſter, niſi quod paulo modeſtius ille hyperpola utitur, in Philopſ. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἥκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, ſed alio inſtituto, utitur Elihu, Iob. XXII, 18 ſeq. GESN.

Pag. 240. *l.* 3. Φὺ, φὺ, φὺ) Τὸ φὺ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φὺ — ἰοὺ — αἶ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes iſtae, ne Graecum quidem illud φύ. Forſan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φυσήματος) Horum verborum omiſſa eſt interpretatio a Micyllo ex editione Pariſ. 1615, f. & Baſil. 1619, 8; quem ſequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adverſum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves niſi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἴχεσθαι πόντον (frequenti praepoſitionis εἰς ellipſi) hic valere ingredi, nemo negabit, niſi ſi quis putet, ſecundo Borea intrari e Propontide Pontum, id eſt, verſus ſeptemtrionem navigari poſſe. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream poſſet, debuiſſe conſtitutum eſſe eo circiter loco, ubi eſt Conſtantinopolis. Quod quorſum valeat, in diſputatione dictum eſt, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρου) Homerica vox, Iliad. B, 148. Odyſſ. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam Nερ. c. 6; unde coniicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) A κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὔξεινον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut Il. E, 773, Τροίην ἷξον. Plura ex eod. L. Bos de Ellips. p. m. 268. Adde Nostrum supra Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι, & Theogn. v. 1172, — ἤλυθες ἀθανάτους. Quare nihil inserto εἰς opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορυγμὸς) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in Neb. v. 38 seq. εἶτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἴλιξ· διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμιμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητὴς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV, 181 seq. — *Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigiles oculi subter, — tot subrigit aures.* GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.

ead. l. 14. Τερατῶδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατῶδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, *dictum de homine, qui totus auris, perinde ut Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat.* Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8, ubi optat Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν τῷ σώματι. Item Catullian. illud 13 ult. *Quod* (unguentum) *tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum.* Denique illud apud Aristaenetum Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Sticho V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis*. GESN.

Pag. 241. *l.* 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, conflagrantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἀλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὕπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philopf. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si Dîs placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Hesychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de l'huis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρεθρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυρώματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam *cardines* interdum verti debeat, ut apud τοὺς ό 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — κατάθελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλο↓. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ· ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amasia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἔτι με ἐξεφόβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed *de ira DEI* Lactantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. *l.* 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίου βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλὸς, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὁμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi hae voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur ἐκεῖνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπωμόσατο) Ab ἐπωμόω, vel ἐπωμόζω, interpres. Scribo ἐπωμώσατο ab ἐπωμόω. GUYET. Ἐπωμίσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Thes. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμόσατο habent. SOLAN. Ἐπωμόσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium *succollare*. GESN. Ἐπωμίσατο) Etsi ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομόσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμὶς est superior humeri pars. Vid. Foes. REITZ.

ead. l. 14. Ἠροτρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, *μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ*. GESN.

Pag. 243. *l.* 1. Κατεκεντάννυτο) Forte κατεκεντέννυτο a κατακεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove suo meritus est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἄμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radiisve solis: *οἱ δὲ ἥλιοι*, ait, — *καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει*. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεναῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαὶ, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὕπνους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. *Bas.* & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Act. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρεγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακόλουθον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρεγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe.* GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πώγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius astragalis cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἴδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὖγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὢν καὶ μάντις, ὥς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocarat Comicus, unde eſt ἀμφίλοξος, quod hic apud Noſtrum ſtatim ſequitur. Comparanda, quae de λοξίᾳ (quaſi obliquum dicas) doctiſſimi interpretes ad Ariſtophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latonae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι· & in Decret. Deorum, quod ipſorum Comitiis ſubiungit pag. 716, cavetur, ne tam multa ſolus faciat Apollo, ſed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego ſane non intelligo; ſervavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox eſt, qui dialogo, quo Alexandri praeſtigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλεκότα) Adſcripſerat la Croze: Vid. acta Achatii epiſcopi in actis martyr. ſel. p. 140. Non vero ſatis diſtincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro deſtitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeſo quidem pervulgatum illud, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hoſtiumne foret imperium, an Croeſi, incertum: de Salaminiis autem, ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν· ut adeo haud obſcure applicet ad cladem Salaminiam, qua Perſae navali proelio victi ſunt: ex Herodot. vero VII, 141 ſeq. Plut. in Themiſt. p. m. 212, & omnium copioſiſſime ex Oenomao Cynico apud Euſeb. Praepar. Evang. V, 24, de tota hiſtoria ſatis conſtat. Quid igitur Noſter ſibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periiſſe dicit? Scilicet, ſuperficiariam valde hominis fuiſſe doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in diſſertatione noſtra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον ..) Homerus ὅσσον, metri cauſa, quod & ſervari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Neſcio, an hic quoque memoria lapſus ſit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786:

Ὃς τόσον αὐδήσασχ᾽ ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐνοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accidere putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est Homerica vox, sed vere tamen. Homero passim ἐνοσίχθων & ἐννοσίγαιοις. SOLAN.

Pag. 244. *l.* 2. Τὴν Τυρὼ) Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγὸς) An προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius significationem, & simpliciter pro *concilio*, seu *allicio*, sive *emereor gratiam*, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἔκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. *Guyet.* Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαῖεν ἑὸν πατέρ᾽ — αὖτε Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod versionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μή μ᾽ ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλῆρες, μὴ, μή μοι. Aristoph. Equit. 19: μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Sed respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Νεφ. 83 seq. ΦΕΙ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἵππιον. ΣΤΡ. Μή μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. GESN.

ibid. Κακόδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiae & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. *l.* 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: *usitatius* Γοργοῦς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκέα) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκὴς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν· & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκέα, ἑτεροκλινῆ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιοῦσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. *l.* 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μηριαῖα ὀστᾶ Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum salse παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδειροτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιῳδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαοιδίαις) An ἐπαοιδαῖς; GUYET. Ἐπαοιδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἐπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. *Fr. H.* & *B.* 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. *l.* 3. Νὴ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad *undecim millium virginum decantatam fabulam* alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, *decem nobis millia virginum trucidatarum* eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νήσῳ ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspicabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

ſit conie&turis agendum, ſatis quoque probabiles afferri a me poſſe arbitror. Cretam cum Palaeſtina ſaepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipſa Gaza Minoa dicta teſte Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretenſium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Obſervatt. II, 2, 6 ſeq. qui colonos Cretenſium Gazaeos & ceteros, qui *Crethi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem ſuperſtitionem relapſus eſſet, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adverſum Chriſtianos inſurrexere, impune ſcilicet, quidquid auſi forent, ſub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia ſunt exempla a noſtris, qui tum vixere, ſcriptoribus relata, tum haud parum ad rem noſtram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione στηλιτευτικῇ prima pag. 87, ubi de Arethuſiorum, Gazaeorumque in Chriſtianos ſaevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀῤῥένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, ἵνα τῇ θέᾳ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἶτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίοις ὀδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἔτι τοῖς σπλάγχνοις συώδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμοτέρους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaeſtina ſanctorum Martyrum Euſebii, Neſtabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apoſtatae, irruente in eos turba gentilium diſcerpti atque necati ſunt.* Habemus ergo apud Cretenſes Palaeſtinae virgines caſtas membratim diſſectas ſub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zoſimo vidimus. Quod obſcure ita Gazam ſignat auctor, vel eruditionis oſtentandae cauſa feciſſe poteſt, vel ſtudio obſcurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, ſi quis in ipſa Creta inſula tale quid tum contigiſſe putet. Nam quod μυρίας dicit, nihil nos debet morari, qui inſanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et ſic iam verſus reſtitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De ſepulcro Iovis agit Io. Meurſius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ— legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιον *πλάγιον* seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Λ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso adeuntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. *l.* 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. *ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte.* In qua quidem etymi ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἴργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Respicitne ad Il. Ξ, 197 seq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem cesto Veneris illectum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Iunone uxore concumbere.* Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. στηλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἥρας, ἡνίκα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσούσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam fuſpicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τήν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀῤῥητοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὑρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἥραν στόματι μιαρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διΐ; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chryſippo interpretatione phyſica excuſatam memorat Origenes contra Celſum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοιν; i. e. manibus pedibuſque fuge, τὼ χεῖρε παρασείσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni ſuae, quod natum ex ſe & Alcmena Herculem quovis modo perſequeretur, & noviſſime naviganti boream immiſiſſet, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus ſuſpendit, fere ut ſolent, de quibus per carnificem quaeſtio habetur. Fabula eſt Iliad. Ο, 18 ſeqq. Allegoria, quam proferunt Scholiaſta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀὴρ eſt, ſive aër, ut alias; vincula aurea, ſtellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὀμόσω tantum & ὀμοῦμαι agnoſcunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani perſonam melius agere videretur, parodias etiam in rebus graviſſimis nebulo inſerendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed iſta iis relinquimus diſcutienda, qui hiſtoriam dogmatum in eccleſia Chriſtiana curioſe perſcrutantur: quippe qui aliunde argumentum hiſce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula ſolemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium pleriſque tractum eſt, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem eſſentiae, perſonarumque diſtinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἓν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epiſt. Ioan. V, 7, ubi haec ſententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. *l.* 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Piere*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικόμαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmeticis, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτὺν) De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De tetracty Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Lapf. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscripsere *Guyet.* & *Menag.* REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumta. Vide Z. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψυλλῶν ἴχνη) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille *Galilaeus in tertium coelum raptus?* Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφαλαντίας) *Reburrus, recalvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίῤῥινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίριvος, nasutus GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανὸν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἴχνια) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter *aurea*, quae vocantur, *Pythagorae carmina* relatum est: Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδευσε) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χώρων) Possis quidem ad coetum seu

communionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἰῶνά κ. τ. λ. nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hist. cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσει usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum θεολογήσαντι. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *re vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel ἐπ' ἀληθείᾳ apud Aristoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. *l.* 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὄρνιθας ποιημάτια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθες seu Aves vocatur, haud immerito tamen τῶν ποιηματίων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκεχάρακται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in Καταπλ. seu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. Av. p. 573 ed. *B.* quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moses Exod. IV, 10, *kabar leschon* sese ipse vocat, quod οἱ ό transtulere βραδύγλωσσος, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) Ps. XXIV, 2. Deinde ex Ies. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν. Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere averte-

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? Gesn.

ead. l. 15. Δρόμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. Guyet.

Pag. 251. *l.* 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. Gesn.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Thess. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. Gesn.

ead. l. 3. Ἣν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμ. Guyet.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύουσι, κατάξουσι, κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. Gesn.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. *S.* pro vulgato περί. Vid. nott. ad Asin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex *I.* & *S.* itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Gesn.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. Il. Σ, 117 seq. Gesn.

Pag. 252. *l.* 2. Ἥρης) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. Gesn.

ead. l. 5. Ἔνθα δ') Hom. Il. Υ, 128, & Od. Η, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro γιγνομένῳ, quod noster habet, est γεινομένῳ. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poëta effert Il. Υ, 127: Ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μητήρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλῶθες) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo adducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἠδ' ὡς Αἴολον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπήδονα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἱματοέσσας inserta. GESN.

Pag. 253. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκῦρσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro συγκῦραι. Infra tamen cap. 23 συγκυρῆσαι eodem sensu a συγκυρέω formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένῳ, ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν, vel εἱμαρμένον εἶναι, vel potest pendere ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πράξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα, ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένῳ aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἵκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πατρίδα γαῖαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homerico intercidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. *l.* 1. Ὅς ῥ' εὖ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολύϊδος) Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολύϊδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῷ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῷ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἴρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrum de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίων recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Act. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, s. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὦκα θέμις) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur invectum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὦκα θέμιστι τέλος θανάτοιο κιχείη, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. *l.* 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλεῖς) Supra cap. 2 Noſter, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo ſenſu hoc verbum adhibent, ut ſignificet recolere memoriam rei, eamque quaſi ruminare, quae ſolemnis etiam eſt ſignificatio, (an enim diſtinguant veteres duo verba ἀνακυκλέω & ἀνακυκλόω, non habeo certi quid dicere;) ſed eſt aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἶτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, ad inſtitutum rurſus ſermonem reverſi. Hanc proinde rationem in interpretatione ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum reſpectu ad Coloſſ. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce diſputatum in diſſert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Diſſert. Roſſal. de Chriſto in Chreſtum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifeſto Chriſtianum arguere licet. Sed errant mea quidem ſententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito ſenſu aliorſum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox ſacris fere ſcriptoribus propria, eos, qui extra eccleſiam ſunt, ſignificat. Qua ratione novum ſententiae noſtrae, de χρηστῷ neque Chriſto neque Chriſtiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη ſeu gentes ſunt, qui non ſunt Chriſtiani, qui dicere poteſt Triephon, illos ex gentibus ſcribi in libro vitae, qui ſint Chriſtiani? Bonos autem viros eſſe inter gentiles, quis neget? & notum eſt, Chriſtianorum etiam multos iis gentilium, qui honeſte viverent, ſalutem aeternam denegare non auſos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Ariſtoph. Νεφ. 831 ſeq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde ſuſpiceris, & hic legendum θεὸν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; niſi dura ſatis ellipſi τὴν κατὰ omiſſam dicamus. Ceterum nomen δεξιὸς, Dei epitheton, illuſtravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Chriſtanorum verbum. Res notior eſt, quam ut ei diutius immorari opus ſit: obſervo tamen, in Aſino de animali uſurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opuſculum certe Lucianeum eſt, de pueris c. 39, qui locus probe obſervari meretur. So-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέῤῥιν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Ps. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ ὀ Ps. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέῤῥιν. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιρᾶσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν) Ut ἀνακόλουθον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιρᾶσαι τὰ κρέα· adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. *l.* 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκώπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἠέλιος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creatarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Ta-

ceo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, aliique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cavesis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent.* Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam eliden-dis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Iensius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιοῦσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφηνα) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 8. Ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriorem profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adiice-

re tentato superius aliquoties iuriiurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Aristoph. Νεφ. 86: Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἑτερεῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμώσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἕτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσῃς μὲν) Μὲν κεύσῃς ed. Gesneri, fors. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσῃς μὲν ad versum. In *Amst.* μὲν κεύσῃ, quod ad versum etiam bonum. In Hom. l. d. est: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλὰ δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύσῃ collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὦχρός τέ σευ εἷλε παρειάς. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδᾷν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα· de Luctu sub fin. s. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo s. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ· de Gymna-

fiis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἀλλ' ὡς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. *l.* 1. Ἔκπληξιν) Ut supra c. 6, κατάπληξις, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Act. I, 8, λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti auscultante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῦντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφὺς ἂν ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morsu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκὼψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecno ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταὶ, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφεὺς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinesius classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταὶ, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, sed γραφέα. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφέα alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, κοινωνὸν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταὶ, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusin dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. *l.* 1. Παραγκωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισεσυρμένον) *Tractim & languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492, de Aegyptio puero: ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Forsan ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προεῖπον) Obscurissimus hic locus, &, ut Nostri verbo utar, διεναλημμένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem spoponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαπεισμοὺς) Forsan καταλέγει. Et ἐλλαπεισμοὺς ab ἐλλειπάω, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: *ἐλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἐλλιπασμὸς, saginatio, a λιπαίνω.* Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt *reliqua*, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. *de indulgentiis debitorum*. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diss. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sentententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant *reliquationes*, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: *Denique id eum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet* RELIQUA. *Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum* &c. Inprimis autem Clericis du-

rum valde & iniquum eum fuiſſe, non ignotum, cuius rei inſignia aliquot ſpecimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodoſ. *de luſtrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quaſi ſuo quodam iure immunitatem a publicis oneribus ſibi dari poſtulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iuſtinianei tum Theodoſiani leges, teſtantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caeſare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quaſi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incenſos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλειπεῖν explico de non novanda, ſed in ſtatu ſuo relinquenda, iſta praeteritione. Hoc quidem proprie ſignificat καταλείπειν. Quod praeſens poſuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro ſecundo καταλιπεῖ. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias ſuſpicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; ſed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales deſcripſimus: quos quidem legibus poſteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate eccleſiis & bonis eccleſiaſticis conceſſa, ſatis conſtat. GESN. Καταλύσει legit Heuman. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studioſe, puto, hic cavillatur, cum Chriſtiani non de novis tabulis, diſſolvendoque per unam epiſtolam aere alieno, locuti ſint, ſed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio eſt. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδωσι. GUYET.

ibid. Καὶ τά τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam diſſolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuiſſe, docet v. g. Lucian. Cronoſol. p. 617. Vid. Caſaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum eſt, niſi forte in gloſſariis recentioribus aliquid reſtet ſubſidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kuſterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Καριμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venere viris doctis de emendanda hac voce. Ac τούς, non τάς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingenioſe, ut ſo-

let; ſed vereor, ne Iuliani etiam aevo ſit illud nomen recentius. Εἰρωνευτὰς Neuburii, viri & ipſius ingenioſiſſimi, ferrem, ſi de Socraticis philoſophis ſermo eſſet. Ὀνειρομάντεις huic loco apti, ſed quis capite diminuit & prima illos ſyllaba truncavit? Εἰρηνάρχαι aliquamdiu mihi placebant, nec ſine cauſa, quod praemium Sophiſtis dari ſolitum εἰρηναρχία, ut ex Ariſtidis vita conſtat. Vid. Maſſon. ad A. 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod. de Irenarchis. Putabam ergo, promittere ſibi Sophiſtas, qui hic inducuntur, Chriſtianos a ſucceſſore Iuliani Irenarchias. Sed poſt annos XXV redeunti ad prima noſtra cogitata, viſum eſt, nihil adhuc illis prolatum eſſe vel a me vel ab aliis melius. Non fieri hoc ſolius φιλαυτίας vitio, inde coniicio, quia recentior cerebri noſtri foetus ſunt εἰρηνάρχαι. Reponantur itaque φροντίδες πρῶται, iam τρίται, atque adeo δευτέρων forte σοφώτεραι. Compoſitum nempe arbitror nomen ex εἶρα & μάγγανον, vel μαγγανεύειν. Ac poſterioris quidem haud obſcura eſt ſignificatio; de praeſtigiis enim faciendis, aliiſque dolis aut machinamentis adhiberi ſolet. Εἶρα vel ἶρα autem concionem ſignificat, locum, ubi conciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531, ἰράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Heſiod. Theog. 804. Eſſet igitur εἰραμάγγης concionum integrarum deceptor, praeſtigiator. Sed magis fere mihi arridet, quod Euſtath. ad Homer. l. c. pag. 1218, 15 *Baſ.* non ἐκκλησίαν tantum, ſed μαντείαν etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait ſignificare, ut adeo εἰραμάγγης dicatur, qui vaticinia crepat, iiſque tum ſe, tum alios decipit, quod quidem auctoris conſilio apprime convenit, qui divinationes & mala omina Chriſtianorum de republica dedita velut opera deridenda ſibi ſumſerit. GESN. Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hiſt. Franc. L. V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipſin praepoſitionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quiſquis auctor eſt libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐήθεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, *aeſtimare antiquitatem generis humani ex artibus.* Ad locum noſtrum hoc pertinet: ad artem, quam quis exerceret, reſpiciebant in cenſu conſtituendo οἱ ἐξισωταί. Nazianzenus Epiſtola 197 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eoſdem eſſe ac Peraequatores, antea dictum eſt, lepide illos incuſat, quod neque a Diogenis pera ſibi temperaturi eſſent, ſed & illi manum inie-

cturi, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exſpectat, quiſquis etiam ſit, tantum abeſt, ut propter artem tributis quemquam vexaturus ſit, ut ne de arte quidem ſit interrogaturus, ſed promiſcue omnes (etiam praviſſimos impoſtores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, arteſque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: reſpicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas ſupra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illuſorium eſt gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus aſcetae, quem etiam deſcribi puto verbis, quae ſequuntur: κακοείμων, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonſura poſt erit agendi occaſio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipſam attinet, crediderim reſpici ad coeleſtem aureamque Hieroſolymam, ut in Apocalypſi divinitus eſt Iohanni repraeſentata; ſub quo ſchemate felicia ſibi tempora promittunt Chriſtiani. GESN.

Pag. 259. *l.* 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic deſiderari videtur. GUYET. Non deſideratur, ſi ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Poſterioris liber ad noſtram uſque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis ſcripſiſſe diſcimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius paſſim meminit; ut & Plut. Alex. ſed ab eo de divinatione ſcriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmiſſenſibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua ſomnia coniectabant. Reſpicit nempe hunc Ariſtandrum, cui ea patria cap. ſeq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philoſtr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. *Ariſtander* Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. 'Αναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. 'Αρτεμιδώρου) *Artemidorum* quando ſcripſiſſe putemus; in diſſert. noſtra § 10 dictum. Reſpicit autem forte Noſter ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali eſſe ominis dicitur, non propter ſe quidem, ſed propter quantitatem; ſi nimium appareat, aut ſupra dignitatem ſomniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non ſomniorum tantum coniectores, Artemidorus ll. cc, & Aſtrampſychus p. 144 Mantiſſae Meurſii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἄπρακτος ὢν θέλεις ἔση· ſed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 ſ. Piſcatores ita claudit: μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καί τοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas eſſe dicebat, quantae in inſomniis apparere ſoleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείροις Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. 'Αναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Niſi ſcriptor hic alias parum accuratus eſſet, ſuſpicarer illum dediſſe ἀνὰ λόγον, cum praeſertim notae, quibus ου & ως exprimitur, tenui diſcrimine diſtent. Sententia aperta: quo quis plus reddidiſſe & diſſolviſſe aeris alieni ſomniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Euſtath. p. 821, 4 *Baſ.* ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ᾅδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Ariſtarchus νεκυῖαν univerſam, i. e. τὴν ω' ῥαψῳδίαν Odyſſ. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat uſus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ᾅδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiasta minor sub initium ῥαψῳδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Hesychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλληγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte est *Manalis lapis*; de quo Festus, *Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per quod animae inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes.* Hanc λευκάδα πέτραν *Albion Insulam* s. Britanniam suam interpretatur doctiss. Barnesius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiasten, suffragatorem citat. Certe hoc illum iuvare potest, quod δῆμον ὀνείρων subinde beata illa insula & bonarum rerum feracissima emittit, e quo populo forte ipsum hoc est, quod de *Albio* nobis narrat Barnesius. Gesn.

ibid. Δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀῤῥήκτους ἀΐδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Eustath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτώντων. Schol. min. τὴν νύκτα, ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphyr. de antro nympharum pag. 121 Barnes. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἃς συνάγεσθαί φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum consentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναί τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bonum Homerum, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἴδωλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat, e. g. Odyss. Λ, 212, 601, Od. Υ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed *Ter frustra comprensa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique simillima somno.* Quod expressum est ex Od. Λ, 306: Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἔπτατο, κ. τ. λ. — Versu 221: Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO natorum mille suorum.* Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scytha p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quasi insecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philopſ. c. 8, ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκώς. GESN.

ead. l. 12. Ἐξεῤῥίνισα) H. Stephanus in Thesauro: ἐκρινίζω *ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanno*, μυκτηρίζω: & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξεῤῥίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀρίστανδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισέα) Lege Τελμισσέα. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦ δ' ὅς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἦ δ' ὃς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχεμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. *l.* 1. Μεσορὶ) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορὴ legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσωρὶ, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exstinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσορὶ pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκμαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diss. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Asin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα *eloquium* videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμοὺς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγητος — ἔλεξεν, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν, *facta sibi a Senatu dicendi potestate.* Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, *sumtis dicendi partibus.* Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos XXV annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud *σεσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, *ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεὺς*, *ambobus sedentibus* &c. praecesserat: *πάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους.* Adde Aristoph. Lysistrata versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὕδουσι, *cum praedictum sit.* Plato Cratylo p. 236 E. Laertar. de Heroibus, Πάντες δήπου γεγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητὸς θεᾶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pseudologista, quem *ἀποφράδα* inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scomma ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδηρέας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus Amor. c. 32. De re ipsa vid. § 27 diss. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. Od. Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de Domo cap. 3, & in Scytha c. 9, τοῦ νησιώτου μειρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Ithaca insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui Protesilaum nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. *G.* Τρογεσίλαος. SOLAN.

Pag. 261. *l.* 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homerica formula ex Il. Ω, 321, & Od. O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἴ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιοὶ) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θέατρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

siod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἄνθρωπός εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poët. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πόθεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γάρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γε) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἢ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. *l.* 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Definite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoesch. ♄ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ ☾. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi *inter plura prodigia, ante omnia abominati semimares, iussique in mare deportari.* Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aeque a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro *deorsum ducere, mittere*, ut κατάγειν εἰς ᾅδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aeque descendendi significatus huic verbo inesset, quam in καταῤῥίπτω, deiicio; etsi κατάγειν longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιὸν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἠχεῖα, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Νεφ. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχάνημά τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεὺς μεστὸς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἠχείων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς· ad quem locum Bisetus: ὅτι ἡ πρῖνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. *l.* 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτορόν τι ἀναβοήσας. GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ὀδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων) Parodia Homer. Od. Λ, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege τρυφαλείας. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, τρυφαλείης exponit — τρεῖς φάλους ἐχούσης· adeoque τριφαλείας ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege οἱ. GUYET.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* est, *atterere*. Sed ipse deinde explicat per ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesin*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *tractare* non negat Christianos, sed κατωρθωκέναι, *recte tractasse*, *edidicisse*. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Quî ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe viguerit? Gesn.

ead. l. 9. Γραϊδίων) Etiam hodienum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. Gesn.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia.* Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, οὐδὲν ἐοικότας fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere.* Ita οἱ ό, quod in Cant. IV, 2, est *keder hakkezuboth*, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemtui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiem sibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit *a mimis calvis, qui omnibus essent frustratui*, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis captibus.* Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi *κακοείμων τις, ἐξ ὀρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην* memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, *καὶ τὰς ἐκείνου*, inquit, *κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ.* Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, *Τιμόθεος*, inquit, *ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου* (Nazianzeni puta) *Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὸν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας.* Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob *ξύρισμα γυροειδὲς coronatos* appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen *coronam* fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. *Ἄσιτοι)* In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis *καθαρμοῖς*, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, *προνηστεύουσι τῇ Ἴσι.* Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, *τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν* refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, ait vir *ἔνθεος*, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. *οἱ τοῖς γραϊδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμψάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστείαις ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεσι παραληροῦντες.* GESN.

Pag. 264. *l.* 6. *Σεσηρὸς)* De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, *ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας.* Schol. *ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ*

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἔξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. *l.* 1. Ἐπιφημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *differre rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἕνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum serves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕθλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aeque mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticet. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἥκω νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κα-

κὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, *Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Triephontis ad Critiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυώνυμον ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi δοξολογίαν aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam doxologia* &c. Ita πολυώνυμον ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπῳδῆς πολυωνύμου meminit Lucian. Philops. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo interrumpi. GESN.

Pag. 266. *l.* 1. Μή τι παραδράμῃς) Vid. § 21 differt. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μηδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρὶς) V. diss. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὀφρῦς) Iterum Iambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 differt. Non puto autem opus esse, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diss. § 24. Ὀφρῦς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σοῦσα) Quia ſub Traiano a Caſſio Seleucia & Cteſiphon captae ſunt & incenſae, ſunt qui eo tempore ſcriptum hunc dialogum putent; ſed illi ad ſexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deeſſe videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβίᾳ anceps. Propert. *Aut ſi qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. *l.* 2. Πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. IENS. Ἐκλείψει) Plerique libri ἐκλήψει· quod ſic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἦμαρ) Il. Ζ, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ· & ante 455, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipſis eſſe *ignotum Athenis Deum*, cum iam ſupra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide poſſet; quod tamen, tanquam obiter dictum, ſilentio tranſmittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate ſenſus eſt: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athénes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Eſt vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nuſquam repériri pronuntiat Thomas Magiſter, v. χάριν οἶδά σοι· quod aliquatenus verum eſt; exſtat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B.C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipſo ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epiſt. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id eſt, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae ſunt Imperatoris, praeſtari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod eſt ab Eraſmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus concluſit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. *P*. In quibuſdam ita adſcribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad ſequentem, referri voluerint, neſcias. Mos receptus ad ſequentem referre iubet. Sed vide notam noſtram ad ſimile Scholium fini ſequentis opuſculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN. Reiiciuntur haec etiam ab ed. *B.* 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. *l.* 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. *P.* additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἀρας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. *l.* 11. Περὶ τῶν ἀσταχύων) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. *l.* 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. *l.* 11. Ἢ πάντα τἆλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri*, *adesse*, *ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo vertas *etiam*, satis procedit sermo, *ea ipsa hoc fecit*, *fratribus* etiam *suasit*, sive *effecit*. REITZ.

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

"Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα θ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα·
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
Ἄλλοθι μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε
Τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemesi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davis. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, sive c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davis. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide Θ. κρ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαρον) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. *l.* 4. Ἐκεῖσε) Εἰς τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δὲ, reddidit *ob eam rem*, & *ob eandem*: notat enim, *cum*, *tum*; *modo*, *modo*. Voluit igitur Lucian. *modo in cygnum conversus*, *modo in tauri specie*. Exempla videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. *l.* 2. Ἅπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἷον τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι) Interp. & *quia maxime putat intuentem allici posse*. Parum accurate; non enim οἷον est *quia putat*, sed *quae potest*, *apta est*. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένου) Vide cap. 7, & notam nostram. SOLAN.

Pag. 277. *l.* 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, *dare.* Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praestantiam*, quam cum interprete *potestatem.* Comicus eleganter dixit, *virtutem formae.* VITRING.

Pag. 278. *l.* 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλενος ἡ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. Φίλωνα) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observes. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem.* Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. *l.* 2. Περὶ αὑτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. *l.* 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντὸς) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὖσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum.* Hesych. οὐκέτι οὐχὶ, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui trigin-

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν, aliique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν· ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non recusarem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amori propria; sed quia & ἄγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὔνουν καὶ συμπαθές σου ἄγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἄξιον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam *laudare*: nam gradatio est, quando ait, Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἄγαμαι praeterit. esse passivum, aeque ac ἔραμαι· ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾤετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. *l.* 1. Ἦ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, *qui hanc dicere dignatus fuisset.* Debebat, *qui hac dignus esset iudicatus.* VITRING.

Pag. 285. *l.* 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν· ait igitur *ad hoc ipsum*, sive ob hanc ipsam caussam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. *l.* 4. Περὶ ταῦτα) An ταὐτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἱπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκοῦσαν) l. e. ὑπερενεγκοῦσαν: Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκοθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. *l.* 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἆθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus intemperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego sic mallem. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας, (licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim, sed παρελθόντας ante ἆθλοι collocando intricatae structurae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit haberi, i. e. *si praeverterint*, de quo egimus alibi, & Wessel. ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomao interfectorum: sexdecim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. *l.* 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Lycophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davis. ad Cic. Tusc. D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἅρμα) Neptunus forma eius captus, dum in Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II ult. *Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum. GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῆ sive πολλαχοῦ positum videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. *l.* 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obiicit. Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. *l.* 1. Ἑτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχόσε pro πολλαχοῦ. GUYET.

ead. l. 6. Τούτῳ δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute intelligi, *cum videatur.* Scio, non hic solum tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi passivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. *l.* 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαΐης) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἄνακτος· Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. *l.* 15. Ζηνός που) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἔνδοθεν) I. e. ἔνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. *l.* 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀνδρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc insimulat Solanus? An quia in emendatioribus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, *virilis aetas*, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C. Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epict. Sent. 78, pag. 128 f. σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ Aelian. VIII, 16 f. aliique aequales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων) Ἰδέα, *species*, est *forma*,

qualitas, *notio*: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. *l.* 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum *Iunt.* haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque *Fl.* in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. *l.* 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In *Fl.* ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναιρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exsilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεσθαι τῆς σμινύης, καὶ ἐῤῥωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρῳδοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo ἀνευφημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, mallem retinuisset Olearius vulgatum ante ἀπευφημῆσαι, *detestari*. Ceterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione disserere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exsilium missus, non interfectus est; vid. supra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἴκοι καρπὸς, ἢν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττῃ) Corrige ex Aldina κἀκείναις· πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) An κἀκείναις ἀποχρῶ; *Bas.* edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. *l.* 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλόμενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aeque bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in MSS. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδὲς οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τόν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspicari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homerica fossa Il. H, Nestoris suasu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, s. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. *l.* 3. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. *Praeter haec* cogitavit *etiam*, *quod si omnes* Graecos *compendio isto sic inter se permiscuisset*, *videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse.* Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec*, inquit, *etiam illud putabat*, *Graeciam per hoc*, *quod brevi adeo omnes inter se misceri possent*, *contra exteros splendide adeo stabilitum iri.* Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἑστιᾶσθαι *est stabilitum iri?* Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἑστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῖνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. MARCIL.

ibid. Τὸ δι' ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἑστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο, δόξειεν. *Permiscere*, ἐπιμίξαι, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ᾆσμα) An καὶ ᾀ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Λ. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσῆν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος· quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent*, *Graeciamque tanquam in tutelam commendassent* &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. *l.* 1. Ἑβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἱππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ὀξύτατος ὡς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὃς τῶν ἐκεῖσε ἦν ἁπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, *Vindex.* De ὀξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀυξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, κἂν ἐκ τῶν ὑπατευκότων ὦσι. Hactenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος· itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedeceat; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἁπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκεῖσε νῦν ἁπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. *l.* 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio... & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. βραχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguae vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud s. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviorem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) An ἐγκεχρισμένης; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένος. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβεῖ πως — ἐπιλεαίνουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἑνὶ τόπῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λεαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse *obscurum* & *raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνὴν & φθόγγον distinctio, quam docet Arrian. Epict. III, 6: Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνική. GESN.

ibid. Ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ) Melius ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem ψαμμακοσιογάργαρα, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim ſtilo aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν* exſcripſi. Marcil.

Pag. 300. *l.* 3. Μόνου τοῦ) Lege *μόνον τοῦ*. Guyet. Non diſplicet, etſi & vulgatum defendi poteſt. Reitz.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττονας) Apollinem videri voluiſſe Neronem loquuntur hiſtoriae, & numiſmata. Gesn.

ead. l. 14. Ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid ſit *ὑποπαλαίειν* doceat Plutarchi Periphraſis de diſcr. Amici pag. 58 F. *οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν*. Et — *κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος*. Gesn.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. Solan.

Pag. 301. *l.* 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Muſicos agonas ex Iſthmiis ante exſulaſſe, hinc obſervarat Caſaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragiciſque ludis concedit, de muſicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut ſuam ſententiam fulciat, Philoſtratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctiſſimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epiſtolam; quorum locorum primus & tertius Caſauboni ſententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem anteceſſerunt, non de ſequentibus, ſtatuat. Secundus Patrium Muſicum ibi agonem vere facit. Solan.

ead. l. 7. Μήτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Iſthmiorum iudices, quod poſtea Praeſides Pythiorum, ubi ſua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuiſſe, ſed de eo abrogando, propter iudicum moleſtias, actum, memorat Plut. Sympoſ. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio theſauro dedicatum fuiſſe *χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἴσθμια νενικηκυίας*. Gesn.

ibid. Μήτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philoſtr. 163, a. 12 & 15. Reitz.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege *ἐπ' αὐτῇ*. Guyet. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haeſitavi ita edere. Reitz.

Pag. 302. *l.* 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plauſorum ſuorum numero, quos deſcribit Sueton. c. 20: *Adoleſcentulos equeſtris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robuſtiſſimae iuventutis undique elegit, qui diviſi in factiones plauſuum genera condiſcerent* &c. Hi quidem plauſuum *ὑποκριταὶ* fuere. Gesn.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN.

ibid. Τραγῳδίαις) Lege τραγῳδίας. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excuſandum vulgatum poſſit afferri, quaſi eſſet plur. pro ſing. & ellipſ. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, ἀγοραῖσιν ἕθακε, bene habet; vel ut ſupra ἐν omittitur Aſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura ſimilis ellipſeωs alibi allegata repetam, quibus effici poſſe videatur, ut τραγῳδίαις ſit, *in tragoediarum quadam*; uti, *Iſthmiis*, *quinquatribus*; *Ludis*, *munere*, *Circenſibus*, & ſimilibus ſpectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſeſe commendat genitivus τραγῳδίας· nec diſplicebit mediocriter peritis, ſed ignoſcent poſtremae huic & parcius antea uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, neque in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Verſiculum proſcriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis contra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυπηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεὶς) τήν τε χώραν τὴν Κιῤῥαίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῄει, σφάξας. Ultima verba ita intelligo, interfectos, & cruentos palpitanteſque adhuc homines abiectos in oſtium. Eadem occaſione videtur illas quingentas hominum Deorumve ſtatuas aeneas ſuſtuliſſe, de qua re Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Reſpicit iſtud Apollinis ſecundum quoſdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. *l.* 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Ariſtophan. Plut. 765: Κἀγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI

DE AETATE ET AUCTORE

DIALOGI LUCIANEI

QUI

PHILOPATRIS

INSCRIBITUR

DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI

DE AETATE ET AUCTORE

DIALOGI LUCIANEI

QUI

PHILOPATRIS

INSCRIBITUR

DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) *Qui Luciano tribuunt* 3. 4. II) *Qui antiquiorem Luciano faciunt* 5. *Examinatur haec posterior sententia* 6. *Inprimis repugnat laudatus Artemidorus* 9. *Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum* 10. II) *Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis* 12. *Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit* 13. *Respondetur Ge. Bullo* 14, *& Dodwello* 15. *Maior est in Philopatride rerum Christanarum notitia, quam quae in Luciano observatur* 16. *Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum* 18. 19. *Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis* 20. *An* χρηστοὶ *sint Christiani? contra Huetium* 21. *Stilus Philopatridis Luciano indignus* 22 - 26. III) *Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrosius* 26. *Et Moylius* 27. *Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis* 28. *Argumento de templorum antiquitate non utimur* 29. *Post Constantinum M. scriptum esse indicant* ἐξισωταὶ, *& voces quaedam illius aevi*

propriae 30. *Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae* 31. *Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset* 32. *Res gestae Iuliani satis magnae* 33. *Et auctae in immensum a laudatoribus* 34. *De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis* 35. *Christiani infensi Iuliano. De his agi, contra Basnagium* 36. *Male ominatos Iuliano ostenditur* 37. *Status felix imperii Iuliano imperante* 38. *Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria.* 39. 40. *Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere* 41. *Qui in Luciani nomen pervenerit?* 42. 43.

I. Quo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuant, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul caussis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS [1], quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS [2], quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi* 164, *Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem* (*in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus*) *spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre.* GEORGIUS vero BULLUS [3], laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

1 Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.
2 De Episcopis & Presbyteris p. 227.
3 Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2, p. 73 seq. ed. *Grabii.*

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat; perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit.* Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt*, inquit, *qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit.* Micyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. *Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam* 1 *solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

1 Quin urbis κατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephontem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλιλαῖος, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paullo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, *quibus Galilaei, recalvastri, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur*, ita disputat: *His argumentis*, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) *persuaderi me non posse fateor*, (*ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.*) *Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem superfuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effictum, non est quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO [1] refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

1 Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum § IX seqq.

bi raptum in coelum, ſententiis Socinianis inſerviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non eſſe ſcriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFI FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amiſſas, Romanaſque legiones ſub iugum a Perſis miſſas, extremo dedecore Romani exercitus ſacramenta* ait *foedaſſe*. Plura ſiquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auſpiciis in Armenia contra Parthos geſta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS 1: quin neque poſt cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, *decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aſpectui conſulitur, ſpreta conſcientia, omiſſa ſunt*, ut idem TACITUS 2 auctor eſt. Quidni igitur & vani cuiuſdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin poſt cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. *Nec vero Traiano convenit*, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. *quod ſub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus:* πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν, *κ. τ. λ. Nam nec Suſam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus ſubegit, poſt devictos Perſas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Chriſti CI, Traiano quartum & Paeto coſſ. per Syriae praeſidem Palmam, Petraeam Arabiam ſub iugum miſit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum conſummavit. Anno vero imperii nono, Chriſti CVI, Commodo & Cereale Coſſ. Seleuciam, Babylonem & Ceſiphontem cepit.*

VIII. Sed, ne quid diſſimulem, tota illa diſputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipſius ratio eſt, quod nec Suſa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipſe epinicio illo gratulatum fuiſſe Lucianum putat? Fatetur non debellaſſe. At paratum eſt κρησφύγετον. SPE FALSUS *inani*, inquit, *Suſae & Arabiae excidium, Scythicarumque excurſionum ceſſationem, ſpondet Cleolaus.* Iniquus autem eſt BLONDELLUS, ſi, quo ipſe effugio utitur, illud eripere velit parti adverſae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adverſam ſententiam oppugnare ſibi videtur, tantum abeſt, ut ea rem, quam vult, con-

1 Annal. 13, 7 ſeq. c. 34 ſeq. L. 14, 23 ſeq. L. 15 init.

2 Annal. 15, 18, 1. Ita in Perſii 5, 4, ad Corbulonis victorias reſpici ait *Caſaubonus*, quas aſſentatorie in maius extollerent Poëtae & Hiſtorici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Perſas, Arabum quoſdam ſubegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor eſſet Perſarum, Arabiae ſubiugationem tanquam futuram ſpondeat; fieri non poſſe, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid ſi autem dicamus, ideo enimvero ſpondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, ſub poteſtatem Traiani redigatur, quod parte eius iam ſubacta, facilior de reliquis ſpes eſſet. Haec, ut mihi quidem videtur, ita ſunt manifeſta, ut Blondello ipſi, ſi viveret, aſſenſum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, ſunt firmiſſima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res eſt fatear, his nunquam mihi perſuaderi paſſus eſſem, ut non a Paulli quodam diſcipulo transfuga ſcriptum putarem. Sed bene res habet. Supereſt argumentum unum, a nemine, quod ſciam, adhibitum, ſed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, ſe, cum interfuiſſet deliramentis atque vanis praedictionibus Sophiſtarum, ita ſententiam de illis dixiſſe: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ὀνειροκριτικῶν ſcriptorem ſignificari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen ſuſpicemur, paulo poſt interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίσταν δρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; De ipſa re, ſi quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPSYCHI, verba in notis poſita ſunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum ſe dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obſcurius abſque hoc futurum) teſtatur ipſe, [1] ſe noſſe homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui ſucceſſor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Perſicam & Antonini initia XXX minimum anni interceſſerunt. Nemo igitur ſub Traiano ſcriptum Philopatrida poteſt aſſerere, niſi qui crediderit, triginta annis ante, quam ſcriptus ſit liber, eum poſſe allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuiſſe Athletas, qui interfuerint ludis quinquennalibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. 64, pag. 55. Quae loca allegantur a *Nic. Rigaltio* in notis ad inſcriptionem.

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, 1 suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat 2, Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aeque ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS 3 Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS 4, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

1 Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & Commentt. ad h. l.

2 Lib. de anima c. 36.

3 Bibl. Gr. 4, 13, p. 402.

4 In Anti-Artemonio, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio CIↃ IↃXXII fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos ſupra laudavi, viri doctiſſimi, aliique complures. Quibus aſſentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοκράτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod ſecus factum oportebat, ſi ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium adminiſtraſſe, notius eſt, quam ut dici a me debeat. Nec eſt, quod Lucium Verum ſolum celebrari dicamus, qui nimirum ſolus id bellum confecerit, ſoluſque gloriam inde ſibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia ſunt geſta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut teſtis eſt IULIUS CAPITOLINUS 1: iam eſt paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiuſdem CAPITOLINI 2 teſtimonio poteſt, triumphum pariter utroſque celebraſſe. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae ſibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum eſt Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum eſt.* Illud forte dici ab adverſa parte poſſet, Imperatorem Verum, cum iſta ſcriberentur a Luciano, iam tum fuiſſe exſtinctum, ſolique adeo Marco hic applaudi. Et ſane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctiſſime. Sed certum eſt, interceſſiſſe aliquot annos inter triumphum iſtum atque mortem Lucii: nec quae ſcriptor brevitatis ſtudioſus narratione coniungit, tempore ideo ſunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaeſtione careant, apud eos certe, qui aliquam cum hiſtoricis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non poſſum quin adiiciam, non videri Cleolaum noſtrum, qui ſui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut diſtinctarum magni imperii partium, ſuoſque ſibi regulos habentium) mentionem fuiſſe omiſſurum, cum de futuris audacter adeo ſpondeat, ſi modo materiem epinicio illi tum praebuiſſent, quod Marco imperante contigiſſe modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale eſſe meminerimus, ut ſi nihil etiam ſit, quo labefactari convellique poſſit, (quod tamen minime ita ſe habere, eſt, puto, luculenter a nobis oſtenſum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *περί-*

1 In *Marco Antonino* cap. 8. 2 In *L. Vero* cap. 8.

στασιν nihil obstare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit 1, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὀξυδερκέστατα νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὑρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec

1 In vita *Marci* cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutarit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiorem fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandreae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelusisse Lucianum, praevias persecutioni κωμῳδίας memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed *in itinere* e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos*, inquit, *fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Κωμῳδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? *In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit* &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam susceperit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum *Grotii* diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti edita Lond. 1685.

2 In Geographis *Hudsonian.* T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιομνημόνευτα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probalile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci [1]: *εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω.* Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos [2], & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, [3] *τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον κ. τ. λ.* annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus.* Equidem fateor, si voculam *γοῦν* interpretere *itaque*, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus *enim*, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Quî enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam

1 In *Pseudom.* cap. 38.
2 *De morte Peregr.* c. 11.
3 Cap. 11.

incidit, & poſtquam illorum edidiciſſet myſteria, ſubito nimium quantum inter illos nomen & gloriam eſt conſecutus. Nam hodienum durat illa quorundam ſtultitia, ut celebrem iſtum in Palaeſtina ſuſpenſum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parentheſi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Senſus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deeſſe aliquid oſtendunt. Suidae verbis ſua conſtat veritas quam planiſſime, ſi vel nihil deſit. Quid enim ſunt blaſphemiae in Chriſtum, ſi hae non ſunt, quae hodienum exſtant in Proteo? Denique, quis iſte foret ſtupor, cum manum ſemel inieceris mutilando ſcripto, illud relinquere, quod eiici vel ſimiliter, vel magis etiam intererat? Duobus potiſſimum modis ulti ſunt Chriſtiani huius dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita teſtantur. Omiſiſſe quaedam ex ipſa orationis ſerie, ſaltem FABER quae attulit argumenta, iis vix perſuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus ſtrictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum ſapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Chriſtianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam ſacerdotibus τῶν γραμματέων voce non ſemel uſum [1]. Ex ethniciſmo eſt, quod Alexandrum Chriſtianorum θιασάρχην vocat, & τελετὴν Chriſtianorum diſciplinam. Καινὸν Σωκράτην Chriſtianos Peregrinum vocaſſe, probabile non eſt: ſi nota Luciano Paulli Apoſtoli hiſtoria fuiſſet, hunc dubio procul ſubſtituiſſet. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui perſuaſiſſe Chriſtianis dicitur, ut omnes ſe pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipſe ſervator noſter eſſe queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi diſtinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iuſſit Chriſtus Matth. 23, 8, ut omnes diſcipuli ſui fratrum ſe loco invicem haberent: & ſecundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Chriſtianos, paulo poſt Lucianus dicit [2]. Ad verba [3], εἶτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

1 E. g. de *Sacrif.* p. 369, T. I, ed. *Graev.* it. in *Philopſ.* c. 34.
2 Iohannem Evang. intelligit *Fabr.* B. G. L. IV, c, 16, p. 500.
3 Pag. 570.

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem exspectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis 1. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abysso incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen prae se fert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalysi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Paulli, cuius os & habitum depingit, & evectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris.* Hactenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum *nominatim* meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut *Chrestum* pro *Christo* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλά μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: *si quidem & inter gentes* CHRESTUS *fuerit.* Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triephon: ὥστε ἕκαστον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-

ctis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & *ipse inscribatur in coelestibus illis* BONORUM *libris.* Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὦ Τριεφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλά μοι τόδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos* BONORUM *inscribat? Quidni inscribat*, respondet Triepho, *si modo* BONI *sint?* Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπόγε τοῦ σχήματος, *nam frugi esse appares utique ex habitu.* Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, *si modo contingat esse inter Scythas aliquem &c.* Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce XXV annos: versabatur enim in animo illud LONGINI f. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστι πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abiecimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, &, quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poëtarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero inprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli caussa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρὴν, inquit, σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festive illud Homeri [2],

Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ φῦλα δὲ φύλοις,

ad philosophorum certamen traducit [3]: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρησιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγῳδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἲ, αἲ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim desiliat. Triepho enim, apud quem haec eructat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9. 3 Ἀναβι. cap. 1.
2 Iliad. B, vers. 363.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum *in verae historiae libris duobus*, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque consarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἀλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ· sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS *in Lapithis* [1] affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ οἵη πότ' ἄρ' ἥγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

[1] Cap. 41.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευωχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὅρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16, βιώσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας,

truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων,

semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μήτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμέης γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσω τοῦ δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾷν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἐάσωμεν τούτους· ὥστε ἔασον καὶ ταύτην· ὥστε ἔασον ἅπαντα· ὥστε ἐάσατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἐάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, &, quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso insania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι —— οὐδέποτέ σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνυ εὖ λέγεις καί με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianeum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE 1, qui, *infinitis adeo spatiis*, ait, *subsidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret.* Et (p. 292,) *signa omnia barbari aevi inesse* ait *huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate.* Denique (pag. 362,) *plura esse* ait *in Philopatride, damnata non in Soloecista modo,* (quem Luciani esse negat) *sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint.* Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS 2 de verbis iurisiurandi c. 10, *Sermonem*, inquit, *huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum.* Et p. 381, *Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisci illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit.* Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, *Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse* &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarismos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedisse, appareret.

1 *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond.* 1726, 8, pag. 388.

2 In *Primitive Christianity reviv'd*, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipſius Luciani eſt Philopatris; ſed iunioris auctoris, & Samoſatenſem imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorem Luciano ſuſpicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suſpicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctiſſimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in ſpecimine obſervationum hiſtoricarum in Lucianum 1: ac poſtea declaravit, edita iam hac diſputatione, in literis ad veterem & ſummum amicum meum C. A. HEUMANNUM 2. Ponit nempe characteres hiſtoricos, *virgines Cretae caeſas*, non ſatis, puto, feliciter, ut ad c. 13 oſtendiſſe mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*, *Arabiam & Suſam brevi vincendam*, *ſupercilium Perſarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum poſſe, certum eſt. Supereſt, ut animadvertant lectores, ſintne ea a nobis prolata in his, quae ſequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum aſſeveratione iuniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum eſt. Etiam hoc recte vidit, ſub imperatore Chriſtiano non auſurum fuiſſe quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irriſui habere religionem Chriſtianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, ſcriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea ſententia abeſt, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, oſtenderimus. Nam ſi hoc planum fecerimus, nihil nobis obſtat, ſi quaedam ſint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim poſt fluctuationem aliquam ponit, referri poſſint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo noſtro unius modo αὐτοκράτορος fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Perſicae tempore, quemcunque demum illi annum aſſignes, collegam habuit poteſtate ſibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum obſervabatur, neglectum a Sophiſta famelico, quod genus plures adulatione complecti ſolet. Deinde ſenex illa tempeſtate fuit Diocletianus, eamque cauſam allegavit deponendae mox

1 Inſertum id eſt Miſcellaneis Academiae Berolin. T. I, n. 4, pag. 27 ſeq.

2 Qui illas publici iuris fecit in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpurae [1]; ut alia argumenta [2] taceamus, quibus illud poteſt confici. In fine Philopatridis autem non ſibi tantum, ſed liberis ſuis ad felicitatem ſufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum eſt in ſene imperatore dicere, qui ſibi Caeſarem iam aſſumſerat. Sunt cetera in illa parte hiſtoriae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris ſummis diſputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad noſtram cauſam pertinent, controverſiam, quod ſciam, non habent. Sed puto, ipſum Moylium, ut erat vir in ſumma doctrina candidiſſimus, ſi viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, ſua ſententia relicta ad noſtram tranſiturum eſſe.

XXVIII. Occaſio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, ſcena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc ſcenam Conſtantinopolin, Chriſtianorum *μέγαν οἶκον ἀνάκτων*, ut ille ait [3], fuiſſe ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata ſunt, *βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὸν Εὔξεινον πόντον οἰχήσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος.* Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipſam Propontidem & auſtrum, a tergo Euxinum Pontum & ſeptemtriones habent. Si enim ſpiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita ſe habeant, fieri non poteſt. Igitur ad Boſporum Thracicum res geſta eſt, ſeu anguſtias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Conſtantinopoli. Non improbabilis autem coniectura eſt, hunc dialogum in ea ſcriptum urbe eſſe, quae tum caput rerum & ſedes eſſet imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, ſolet fieri. Quid, quod urbis *κατ' ἐξοχὴν* dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

1 *Lactant.* de Mort. Perſ. c. 18, qui etiam paſſim *ſenem* & *ſeniorem* circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Vopiſcum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aurelianus adipiſcebatur imperium, i. e. A. CCLXX, ſe poſt multos a ſe apros interfectos nondum conſecutum eſſe promiſſum ſibi Druidae vaticinio imperium &c.

3 *Dionyſ. Perieg.* v. 355.

ſtantini profuſum aedificandi & exornandi eam urbem ſtudium, Byzantii fuiſſe, mihi non fit veroſimile, licet moenium robora olim celebrata ſint. Neque Aegyptii menſis nomen, Meſori, ab hac me ſententia poteſt dimovere: quare enim eo utatur auctor, ſatis, puto, eſt ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Conſtantini urbe ſcriptus eſt Philopatris, certe actus eſſe fingitur; non poteſt non ſaltem Conſtantini aevo eſſe ſuppar, Luciano autem ſeſquiſeculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus eſſet, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud poſſet imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apoſtoli in templo viſam 1: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non ſolitas: conſequens igitur eſſe, ut poſt id tempus ſcriptus ſit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO aſſumtum, apparet. Illud forte maiorem ſpeciem habet, quod iam BARONIUS 2 templum ſeu baſilicam deprehendere ſibi viſus eſt in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκέους οὐδοὺς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθομεν κ. τ. λ. Ac illum quidem non eſſe audiendum, iam BLONDELLUS 3 olim demonſtravit. Sed melius fortaſſe procedet, ſi invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia baſilicae ſumtuoſae meminit auctor dialogi, tales autem baſilicae Conſtantini demum aetate & poſt aedificari coeptae ſunt, inde ſequi, dialogum noſtrum non ante Conſtantini tempora fuiſſe ſcriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obſtat, quod non uſque adeo certum confeſſumque eſt, templa & baſilicas maiores pretioſioreſque ante Conſtantini imperium non exſtitiſſe: LACTANTIUS 4 certe meminit eccleſiae, quam editiſſimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIII deſtructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam ſub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde ſi certiſſi-

1 Quod viſum eſt *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

2 Ad A. C. 57, § 101.

3 De Epiſcopis & Presbytt. l. c. Ioſephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exſtrui ſolita, refutatus ab Ill. Boehemero Diſſert. Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, neſcio quam bene, cum *aurea* illa *tecta* ironice, pro miſeris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Noſtra in neutram partem aliquid refert.

4 De mortibus perſecut. c. 12.

mum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, *cum nihil occurrere* ait *praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit.* Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed ἄνδρας aliquot ἐπικεκυφότας καὶ κατωχριωμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce; Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit [1], & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταὶ, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO [2] Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις καταμέμφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι· πάλιν κἀνταῦθα θεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεηθεῖσι παρέξοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diss. de Isidoro Characeno § 4, p. 62. Add. *Spanhem.* ad Iulian. Or. I, pag. 123, 149.

2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικὸς c. 19, in quantum ἐξισωτὴν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorem dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflectentem irrepere coepit. Συνωρὶς apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὦ καλὴ ξυνωρὶς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζηλωτὴ ξυνωρὶς de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere [1]. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

1 Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniss. 1092, ξυνωρίδα τέκνων. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo, id est, quarto senescenti seculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Lucianeo certe more, qui Christianorum ominibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante XXV annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores [1], vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret [2]; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus [3], qui servum seu ingenuum, invitum seu suasione ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis & sacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desiisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpessus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO [1], & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus*, inquit, *ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, *ἀπέθανεν*, inquit, *οὐ πόῤῥω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης*. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, 'Εντεῦ-

1 Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a *Morello* edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem *Libanius* in Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. *Fabricianae* primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi *Olear.*

θεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος ἁλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperboli*κῶς* etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM [1], qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ [2], καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβοημένα. Alio loco [3] ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: ποῦ Βαβυλὼν ἡ ἔνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, *ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse.* Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumtas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

1 Oratione στηλιτ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.
2 De hac voce vid. *Io. Andr. Bosius* in exerc. Philol. ad 1 *Tim.* II, 22, p. 13.
3 Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodienum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe prosecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὔχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὔλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγώ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ᾠόμεθα τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἤγγειλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aeque Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegyr. in Iulian. p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xmam, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδουλωμένην filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat; cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones & res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2. Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iuliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compescenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones, oblivisceerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Aegypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae provinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecutionis adversum Christianos decretae meminit, statim gratiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervastata, ut testatur in Chronico Eusebius circa A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Iac. Gothofredus* ad Cod. Theod. L. 1, de defensoribus civit. L. 3, de his, qui super relig. L. unica de his, qui plebem audent, denique L. 31, de his, quorum appellationes, magna industria & doctrina incomparabili congessit, quae huc transcribere nihil attinet.

3 Apol. *pro Merced. Cond.* c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO diſcedo. Putabat enim vir doctiſſimus, quod Arabes inter hoſtes imperii Romani referantur, clare ſatis indicare, Severo imperante ſcriptum Philopatrin, ut qui poſt Traianum ſolus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, niſi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita ſint, vitio verti nobis non poteſt, ſi ad ſpem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus ſpondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta ſit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, ſubigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta noſtra firment protulit e ſuis theſauris Ez. SPANHEMIUS 1, qui etiam multa collegit 2, e quibus intelligamus, optabile fuiſſe eo tempore, quo Philopatrin ſcriptum cenſemus, videre, quod optat Triephon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene ſibi conſtant omnia, ut feliciter ac ſtrenue geſta, quae in Philopatride celebrantur, illa poſſint eſſe, quae Iulianus ſub initium expeditionis Perſicae perfecit. Videamus reliqua, an ſententiae noſtrae faveant. Inducuntur Chriſtiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipſam patriam. Chriſtiani, inquam. Neque enim aſſentiri poſſum BASNAGIO 3, qui negat, in ultima dialogi parte de Chriſtianis ſermonem eſſe, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi deſcribi, templaque adeo fuiſſe diu ante Conſtantinum: ſed mathematicos fuiſſe ait, & ob id ipſum non Chriſtianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adſcripſimus, legerit, inveniet, negari potius, eſſe illos mathematicos; illaſque de rebus coeleſtibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Baſnagius, Triephontem, qui ut Chriſtianis ſacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipſum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Chriſtianos. At Triephon ita de ſua initiatione loquitur, ut ſatis appareat, illum ludibrio habere & magiſtrum illum ſuum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Chriſtianos, illum non mirum eſt eoſdem in poſterio-

1 Ad Iuliani Or. 1, p. 164 ſeq.
2 Ibid. p. 51 ſeq.
3 Annal. Eccleſ. ad A. C. 213, n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται· & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies exspectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κωμῳδίᾳ Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim [1] & HIERONYMUS [2], qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

1 Hist. Eccles. 6, 7. 2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem [1] praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone [2] Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS [3] sperasse inter alia se dicit, *τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους*· quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, eversis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* [4]. Item

1 Veriorem persecutionis occasionem ex *Tertulliano* affert *Christianus Kortholtus* de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

2 Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus *Lactantius* de mortibus Persecutorum c. 2, & *Augustinus* de civit. Dei 20, 16.

3 Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiusd. *Libanii* librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab *Oleario* notata sunt.

4 Vid. *Ruf.* H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur 1: Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrectatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & dictitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos *obtrectatores desides & malignos* AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus 2, videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terriculamenta obiici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-

1 *Theodorit.* H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear.* ad *Liban.* de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Io. Malela* Chron. P. 2, p. 15.

2 Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

3 Or. X, p. 307.

ſae ſubeſſet, quod mitiſſimus princeps inſidiis aliquoties eſſet petitus, ἐγὼ δὲ, ſubiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum eſt 1, primo, a ſuorum aliquo interfectum eſſe, arguit, quod nemo inter Perſas fuerit, qui promiſſum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus auſus eſſet, vindicare ſibi voluerit: tum propius auctores caedis deſignat 2, (adſcribam enim verba, ſi forte interpunctione commoda clariora poſſim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστά γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐζήτουν. 3 Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant ſecundum leges, ſuperſtitioſas ſcilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Chriſtianos. Vix, qui haec cum cura inſpiciet, dubitabit, Chriſtianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant auſi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis diſcedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, ſunt depromta, duo iuvat paucis attingere. Unum eſt, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Chriſtianis, quid ageretur in urbe & in mundo? reſpondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, teſtatur, dum Iulianus imperium teneret ſolus, nec motibus internis eſſe concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exſiluiſſe fines. Alterum autem hoc eſt, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipſa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obſcuriſſimum in toto dialogo locum, in quibus etiam expoſuimus, quae de Cretenſium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipſam a Iuliani aetate abhorrere coniicimus,

1 Pag. 323 ſeq.

2 Pag. 324.

3 In libro ſ. oratione *de vindicanda Iuliani nece*, quam in *Fabric.* Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus, aperte etiam Chriſtianos accuſat. Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suſpicioſa maxime ſunt, quae narrat *Io. Malela* Chron. P. 2, pag. 21 ſeq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταὶ, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαραίων αἱρέσεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί· qui id videtur sumsisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem iniecisset: πρώην γὰρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζηραῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii* Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ. Utrum sit ipsius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS 1, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, Καινοτομεῖ, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dîs placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo decernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur;* cum tamen satis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum fit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instaurarit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. III, quae est invectiva I in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

3 Hist. Eccles. sec. I, diss. XX, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM [1] Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM [2] ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significatu poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniori incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt [3]. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS [4], cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio dispofuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuis-

1 L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

2 In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud *Basnagium* Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plurarium de uno Traiano.

3 Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protostasia.

4 V. Τραϊανός.

se dicitur [1], vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit [2]: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perduci &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos eius hac parte consectatus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodienum errores ab ineptis ho-

1 Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum *H. Dodwello* diss. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani annum XX non vixisse.

2 Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwellus* l. c. § 12.

minibus, quorum numero noſtrum vix quiſquam eximendum cenſebit, committi interdum, conſtat. Sed ſi vel ſciens prudenſque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipſe abſurdas de Diis fabulas, a poëtis ad res ſublimiores ſub iſtis quaſi ſymbolis repraeſentandas, putabat eſſe confictas [1]. Quin ipſe ſalſis iocis in Deos illos *ἀποσκώπτει* [2], ut adeo ab ira eius ob laeſam ficulneorum numinum maieſtatem metuere ſibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis poſtulat Ariſtophanes, deriſor ipſe Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuiſſe vitae Chriſtianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota ſcandala illae etiam eccleſiae, quae in Romani Pontificis ditione manſerunt.

XLII. Iuliani igitur tempore ſcriptum eſſe Philopatrin, credat fortaſſe nobis aliquis, niſi ille adhuc ſupereſſet ſcrupulus, quî factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & cenſeri coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia ſunt, & de ſuppoſiticiis quibuſvis poſſunt dici, dictaque olim ſunt, & huic ſatisfacere ſcrupulo, & praeterea valde magnam ſententiae noſtrae veriſimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipſique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exſtat hodienum ſcripta a Iuliano epiſtola, quae quoniam breviſſima eſt, & elegantiae omnis pleniſſima, non ingratum lectori facturus videor, ſi totam adſcribam [3]. *Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Quid ſi dixerimus, ab hoc ſcriptum eſſe Philopatrin?

1 E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi inveſtigata a ſe rerum principia detexiſſent, *ἐσκέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωραθὲν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ.* Ita oratione in Solem p. 136, *ἄπιστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα* vocat, quae de *συνδοιασμῷ* & *γάμοις* Deorum dicantur apud HOMERUM.

2 In illius Caeſaribus Divus Marcus, ut ſe Deorum imitatorem probet, illorum corpora *τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς* indigere aſſerit, & Iovis exemplo (Il. E, 897) indulgentiam erga Commodum ſuum tuetur. In fine huius Commentarii *τρυφὴν* & *ἀσωτίαν* Deas comminiſcitur &c.

3 Epiſt. XXXII, p. 404 ed. *Lipſ.*

nominis deinde ſimilitudine deceptos librarios in unum cum Samoſatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoſcet, nullam fere eſſe exſtantiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iiſdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos ἐνεργητικωτάτους, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriuſque eſt occurſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras nectente ipſo, qui narrat, prooemiiſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praeſtandi, Triepho praecipuos gentilium Deos ſalſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

ne tamen non ſatis intelligat, niſi quis utraque συγγράμματια inter ſe componere ſuſtinuerit. Satis igitur fuerit haec indicaſſe. Habes, Lector, ſententiam de Philopatride noſtram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidiſſem, eamque in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputaſſem; ante decem annos in Lipſienſi quoque Academia eam publice propoſui. Interiecto tempore cum multum de eo ſit argumento diſceptatum, quaedam etiam contra illam meam diſputationem prolata in medium [1] cognoverim: tantum tamen abeſt, ut audierim quidquam legerimve, quod a ſententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam cauſam habeo, praeterquam quod veram eſſe puto, quaſdam etiam deſerendae; ut potius magis ſubinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, ſed κτῆμα quoddam, perennaturo, ut ſuſpicari fas eſt, operi, Luciano Wetſteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac diſſertatione mentionem To. Eckardi viri ſane docti, &, quod aeque magnum eſt, modeſti. Hic in libro, quo *Non-Chriſtianorum de Chriſto teſtimonia ex antiquis monumentis* propoſuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluſcula contra meam ſententiam protulit: quae in Lipſienſi diſputatione a me excuſſa ſunt; ſed hic repetenda non putavi, cum nihil ſit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac diſputatione reſponſum ſatis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam cenſui, ne quis vel non viſam mihi vel contemtam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum ſupinae negligentiae, ſuperbiae alterum facile poſſet tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παροῦσιν.
Pag. 226. l. 4. ἰδοῦ, leg. ἰδού.